

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 8ης Ιουλίου 2004 *

Στην υπόθεση T-44/00,

Mannesmannröhren-Werke AG, με έδρα το Mülheim an der Ruhr (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον M. Klusmann, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους M. Erhart και A. Whelan, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως 2003/382/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής) (ΕΕ 2003, L 140, σ. 1), ή, επικουρικώς, αίτημα μειώσεως του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους N. J. Forwood, πρόεδρο, J. Pírung και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 19ης, της 20ής και της 21ης Μαρτίου 2003,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία¹

- ¹ Η υπό κρίση υπόθεση αφορά την απόφαση 2003/382/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση IV/E-1/35.860-B — Χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής) (ΕΕ 2003, L 140, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

[...]

¹ — Το μέρος του σκεπτικού της παρούσας αποφάσεως που αναφέρεται στο ιστορικό της διαφοράς δεν παρατίθεται. Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 2 έως 33 της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-67/00, T-68/00, T-71/00 και T-78/00, JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2501.

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία

- 34 Με επτά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου από τις 28 Φεβρουαρίου έως τις 3 Απριλίου 2000, οι Mannesmann, Corus, Dalmine, NKK Corp., Nirron, Kawasaki και Sumitomo άσκησαν προσφυγή κατά της προσβαλλόμενης απόφασης.
- 35 Με διάταξη της 18ης Ιουνίου 2002, το Πρωτοδικείο αποφάσισε, αφού άκουσε τους διαδίκους, να συνεκδικάσει τις επτά υποθέσεις προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Κατόπιν της απόφασεως αυτής, παρασχέθηκε σε όλες τις προσφεύγουσες στις επτά υποθέσεις η δυνατότητα να συμβουλευθούν το σύνολο των δικογραφιών που αφορούν την παρούσα διαδικασία στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου. Ελήφθησαν επίσης μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας.
- 36 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 19ης, της 20ής και της 21ης Μαρτίου 2003.

Αιτήματα των διαδίκων

- 37 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

- επικουρικώς, να μειώσει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

38 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως

39 Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει μια σειρά λόγων ακυρώσεως με τους οποίους αμφισβητεί το σύννομο της διοικητικής διαδικασίας. Περαιτέρω, επικαλείται παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον την ύπαρξη της παραβάσεως που της προσάπτεται, αφενός, με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και, αφετέρου, με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί των λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από πλημμέλειες της διαδικασίας

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας συνιστάμενη στο ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε ορισμένα στοιχεία του φακέλου

— Επιχειρήματα των διαδίκων

40 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν της επετράπη η πρόσβαση στο σύνολο του διοικητικού φακέλου. Η Επιτροπή δεν της επέτρεψε να λάβει γνώση των εγγράφων

που διαβιβάστηκαν από την Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ, επικαλούμενη τον εσωτερικό χαρακτήρα των εγγράφων αυτών, χωρίς άλλη εξήγηση ή εξέταση του περιεχομένου τους. Η Mannesmann θεωρεί, συνεπώς, ότι μπορεί να στερήθηκε ορισμένα απαλλακτικά έγγραφα.

- 41 Περαιτέρω, η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν τήρησε τη διαδικασία που περιγράφεται στο σημείο II Α της ανακοινώσεως 97/C 23/03 της Επιτροπής, σχετικά με τους κανόνες εσωτερικής διαδικασίας για την εξέταση των αιτήσεων πρόσβασης στον φάκελο στις περιπτώσεις εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ, των άρθρων 65 και 66 της Συνθήκης ΕΚΑΧ και του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου (ΕΕ 1997, C 23, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση περί της προσβάσεως στον φάκελο). Δυνάμει της ανακοινώσεως αυτής, ο σύμβουλος ακροάσεων υποχρεούται να ελέγχει την κατάταξη των εγγράφων του φακέλου και, ενδεχομένως, να επαληθεύει τον χαρακτηρισμό τους ως εσωτερικών εγγράφων. Ο ανωτέρω υπέχει την υποχρέωση αυτή ανεξαρτήτως οποιασδήποτε πρωτοβουλίας εκ μέρους των επιχειρήσεων. Η Mannesmann θεωρεί, συνεπώς, ότι δεν της δόθηκε η δυνατότητα να εκτιμήσει αν η ΑΑ και ο διοικητικός φάκελος περιέχουν ή όχι το σύνολο των απαλλακτικών εγγράφων.

- 42 Εξάλλου, η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν της κοινοποίησε κατάλογο όλων των εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο, ώστε να της επιτρέψει να ζητήσει να λάβει γνώση ορισμένων εγγράφων (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, T-30/91, Solvay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1775, σκέψεις 89 και 93 έως 95, και T-36/91, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1847, σκέψεις 99 και 103 έως 105). Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή υποχρεούται, εξάλλου, να προσδιορίζει στον κατάλογο αυτό τα εσωτερικού χαρακτήρα έγγραφα (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2000, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, η λεγόμενη «απόφαση Τσιμέντο», Συλλογή 2000, σ. II-491, σκέψεις 168 και 186). Συνεπώς, η Επιτροπή προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας. Η προσβολή αυτή δεν μπορεί να «τακτοποιηθεί» κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία (προμνησθείσα απόφαση Solvay κατά Επιτροπής, σκέψη 98).

- 43 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Mannesmann επικαλέστηκε, κατ' αναλογία, τον κανονισμό (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43).
- 44 Η Επιτροπή απαντά ότι, κατά πάγια νομολογία, δεν υποχρεούται να επιτρέπει την πρόσβαση στα εσωτερικά της έγγραφα (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 17ης Δεκεμβρίου 1991, T-7/89, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1711, σκέψη 54 της 1ης Απριλίου 1993, BPB Industries και British Gypsum κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-389, και προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψη 420). Δεν μπορούσε να γίνει επίκληση των εγγράφων αυτών, ως εκ της φύσεώς τους, προς απόδειξη παραβάσεως (βλ. σημείο I A 3 της ανακοίνωσης περί της προσβάσεως στον φάκελο). Εν πάση περιπτώσει, η Mannesmann δεν κατέδειξε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στηρίζεται σε έγγραφα στα οποία δεν της επιτράπη η πρόσβαση.
- 45 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο χαρακτήρας των επιδίκων εγγράφων ως εσωτερικών εγγράφων είναι αναμφισβήτητος. Σύμφωνα με τις διατάξεις του σημείου II A 2, στοιχείο γ', της ανακοίνωσης περί της προσβάσεως στον φάκελο, η αλληλογραφία μεταξύ της Επιτροπής και τρίτης δημόσιας αρχής, όπως η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ, εμπίπτει στην έννοια του εσωτερικού εγγράφου.
- 46 Όσον αφορά την εκ μέρους του συμβούλου ακροάσεων τήρηση της υποχρέωσης ελέγχου των εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο, η Mannesmann δεν προσκομίζει καμία απόδειξη προς στήριξη των ισχυρισμών της. Η Επιτροπή υπογραμμίζει, εξάλλου, ότι η Mannesmann δεν έκανε χρήση της δυνατότητας, που προβλέπεται στο σημείο II A 2 της ανακοίνωσης περί της προσβάσεως στον φάκελο, να ζητήσει από τον σύμβουλο ακροάσεων να πιστοποιήσει την ιδιότητα των επιμάχων εγγράφων ως εσωτερικών εγγράφων.
- 47 Τέλος, η Επιτροπή δεν δέχεται την άποψη ότι είναι υποχρεωμένη να κοινοποιεί στις επιχειρήσεις κατάλογο των εσωτερικών εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

48 Το σημείο II Α 2 της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο έχει ως εξής:

«Για λόγους διοικητικής απλοποίησης και αποτελεσματικότητας, τα εσωτερικά έγγραφα στο εξής θα ταξινομούνται στη συλλογή εσωτερικών εγγράφων που αφορούν την υπό εξέταση περίπτωση (μη προσβάσιμη) που θα περιέχει όλα τα εσωτερικά έγγραφα κατά χρονολογική σειρά. Η ταξινόμηση αυτή θα τίθεται υπό τον έλεγχο του συμβούλου ακροάσεων ο οποίος δύναται, σε περίπτωση ανάγκης, να πιστοποιεί την ιδιότητα ως “εσωτερικών εγγράφων” των εγγράφων που έχουν συλλεχθεί.

Αποτελούν π.χ. εσωτερικά έγγραφα:

[...]

γ) η αλληλογραφία για μια υπόθεση με άλλες αρχές ⁽¹⁹⁾.

[...]»

49 Η υποσημείωση 19 της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο διευκρινίζει τα ακόλουθα:

«Πρέπει να προστατεύεται ο εμπιστευτικός χαρακτήρας των εγγράφων που απορρέουν από τις αρχές· ο κανόνας αυτός δεν ισχύει μόνον για τα έγγραφα των

αρχών του ανταγωνισμού, αλλά επίσης για τα έγγραφα των λοιπών αρχών, ενός κράτους μέλους ή μιας τρίτης χώρας [...] Πάντως, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ των εκτιμήσεων ή σχολίων των λοιπών κρατικών αρχών για τα οποία υπάρχει απόλυτη προστασία και των συγκεκριμένων εγγράφων τα οποία δύνανται να υποβάλουν, που όμως δεν καλύπτονται πάντα από την εξαίρεση [...]

- 50 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι από το γράμμα του σημείου II A 2 της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο προκύπτει ότι ο έλεγχος τον οποίο ασκεί ο σύμβουλος ακροάσεων προς εξακρίβωση του εσωτερικού χαρακτήρα των εγγράφων που περιλαμβάνονται στον φάκελο δεν αποτελεί συστηματικώς εφαρμοζόμενο στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από τη Mannesmann. Πράγματι, δεδομένου ότι ο σύμβουλος ακροάσεων «δύνανται», σύμφωνα με το εν λόγω σημείο, να προβεί σε τέτοιο έλεγχο «σε περίπτωση ανάγκης», πρέπει να συναχθεί ότι, στην περίπτωση που ο χαρακτηρισμός ορισμένων εγγράφων ως «εσωτερικών εγγράφων» δεν αμφισβητείται ή, αναλόγως της περιπτώσεως, δεν αμφισβητείται πλέον, ο εκ μέρους του συμβούλου ακροάσεων έλεγχος δεν είναι απαραίτητος. Η αντίθετη ερμηνεία θα επιβάρυνε δυσανάλογα το έργο της Επιτροπής στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας και θα αντέκειτο στον σκοπό για τον οποίο υιοθετήθηκε αυτή η μέθοδος ταξινόμησης, ήτοι τον σκοπό της «διοικητικής απλοποίησης και αποτελεσματικότητας». Συνεπώς, πρέπει να εξακριβωθεί αν, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας, η Mannesmann ζήτησε από τον σύμβουλο ακροάσεων να πιστοποιήσει τον εσωτερικό χαρακτήρα των εγγράφων που κοινοποίησε στην Επιτροπή η Εποπτεύουσα Αρχή της ΕΖΕΣ και τα οποία χαρακτηρίστηκαν ως εσωτερικά έγγραφα.
- 51 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Mannesmann υπέβαλε αίτηση προσβάσεως στα εν λόγω έγγραφα με επιστολή της 12ης Μαρτίου 1999, η οποία επισυνάπτεται στο δικόγραφο της προσφυγής. Ωστόσο, η αίτηση αυτή απορρίφθηκε από την Επιτροπή με επιστολή της 22ας Μαρτίου 1999, το οποίο επίσης επισυνάπτεται στο δικόγραφο της προσφυγής, με την αιτιολογία ότι τα έγγραφα αυτά ήταν εσωτερικά έγγραφα κατά την έννοια του σημείου II A της ανακοινώσεως περί της προσβάσεως στον φάκελο (βλ., ειδικότερα, σημείο II A 2 της εν λόγω ανακοινώσεως).

- 52 Η Επιτροπή ανέφερε στο υπόμνημα αντικρούσεως, χωρίς να αντικρουσθεί ως προς το θέμα αυτό από τη Mannesmann, ότι η τελευταία δεν αμφισβήτησε στη συνέχεια

την περιεχόμενη στην επιστολή της 22ας Μαρτίου 1999 άρνηση της προσβάσεως στον φάκελο, ζητώντας από τον σύμβουλο ακροάσεων να ελέγξει την ακρίβεια και το βάσιμο της απαντήσεως της Επιτροπής. Πράγματι, η Mannesmann περιορίστηκε να υποστηρίξει, στο υπόμνημα απαντήσεως, ότι δεν εναπέκειτο σ' αυτή να υποβάλει στον σύμβουλο ακροάσεων νέα αίτηση. Εξάλλου, από το χωρίο της εκθέσεως του συμβούλου ακροάσεων το οποίο παραθέτει η Επιτροπή στην απάντησή της σε γραπτή ερώτηση του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι «οι διάδικοι δεν έθεσαν κανένα ζήτημα σχετικό με τα δικαιώματα άμυνας *stricto sensu* και, ειδικότερα, κανένα ζήτημα όσον αφορά την πρόσβαση στον φάκελο [...]».

53 Πρέπει να θεωρηθεί ότι, εφόσον η Mannesmann δεν ζήτησε, αφού παρέλαβε την επιστολή της 22ας Μαρτίου 1999, να ελεγχθεί ο χαρακτηρισμός των εγγράφων που περιέχονται στις σελίδες 1 έως 350 του διοικητικού φακέλου της Επιτροπής ως εσωτερικών εγγράφων, δεν ήταν απαραίτητο να προβεί ο σύμβουλος ακροάσεων στον έλεγχο αυτόν εν προκειμένω. Πράγματι, στην περίπτωση που η Επιτροπή απορρίπτει εγγράφως μια αίτηση προσβάσεως σε ορισμένα έγγραφα ενός φακέλου με την αιτιολογία ότι πρόκειται για εσωτερικά έγγραφα, πρέπει να θεωρηθεί ότι στον αιτούντα την πρόσβαση εναπόκειται στη συνέχεια να υποβάλει εκ νέου την αίτησή του αμφισβητώντας τον εσωτερικό χαρακτήρα των εν λόγω εγγράφων αν επιθυμεί να επέμβει ο σύμβουλος ακροάσεων για να εξετάσει το ζήτημα αυτό.

54 Όσον αφορά την αιτίαση της Mannesmann ότι η Επιτροπή δεν της παρέδωσε κατάλογο όλων των εγγράφων που περιλαμβάνονταν στον φάκελό της, συμπεριλαμβανομένων των εσωτερικών εγγράφων, από τη νομολογία που επικαλείται η Mannesmann προς στήριξη της απόψεώς της δεν προκύπτει ότι η μη παράδοση, εκ μέρους της Επιτροπής, τέτοιου καταλόγου στους εμπλεκόμενους κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας συνιστά αυτή καθαυτήν προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Πράγματι, στις προμνησθείσες στη σκέψη 42 αποφάσεις Solvay κατά Επιτροπής (σκέψεις 89 και 93 έως 95) και ICI κατά Επιτροπής (σκέψεις 99 και 103 έως 105), το Πρωτοδικείο εξέτασε αποκλειστικά το ζήτημα της αναγκαίας σταθμίσεως του δικαιώματος προσβάσεως στα ενοχοποιητικά και απαλλακτικά έγγραφα με την προστασία του επιχειρηματικού απορρήτου των επιχειρήσεων και όχι με την προστασία των εσωτερικών εγγράφων. Εξάλλου, από την προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο (σκέψεις 5, 168 και 186) προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο ζήτησε μεν από την Επιτροπή, στο πλαίσιο μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, να προσκομίσει περιγραφή των εσωτερικών εγγράφων των οποίων το περιεχόμενο δεν είχε προσδιοριστεί, έστω και συνοπτικώς, στον κατάλογο που είχε παραδοθεί στους εμπλεκόμενους κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, δεν συνήγαγε όμως από αυτό ότι είχε σημειωθεί προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας εκ μέρους της Επιτροπής.

- 55 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να παρατηρηθεί ότι υπάρχει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας λόγω διαδικαστικής πλημμέλειας μόνον στο μέτρο που η πλημμέλεια αυτή είχε συγκεκριμένη επίπτωση στη δυνατότητα των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων να αμυνθούν (βλ., υπό την έννοια αυτή, προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψεις 852 έως 860).
- 56 Όμως, εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο ζήτησε από την Επιτροπή, στο πλαίσιο μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας, να προσκομίσει κατάλογο που να αναφέρει το περιεχόμενο των σελίδων 1 έως 350 του διοικητικού της φακέλου. Από τον κατάλογο αυτόν προκύπτει ότι όλα τα επίμαχα έγγραφα φαίνονται να είναι εσωτερικά έγγραφα και να μην αποτελούν ενοχοποιητικά ή απαλλακτικά αποδεικτικά στοιχεία, υπό την έννοια ότι δεν είναι ικανά να αποδείξουν ότι κάποια από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις διέπραξε ή δεν διέπραξε μια παράβαση, οπότε ούτε η έλλειψη ελέγχου, εκ μέρους του συμβούλου ακροάσεων, του εσωτερικού χαρακτήρα των εν λόγω εγγράφων ούτε η άρνηση της Επιτροπής να παραδώσει κατάλογο περιλαμβάνοντα περιγραφή των εγγράφων αυτών επηρέασαν τη δυνατότητα της Mannesmann να αμυνθεί και προσέβαλαν, ως εκ τούτου, τα δικαιώματα άμυνάς της. Πράγματι, η Mannesmann δεν υποστήριξε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, αφού έλαβε αντίγραφο του καταλόγου αυτού και αντίθετα προς όσα υποστήριζε προτού το λάβει, ότι ορισμένα από τα έγγραφα που απαριθμούνται στον κατάλογο αυτόν δεν ήταν, στην πραγματικότητα, εσωτερικά έγγραφα.
- 57 Υπό το φως της προηγούμενης σκέψεως, πρέπει να απορριφθεί και η επιχειρηματολογία που ανέπτυξε η Mannesmann κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και η οποία στηρίζεται, κατ' αναλογίαν, στον κανονισμό 1049/2001. Πράγματι, έστω και αν υποθεθεί ότι η Mannesmann μπόρεσε να καταδείξει ότι είχε δικαίωμα προσβάσεως στα επίμαχα έγγραφα, η πρόσβαση στα έγγραφα αυτά δεν θα της είχε επιτρέψει να αμυνθεί καλύτερα στο πλαίσιο της διαδικασίας που κίνησε η Επιτροπή. Κατά συνέπεια, αυτή η επιχειρηματολογία δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να δικαιολογήσει ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 58 Επιβάλλεται, εξάλλου η διαπίστωση ότι ο κανονισμός 1049/2001, όπως και η απόφαση 94/90/ΕΚΑΧ, ΕΚ, Ευρατόμ της Επιτροπής, της 8ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα της Επιτροπής (ΕΕ L 46, σ. 58), την οποία αντικαθιστά, προβλέπουν ότι ο αιτών την πρόσβαση οφείλει να υποβληθεί σε ειδικές διαδικαστικές διατυπώσεις, ειδικότερα να υποβάλει επίσημως

αρχική αίτηση και επιβεβαιωτική αίτηση σε περίπτωση αρνήσεως, προκειμένου να μπορεί να επικαλεστεί τις επί της ουσίας διατάξεις τους. Εφόσον, εν προκειμένω, η Mannesmann δεν ακολούθησε αυτή τη διαδικαστική οδό, δεν μπορεί να την παρακάμψει ζητώντας την κατ' αναλογία εφαρμογή των εν λόγω επί της ουσίας διατάξεων.

- 59 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του ισχυρισμού ότι η προθεσμία προς απάντηση στην ΑΑ δεν ήταν επαρκής

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 60 Η Mannesmann θεωρεί ότι δεν της χορηγήθηκε επαρκής προθεσμία για να απαντήσει στην ΑΑ. Η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη της τις ιδιαιτερότητες της συγκεκριμένης περιπτώσεως όταν καθόρισε την εν λόγω προθεσμία. Η προθεσμία αυτή άρχισε να τρέχει στις 11 Φεβρουαρίου 1999, ημερομηνία κατά την οποία παρασχέθηκε στους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως πρόσβαση στον φάκελο, έληξε δε στις 20 Απριλίου 1999. Παρά τον όγκο του φακέλου και το γεγονός ότι ορισμένα έγγραφα ήταν συντεταγμένα σε μη συνήθεις γλώσσες, η Επιτροπή απέρριψε, χωρίς ιδιαίτερη αιτιολογία, στις 22 Μαρτίου 1999, την αίτηση της προσφεύγουσας για τη χορήγηση συμπληρωματικής προθεσμίας. Εξάλλου, λόγω της υπάρξεως και μιας συναφούς έρευνας, η Mannesmann θεωρεί ότι υποχρεώθηκε να αμυνθεί στις δύο υποθέσεις εντός εξαιρετικά βραχειών προθεσμιών. Μεταξύ των αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήταν η μόνη που αντιμετώπισε μια τέτοια κατάσταση. Θεωρεί, κατά συνέπεια, ότι υπέστη δυσμενή μεταχείριση.

- 61 Η Επιτροπή απορρίπτει τους ισχυρισμούς αυτούς. Σε όλους τους αποδέκτες της ΑΑ δόθηκε προθεσμία δύο μηνών από της κοινοποίησής της, ήτοι από τις 3 Φεβρουαρίου 1999, για να ετοιμάσουν την απάντησή τους. Κατόπιν αιτήσεως της Mannesmann, η Επιτροπή μετέθεσε, εξάλλου, με επιστολή της 22ας Μαρτίου 1999,

στις 20 Απριλίου 1999 την ημερομηνία καταθέσεως των παρατηρήσεων προς απάντηση στην ΑΑ. Ένα μέτρο αυτής της φύσεως δεν υπόκειται στις επιταγές αιτιολογήσεως τις οποίες προβλέπει το άρθρο 253 ΕΚ. Η Επιτροπή θεωρεί ότι η προθεσμία των δύομισι περίπου μηνών που δόθηκε στη Mannesmann για να ετοιμάσει την απάντησή της ήταν επαρκής. Συναφώς, παραπέμπει, μεταξύ άλλων, στην προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο (σκέψεις 654 και 655).

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- ⁶² Πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), που ίσχυε κατά την ημερομηνία αποστολής της ΑΑ στην προσφεύγουσα, και το άρθρο 14 του κανονισμού (ΕΚ) 2842/1998 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ L 354, σ. 18), που έχει εφαρμογή από τις 31 Ιανουαρίου 1999 και εντεύθεν, τα οποία αποσκοπούν, αμφότερα, στην εξασφάλιση στους αποδέκτες της ΑΑ επαρκούς προθεσμίας για την αποτελεσματική άσκηση των δικαιωμάτων άμυνάς τους, προβλέπουν ότι η Επιτροπή οφείλει, κατά τον καθορισμό της προθεσμίας αυτής, διάρκεια τουλάχιστον δύο εβδομάδων, να συνεκτιμά τον χρόνο που απαιτείται για τη διατύπωση των παρατηρήσεως και τον βαθμό επείγοντος της υποθέσεως. Η χορηγούμενη προθεσμία πρέπει να εκτιμάται συγκεκριμένα αναλόγως της δυσκολίας της εκάστοτε περιπτώσεως (βλ. την προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψη 653, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- ⁶³ Όπως παρατήρησε η Επιτροπή στο υπόμνημα αντικρούσεως, από το σημείο 207 της *Εικοστής τρίτης εκθέσεως για την πολιτική του ανταγωνισμού*, του 1993, προκύπτει ότι, στις υποθέσεις μεσαίας σημασίας, θα χορηγείται γενικώς προθεσμία δύο μηνών και, στις πολύπλοκες υποθέσεις, προθεσμία τριών μηνών, και ότι οι προθεσμίες αυτές παρατείνονται εν ανάγκη ώστε να ληφθούν υπόψη οι περίοδοι διακοπών. Αντιθέτως, διευκρινίζεται, στο τέλος του ίδιου αυτού σημείου, ότι, αντίθετα προς τα συναγόμενα από την προγενέστερη πρακτική, οι σχετικά μακρές αυτές προθεσμίες «καταρχήν» δεν θα παρατείνονται.

- 64 Έν προκειμένω, η Επιτροπή χορήγησε στην προσφεύγουσα, με την επιστολή της 21ης Ιανουαρίου 1999 στην οποία επισυναπτόταν η ΑΑ, προθεσμία δύο μηνών από της κοινοποίησώς της κατ' εφαρμογήν του κανονισμού 99/63. Επειδή η Mannesmann ζήτησε πρόσθετη προθεσμία δύο μηνών με επιστολή της 12ης Μαρτίου 1999, η Επιτροπή, με την επιστολή της 22ας Μαρτίου 1999, της χορήγησε συμπληρωματική προθεσμία 17 ημερών για να απαντήσει στην ΑΑ, επιπλέον της δίμηνης προθεσμίας που είχε χορηγήσει με την από 21 Ιανουαρίου 1999 αρχική επιστολή της, η οποία συνόδευε την ΑΑ.
- 65 Όσον αφορά την ημερομηνία ενάρξεως που πρέπει να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό της διάρκειας του χρόνου που διέθεταν οι αποδέκτες της ΑΑ για να διατυπώσουν παρατηρήσεις επί αυτής, πρέπει να παρατηρηθεί ότι όλα τα πιο σημαντικά έγγραφα του φακέλου, ήτοι συνολικώς 32 έγγραφα, επισυνάφθηκαν στην ΑΑ. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι αποδέκτες της ΑΑ μπόρεσαν να αρχίσουν να αναλύουν λυσιτελώς την ανακοίνωση αυτή ήδη από της κοινοποίησώς της, που έγινε στις 3 Φεβρουαρίου 1999 όσον αφορά τη Mannesmann, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, και όχι από την ημερομηνία κατά την οποία τους επετράπη η πρόσβαση στο σύνολο του φακέλου, δηλαδή τις 11 Φεβρουαρίου 1999, όπως ισχυρίζεται η Mannesmann. Επομένως, η εκ μέρους της Επιτροπής χορήγηση συμπληρωματικής προθεσμίας έως τις 20 Απριλίου 1999 αντιπροσωπεύει παράταση κατά 17 ημέρες της αρχικώς χορηγηθείσας προθεσμίας.
- 66 Στην υπό κρίση υπόθεση πρόκειται μεν για ογκώδη φάκελο, που περιλαμβάνει περισσότερες από 15 000 σελίδες, ορθώς όμως υπενθυμίζει η Επιτροπή ότι ένας φάκελος αυτού του μεγέθους δεν είναι ασυνήθης στο πλαίσιο ερευνών στον τομέα του ανταγωνισμού. Πρέπει να παρατηρηθεί ότι η παρούσα υπόθεση δεν μπορεί να εξομοιωθεί, από πλευράς πολυπλοκότητας των πραγματικών περιστατικών, με αυτή επί της οποίας εκδόθηκε η προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, στην οποία η ανακοίνωση των αιτιάσεων είχε αποσταλεί σε 76 επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων (σκέψεις 3, 4 και 654 της αποφάσεως) και στο πλαίσιο της οποίας δόθηκε συνολικώς προθεσμία τεσσάρων μηνών, κατόπιν δύο παρατάσεων, στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις για να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επί της ανακοινώσεως των αιτιάσεων. Στην υπό κρίση περίπτωση, η Mannesmann δεν επικαλέστηκε κανένα ειδικό στοιχείο που να καταδεικνύει ότι η παρούσα υπόθεση ήταν ιδιαίτερα σημαντική και/ή πολύπλοκη.

- 67 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από το γεγονός ότι η Mannesmann χρειάστηκε να απαντήσει σε ανακοινώσεις των αιτιάσεων σε δύο παράλληλες υποθέσεις (Υποθέσεις IV/E-1/35.860-B και IV/E-1/35.860-A), η Επιτροπή παρατηρεί, στο υπόμνημα αντικρούσεως, ότι οι δύο εν λόγω υποθέσεις «ήταν στενά συνδεδεμένες μεταξύ τους και αλληλεπικαλύπτονταν ως προς διάφορα σημεία, τόσο όσον αφορά τις αιτιάσεις όσο και όσον αφορά τα επίμαχα έγγραφα». Επιπλέον, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι οι δύο ανακοινώσεις των αιτιάσεων απευθύνονταν και στην Corus και στους Ιάπωνες παραγωγούς. Όμως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Mannesmann δεν αμφισβήτησε αυτές τις αφορώσες την πραγματική κατάσταση παρατηρήσεις, περιορισθείσα να διερωτηθεί, στο υπόμνημα απαντήσεώς της, ως προς τον λόγο για τον οποίο η Επιτροπή δεν απηύθυνε μία και μοναδική ανακοίνωση των αιτιάσεων στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις αν η σχέση μεταξύ των δύο υποθέσεων ήταν τόσο στενή· η παρατήρησή της αυτή είναι άνευ αντικειμένου στο παρόν πλαίσιο. Πρέπει, συνεπώς, να διαπιστωθεί ότι οι υποθέσεις που αποτελούσαν το αντικείμενο των δύο ανακοινώσεων των αιτιάσεων εμφάνιζαν σημαντικό αριθμό ομοιοτήτων, οπότε το γεγονός ότι η Mannesmann υποχρεώθηκε να διατυπώσει παρατηρήσεις στις δύο υποθέσεις παράλληλα δεν αντιπροσώπευε σημαντικό πρόσθετο φόρο εργασίας γι' αυτήν.
- 68 Υπό το φως των προεκτεθέντων, η συνολική προθεσμία των δυόμισι μηνών που χορηγήθηκε στη Mannesmann ήταν αρκετή για να της επιτρέψει να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της και, ως εκ τούτου, να αμυνθεί λυσιτελώς (βλ., π.χ., απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507, σκέψεις 94 έως 99).
- 69 Όσον αφορά το επιχείρημα της Mannesmann ότι υπήρξε θύμα παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχείρισεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι, εφόσον οι προθεσμίες που χορηγούνται είναι επαρκείς ώστε να μπορέσουν οι εμπλεκόμενοι να αμυνθούν, οι προθεσμίες αυτές μπορούν να καθορίζονται ενιαίως και δεν χρειάζεται να είναι ανάλογες της απαιτούμενης προπαρασκευαστικής εργασίας σε κάθε ατομική περίπτωση.
- 70 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, κατ' αναλογία, ότι το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ προβλέπει ότι η προσφυγή ακυρώσεως ασκείται εντός προθεσμίας δύο μηνών η οποία, κατά πάγια νομολογία, δεν παρεκτείνεται όποιες και αν είναι οι περιστάσεις και η μη τήρηση της οποίας έχει ως αυτόματη συνέπεια το απαράδεκτο της

προσφυγής, με μόνη εξαίρεση την περίπτωση ανωτέρας βίας (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, διάταξη του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 2002, T-218/01, Laboratoire Monique Rémy κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2139, επικυρωθείσα κατ' αναίρεση με διάταξη του Δικαστηρίου της 30ής Ιανουαρίου 2003, C-176/02 P, Laboratoire Monique Rémy κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή). Υπό τις συνθήκες αυτές, ο καθορισμός ενιαίων προθεσμιών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνιστών, αυτός καθαυτός, παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως στο κοινοτικό δίκαιο (βλ., επίσης, προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψη 654).

71 Έτσι, το ότι άλλοι αποδέκτες των ανακοινώσεων των αιτιάσεων που αφορά η υπό κρίση υπόθεση είχαν την ίδια προθεσμία, για να απαντήσουν σε μία μόνον ανακοίνωση των αιτιάσεων, με αυτή που χορηγήθηκε στη Mannesmann για να απαντήσει σε αμφότερες τις ανακοινώσεις δεν μπορεί να θεωρηθεί παράνομο, εφόσον η προθεσμία που χορηγήθηκε στη Mannesmann κρίθηκε επαρκής.

72 Τέλος, όσον αφορά την υποτιθέμενη μη αιτιολόγηση της αρνήσεως χορηγήσεως δύο επιπλέον μηνών στη Mannesmann για να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση προς τις περιστάσεις της υποθέσεως, ιδίως το περιεχόμενο της πράξεως, τη φύση των προβαλλομένων λόγων και το συμφέρον των αποδεκτών ή άλλων προσώπων τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά να λάβουν εξηγήσεις. Συναφώς, δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα κρίσιμα πραγματικά και νομικά στοιχεία, στο μέτρο που το κατά πόσον η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις επιταγές του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση όχι μόνο με τη διατύπωση της πράξεως, αλλά και με το όλο πλαίσιο της καθώς και με το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν τον συγκεκριμένο τομέα (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιανουαρίου 2003, C-76/00 P, Retrotub και República κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. I-79, σκέψη 81, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

73 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το σημείο 207 της *Εικοστής τρίτης εκθέσεως για την πολιτική του ανταγωνισμού* προβλέπει ότι, κατ' αρχήν, χορηγείται προθεσμία δύο μηνών προς απάντηση στην ανακοίνωση των αιτιάσεων σε υποθέσεις μεσαίας σημασίας (βλ. ανωτέρω σκέψη 63). Επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι η Επιτροπή,

χορηγώντας εν προκειμένω προθεσμία δύο μηνών, θεώρησε αναγκαστικά ότι η σημασία της υπό κρίση υποθέσεως ήταν «μεσαία» και ότι η χορηγηθείσα προθεσμία επαρκούσε, συνεπώς, ώστε να μπορέσουν οι αποδέκτες της ΑΑ να διατυπώσουν παρατηρήσεις. Υπό το φως, ακριβώς, αυτής της διαπιστώσεως πρέπει να εξεταστεί η αιτιολογία της αποφάσεως περί αρνήσεως χορηγήσεως της ζητηθείσας πρόσθετης προθεσμίας.

- 74 Εν προκειμένω, πρέπει να θεωρηθεί ότι η άρνηση της Επιτροπής να χορηγήσει την πρόσθετη προθεσμία των δύο μηνών που ζητήθηκε δεν χρειαζόταν να αιτιολογηθεί ιδιαίτέρως. Εφόσον η Επιτροπή είχε λάβει θέση ως προς τη σημασία της υποθέσεως, σύμφωνα με το σημείο 207 της *Εικοστής τρίτης εκθέσεως για την πολιτική του ανταγωνισμού*, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, χορηγώντας στη Mannesmann 17 επιπλέον ημέρες, αναφέροντας παράλληλα ότι ήταν «αδύνατο» να χορηγήσει την προθεσμία των δύο μηνών που ζητούσε η εν λόγω επιχείρηση, το εν λόγω όργανο επικύρωσε εμμέσως την αρχική ανάλυσή της. Η χορηγηθείσα συμπληρωματική προθεσμία πρέπει, λαμβανομένης υπόψη της αυστηρής πολιτικής της Επιτροπής όσον αφορά τις παρατάσεις των προθεσμιών προς απάντηση στις ανακοινώσεις των αιτιάσεων, η οποία εκτίθεται στο εν λόγω σημείο 207, να θεωρηθεί ως παραχώρηση εκ μέρους της Επιτροπής προς τη Mannesmann. Συνεπώς, η επιχείρηση αυτή δεν μπορεί να αντλήσει λόγο ακυρώσεως από την απουσία ιδιαίτερης αιτιολογίας στην απόφαση με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να της χορηγήσει τη ζητηθείσα προθεσμία.
- 75 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι οι αιτιάσεις που διατυπώνει η Mannesmann κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να της χορηγήσει την πρόσθετη προθεσμία που είχε ζητήσει πρέπει να απορριφθούν.

Επί της χρησιμοποίησεως του εγγράφου «sharing key» ως ενοχοποιητικού στοιχείου

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 76 Η Mannesmann αμφισβητεί το παραδεκτό του εγγράφου «sharing key» ως αποδεικτικού στοιχείου. Διευκρινίζει ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στο

έγγραφο αυτό για να διαπιστώσει την ύπαρξη των παραβάσεων που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εφόσον η Επιτροπή δεν κατέστησε γνωστή την ταυτότητα του συντάκτη του εν λόγω εγγράφου, η γνησιότητα και η αποδεικτική ισχύς του εγγράφου αυτού δεν μπορούν να ελεγχθούν.

- 77 Η Επιτροπή όφειλε, τουλάχιστον, να διευκρινίσει τις περιστάσεις υπό τις οποίες περιήλθε στην κατοχή της το έγγραφο αυτό, το οποίο προβάλλεται ως άμεση απόδειξη μιας παράνομης πράξεως. Σύμφωνα με τις συμφυείς του κράτους δικαίου αρχές, μόνον αν δοθεί η διευκρίνιση αυτή το πρόσωπο κατά του οποίου γίνεται επίκληση ενός τέτοιου αποδεικτικού στοιχείου είναι σε θέση να αμυνθεί (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, Hoffmann-La Roche, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 215).
- 78 Καμία από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις δεν αναγνώρισε τη γνησιότητα του εγγράφου αυτού, αντίθετα προς τα διαπιστωθέντα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Νοεμβρίου 1985, 145/83, Adams κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 3539), το πλαίσιο της οποίας δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ως προς την αξιοπιστία του πληροφοριοδότη της Επιτροπής. Εφόσον η Επιτροπή δεν απέδειξε τη γνησιότητα του εγγράφου «sharing key», δεν μπορούσε να το χρησιμοποιήσει εναντίον της Mannesmann. Αυτή η προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας δικαιολογεί την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 79 Ακόμα και αν η χρησιμοποίηση του εγγράφου αυτού είναι νόμιμη, η Mannesmann αμφισβητεί την αποδεικτική του αξία. Πρώτον, το έγγραφο «sharing key» αντιφάσκει προς άλλα στοιχεία που συνελέγησαν κατά την έρευνα. Στην αιτιολογική σκέψη 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε ότι το έγγραφο «sharing key» αντέφασκε ρητώς προς τις δηλώσεις της Vallourec, ενώ οι δηλώσεις αυτές συνέβαλαν τα μέγιστα στην απόδειξη των πραγματικών περιστατικών. Δεύτερον, το έγγραφο «sharing key» αντικρούεται από το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις Siderca και Tubos de Acero de México SA πραγματοποίησαν ως φαίνεται παραδόσεις σωλήνων στην Ευρώπη. Δεν είναι, συνεπώς, δυνατό να καθοριστεί ως προς τι το έγγραφο αυτό μπορεί να αποτελέσει απόδειξη της παραβάσεως που προσάπτεται στην προσφεύγουσα.

80 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι υπέχει υποχρέωση σεβασμού του επαγγελματικού απορρήτου, δυνάμει του άρθρου 287 ΕΚ, και ότι οφείλει επίσης, με κίνδυνο περιορισμού της δράσεώς της, να εξασφαλίζει την ανωνυμία των πληροφοριοδοτών της. Το συμφέρον των επιχειρήσεων να γνωρίζουν την προέλευση ορισμένων εγγράφων πρέπει να συμβιβάζεται με το δημόσιο συμφέρον που συνίσταται στη δίωξη των παρανόμων συμπράξεων και την παροχή της δέουσας προστασίας στους πληροφοριοδότες (προμνησθείσα στη σκέψη 78 απόφαση Adams κατά Επιτροπής, σκέψη 34). Εν προκειμένω, δεν υπήρξε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας. Η Mannesmann δεν κατέδειξε ως προς τι ο ανώνυμος χαρακτήρας του εν λόγω εγγράφου προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνάς της.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

81 Πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι η Επιτροπή, στις αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλομένης αποφάσεως που είναι αφιερωμένες στην ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1, στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στη δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 (βλ., ειδικότερα, αιτιολογικές σκέψεις 56 έως 58, 60 έως 62 και 131), όπως αυτή συμπληρώνεται από τη δήλωσή του της 14ης Οκτωβρίου 1996 και από το έγγραφο που επιγράφεται «Ελεγχος στη Vallourec» (στο εξής, τα έγγραφα αυτά θα αναφέρονται συλλήβδην ως «δηλώσεις του κ. Verluca»). Η Επιτροπή στηρίζεται μεν επίσης, στο πλαίσιο αυτό, ειδικότερα στις αιτιολογικές σκέψεις 85 και 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στο έγγραφο «sharing key», πρέπει όμως να θεωρηθεί ότι το έγγραφο αυτό έχει ήσσονα σημασία στη γενική οικονομία της προσβαλλομένης αποφάσεως σε σχέση προς τις δηλώσεις του κ. Verluca.

82 Κατά συνέπεια, πρέπει να απορριφθεί ευθύς εξαρχής το επιχείρημα της Mannesmann ότι η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στο έγγραφο αυτό για να διαπιστώσει την ύπαρξη της παραβάσεως την οποία αφορά το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Όσον αφορά την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι δηλώσεις του κ. Verluca και το έγγραφο «sharing key» δεν έχουν παρά πολύ έμμεση σχέση με την παράβαση αυτή.

- 83 Στην αιτιολογική σκέψη 85 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρει ότι το έγγραφο «sharing key» τής παραδόθηκε στις 12 Νοεμβρίου 1997 από πρόσωπο ξένο στη διαδικασία. επικαλείται το έγγραφο αυτό ιδίως για να στηρίξει την εκ μέρους της περιγραφή της εξελίξεως των σχέσεων στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας από τα τέλη του 1993 και μετά. Πηγή του εν λόγω εγγράφου ήταν, σύμφωνα με τον πληροφοριοδότη, ένας εμπορικός πράκτορας ενός από τα μέλη του ομίλου. Κατά την Επιτροπή, το έγγραφο αυτό πιστοποιεί ότι οι επαφές με τους παραγωγούς της Λατινικής Αμερικής στέφθηκαν εν μέρει από επιτυχία, ο δε πίνακας που περιέχεται στο έγγραφο αυτό αναφέρει τα ποσοστά κατανομής των εν λόγω αγορών μεταξύ των παραγωγών της Ευρώπης, της Ιαπωνίας και της Λατινικής Αμερικής. Ειδικότερα, το έγγραφο αυτό προβλέπει μερίδιο αγοράς 100 % για τους Ευρωπαϊούς παραγωγούς στην Ευρώπη και 100 % για τους Ιάπωνες παραγωγούς στην Ιαπωνία. Όσον αφορά τις λοιπές αγορές, οι Ευρωπαίοι παραγωγοί είχαν, μεταξύ άλλων, μερίδιο 0 % στην Απω Ανατολή, 20 % στη Μέση Ανατολή και 0 % στη Λατινική Αμερική.
- 84 Πρέπει, καταρχάς, να παρατηρηθεί, όσον αφορά το παραδεκτό του εγγράφου «sharing key» ως αποδείξεως της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η αρχή που ισχύει στο κοινοτικό δίκαιο είναι η αρχή της ελεύθερης εκτίμησεως των αποδείξεων και ότι το μόνο κατάλληλο κριτήριο προς εκτίμηση των προσκομιζομένων αποδείξεων έγκειται στην αξιοπιστία τους (προτάσεις του δικαστή B. Vesterdorf, ασκήσαντος καθήκοντα γενικού εισαγγελέα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 1991, T-1/89, Rhône Poulenc κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-867, II-869, II-954· βλ., επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 23ης Μαρτίου 2000, C-310/98 και C-406/98, Met-Trans και Sagrol, Συλλογή 2000, σ. I-1797, σκέψη 29, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 2002, T-141/99, T-142/99, T-150/99 και T-151/99, Vela και Tecmagrind κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-4547, σκέψη 223). Εξάλλου, μπορεί να είναι απαραίτητο να προστατεύσει η Επιτροπή την ανωνυμία των πληροφοριοδοτών (βλ., υπό την έννοια αυτή, προμνησθείσα στη σκέψη 78 απόφαση Adams κατά Επιτροπής, σκέψη 34), αυτή δε η περίπτωση δεν αρκεί για να υποχρεώσει την Επιτροπή να μη λάβει υπόψη της ένα αποδεικτικό στοιχείο που έχει στην κατοχή της.
- 85 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα της Mannesmann μπορούν μεν να είναι λυσιτελή για την εκτίμηση της αξιοπιστίας και, ως εκ τούτου, της αποδεικτικής ισχύος του εγγράφου «sharing key», δεν πρέπει, ωστόσο, να θεωρηθεί ότι το έγγραφο αυτό αποτελεί απαράδεκτο αποδεικτικό στοιχείο που πρέπει να αφαιρεθεί από τον φάκελο.

- 86 Εξάλλου, στο μέτρο που η Mannesmann αντλεί από τα επιχειρήματά της σχετικά με το παραδεκτό του εν λόγω εγγράφου αιτίαση όσον αφορά την αξιοπιστία του εγγράφου αυτού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αξιοπιστία αυτή αναγκαστικά μειώνεται λόγω του ότι το όλο πλαίσιο της συντάξεώς του είναι σε μεγάλο βαθμό άγνωστο και ότι οι συναφείς ισχυρισμοί της Επιτροπής δεν μπορούν να ελεγχθούν (βλ. ανωτέρω σκέψη 83).
- 87 Πάντως, στο μέτρο που το έγγραφο «sharing key» περιέχει ειδικές πληροφορίες οι οποίες συμπίπτουν με αυτές που περιέχονται σε άλλα έγγραφα, ιδίως στις δηλώσεις του κ. Verluca, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα στοιχεία αυτά αλληλοενισχύονται.
- 88 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί, ειδικότερα, ότι η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996 αναφέρεται σε «αρχικά» ποσοστά κατανομής που ίσχυαν για τους «διεθνείς διαγωνισμούς» και αφορούσαν τις συμβάσεις μεταξύ των Ιαπώνων και των Ευρωπαίων παραγωγών, οπότε η ύπαρξη μιας τέτοιας κατανομής στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας αποδεικνύεται επαρκώς. Επιπλέον, από το εσωτερικό σημείωμα της Vallourec της 27ης Ιανουαρίου 1994, που περιλαμβάνεται στη σελίδα 4822 του φακέλου της Επιτροπής και επιγράφεται «Πρακτικά της συζητήσεως με τον JF στις Βρυξέλλες στις 25/1», προκύπτει ότι η Vallourec όφειλε, για να παραμείνει «στο πλαίσιο του συστήματος [...] να απόσχει από την αγορά [της Άπω Ανατολής], της Νότιας Αμερικής, να περιοριστεί στη Μέση Ανατολή ώστε να μοιραστεί το 20 % της αγοράς διά 3». Όταν η Επιτροπή ζήτησε από τον κ. Verluca να σχολιάσει τα δύο αυτά έγγραφα, ο τελευταίος ανέφερε ότι τα έγγραφα αυτά αναφέρονταν σε μια απόπειρα τροποποίησης, το 1993, των τότε ισχυόντων ποσοστών κατανομής προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι πωλήσεις των παραγωγών της Λατινικής Αμερικής καθώς και οι «ήδη κτηθείσες θέσεις» στις διάφορες αγορές.
- 89 Η Mannesmann παρατηρεί ότι το έγγραφο «sharing key» αντιφάσκει προς τη δήλωση του κ. Verluca που περιέχεται στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec» (στο σημείο 1.3), όσον αφορά το κατά πόσον οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής ανταποκρίθηκαν θετικά στις κρούσεις των Ευρωπαίων παραγωγών στα τέλη του 1993, γεγονός που κλονίζει την αξιοπιστία των δύο αυτών αποδεικτικών στοιχείων. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή ανέφερε, στην αιτιολογική σκέψη 86 της προσβαλλο-

μένης αποφάσεως, βάσει του εγγράφου «sharing key», ότι «οι επαφές που συνάφθηκαν με τους Λατινοαμερικανούς στέφθηκαν εν μέρει από επιτυχία» και αναγνωρίζει η ίδια ότι αυτό αντιφάσκει προς τη δήλωση του κ. Verlucα, που περιέχεται στο έγγραφο «Έλεγχος στη Vallourec» και σύμφωνα με την οποία «[σ]τον όμιλο Ευρώπης-Ιαπωνίας δεν περιλαμβάνονταν οι παραγωγοί της Νότιας Αμερικής [...] διερευνητικές επαφές πραγματοποιήθηκαν στα τέλη του 1993 με τους παραγωγούς αυτούς προκειμένου να επιτευχθεί ισορροπία αντικατοπτρίζουσα τις κτηθείσες θέσεις στην αγορά (περίπου 20 % στη Μέση Ανατολή για τους Ευρωπαίους). Πολύ γρήγορα κατέστη σαφές ότι οι προσπάθειες αυτές δεν μπορούσαν να ευδοκιμήσουν».

90 Πρέπει, ωστόσο, να παρατηρηθεί ότι, σύμφωνα με το έγγραφο «sharing key», οι Λατινοαμερικανοί παραγωγοί δέχθηκαν τα προταθέντα ποσοστά «εκτός από αυτά της ευρωπαϊκής αγοράς», ως προς την οποία οι εμπορικές υποθέσεις έπρεπε να εξετάζονται «κατά περίπτωση» με πνεύμα συνεργασίας. Συνεπώς, η Επιτροπή συνήγαγε, στην αιτιολογική σκέψη 94 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι Λατινοαμερικανοί παραγωγοί δεν δέχθηκαν να κρατηθεί η ευρωπαϊκή αγορά αποκλειστικά για τους Ευρωπαίους παραγωγούς.

91 Από τα διάφορα σημειώματα της Vallourec, των οποίων γίνεται επίκληση στην προσβαλλόμενη απόφαση, καθώς και από το περιεχόμενο στη σελίδα 4902 του φακέλου της Επιτροπής έγγραφο που επιγράφεται «Paper for Presidents» και το έγγραφο «g) Japanese», που περιέχεται στη σελίδα 4909 του φακέλου της Επιτροπής, προκύπτει ότι, από την άποψη των Ευρωπαίων παραγωγών, ένας από τους κύριους στόχους των επαφών τους με τους Ιάπωνες παραγωγούς ήταν η προστασία των εγχώριων αγορών τους, ιδίως η διατήρηση του καθεστώτος της αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου ως εγχώριας αγοράς μετά το κλείσιμο, εκ μέρους της Corus, του εργοστασίου της στο Clydesdale. Αν η επισημανθείσα ανωτέρω στη σκέψη 89 αντίφαση μειώνει οπωσδήποτε την αποδεικτική αξία του εγγράφου «sharing key» καθώς και, σε ορισμένο βαθμό, την αποδεικτική αξία των δηλώσεων του κ. Verlucα, η σημασία της σχετικοποιείται σημαντικά από την μνημονευόμενη στην αρχή της παρούσας σκέψεως περίσταση. Πράγματι, ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής δέχθηκαν να εφαρμόσουν ένα σύστημα ποσοστών σε άλλες αγορές πλην της ευρωπαϊκής, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι οι διαπραγματεύσεις με τους παραγωγούς αυτούς απέτυχαν ουσιαστικά από την άποψη των Ευρωπαίων, οπότε η αρνητική εκτίμηση του κ. Verlucα όσον αφορά την έκβασή τους ανταποκρίνεται όντως στην περιγραφή που περιέχεται ως προς αυτό το ζωτικής σημασίας σημείο στο έγγραφο «sharing key».

- 92 Πρέπει να συναχθεί ότι η αντίφαση μεταξύ των όσων αναφέρει ο κ. Verlucα σε μία από τις δηλώσεις αυτές και του εγγράφου «sharing key», την οποία επισημαίνει η ίδια η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 86 της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεν μειώνει ουσιωδώς την αξιοπιστία των δύο αυτών αποδεικτικών στοιχείων.
- 93 Τέλος, επιβάλλεται να παρατηρηθεί, υπό το φως του χαρακτηρισμού στον οποίο προέβησαν οι παραγωγοί της Λατινικής Αμερικής όσον αφορά την Ευρώπη, σύμφωνα με το ίδιο το έγγραφο «sharing key» (βλ. ανωτέρω σκέψη 90), ότι το αναφερόμενο από τη Mannesmann γεγονός ότι οι παραγωγοί αυτοί πραγματοποίησαν πωλήσεις σωλήνων στην Ευρώπη, ακόμα και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, ουδόλως αναιρεί την αξιοπιστία του εν λόγω εγγράφου.
- 94 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το έγγραφο «sharing key» διατηρεί μια ορισμένη αποδεικτική αξία προς ενίσχυση, στο πλαίσιο μιας δέσμης συγκλινουσών ενδείξεων τις οποίες έλαβε υπόψη της η Επιτροπή, ορισμένων από ισχυρισμούς που περιέχονται στις δηλώσεις του κ. Verlucα σχετικά με την ύπαρξη συμφωνίας περί κατανομής των αγορών όσον αφορά τους σωλήνες OCTG άνευ ραφής. Πράγματι, από αυτό το αποδεικτικό στοιχείο προκύπτει ότι οι Ιάπωνες παραγωγοί, αφενός, και οι Ευρωπαίοι παραγωγοί, αφετέρου, δέχθηκαν την αρχή σύμφωνα με την οποία δεν έπρεπε να πωλούν ορισμένους χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής στην εγχώρια αγορά των άλλων παραγωγών στο πλαίσιο «ανοικτών» διαγωνισμών. Το έγγραφο αυτό επιβεβαιώνει επίσης την ύπαρξη ποσοστών κατανομής των αγορών σε διάφορες περιοχές του κόσμου και, ως εκ τούτου, ενισχύει την αξιοπιστία των δηλώσεων του κ. Verlucα στο μέτρο που και οι εν λόγω δηλώσεις αναφέρονται στην ιδέα αυτή.
- 95 Επομένως, οι αιτιάσεις τις οποίες προβάλλει η Mannesmann προς αμφισβήτηση της χρησιμοποιήσεως του εγγράφου «sharing key» πρέπει να απορριφθούν.

Επί του ισχυρισμού περί προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας απορρέουσας από απόκλιση μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 96 Κατά τη Mannesmann, υπάρχει απόκλιση μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στην ΑΑ, η Επιτροπή δήλωσε ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού τις οποίες είχε συνάψει η Corus με τις Vallourec, Dalmine και Mannesmann εντάσσονταν σε μια παράνομη σύμπραξη, σκοπός της οποίας ήταν η κατανομή της αγοράς των χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής που αγόραζε η Corus, η επιχείρηση που κυριαρχούσε στη βρετανική αγορά των σωλήνων OCTG. Οι συμβάσεις αυτές συνδέονταν έτσι με την παράβαση η οποία διαπιστώθηκε αργότερα με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σημεία 147 έως 151 της ΑΑ). Αντιθέτως, στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή θεώρησε ότι οι συμβάσεις αυτές συνιστούσαν μέτρο στεγανοποίησης της βρετανικής αγοράς έναντι των ιαπωνικών επιχειρήσεων και, ως εκ τούτου, συστατικό στοιχείο της παραβάσεως που διαπιστώθηκε με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως (αιτιολογική σκέψη 147). Στη Mannesmann έπρεπε να δοθεί η δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις επί μιας τόσο ουσιώδους μεταβολής των αιτιάσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψεις 9, 14 και 16). Εφόσον δεν ακούσθηκαν οι απόψεις της, σημειώθηκε ανεπανόρθωτη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της (προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση *Solvay* κατά Επιτροπής, σκέψεις 89 επ.).
- 97 Η Επιτροπή απορρίπτει τις αιτιάσεις αυτές με την αιτιολογία ότι η έκθεση των πραγματικών περιστατικών και η νομική εκτίμηση που περιέχονται στην προσβαλλόμενη απόφαση αντιστοιχούν απολύτως σε όσα περιέχονταν ήδη στην ΑΑ.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 98 Πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι υπάρχει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας οφειλόμενη σε απόκλιση μεταξύ της ΑΑ και της τελικής αποφάσεως μόνον όταν μια

αιτίαση που περιελήφθη στην τελική απόφαση δεν είχε εκτεθεί επαρκώς στην ΑΑ ώστε να επιτρέψει στους αποδέκτες της να αμυνθούν (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψεις 852 έως 860).

- 99 Συναφώς, η Επιτροπή, στο πλαίσιο της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, υποχρεούται απλώς να εκθέσει τις αιτιάσεις και να αναφέρει, κατά τρόπο σαφή, τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται καθώς και τον χαρακτηρισμό που τους προσδίδει, ώστε οι αποδέκτες της ανακοινώσεως να μπορούν να αμυνθούν λυσιτελώς (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Ιουλίου 1991, C-62/86, ΑΚΖΟ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-3359, σκέψη 29, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-352/94, Mo och Domsjö κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1989, σκέψη 63).
- 100 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών που περιέχεται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων δεν μπορεί, εξ ορισμού, να είναι παρά προσωρινός και μια μεταγενέστερη απόφαση της Επιτροπής δεν μπορεί να ακυρωθεί με μοναδική αιτιολογία ότι τα τελικά συμπεράσματα που αντλούνται από τα πραγματικά αυτά περιστατικά δεν αντιστοιχούν ακριβώς στον ενδιάμεσο αυτό χαρακτηρισμό. Πράγματι, η Επιτροπή οφείλει να ακούσει τους αποδέκτες της ανακοινώσεως των αιτιάσεων και, ενδεχομένως, να λάβει υπόψη τις παρατηρήσεις που διατυπώνουν προς απάντηση στις αιτιάσεις ώστε να τροποποιήσει την ανάλυσή της, σεβόμενη ακριβώς τα δικαιώματα άμυνάς τους.
- 101 Εν προκειμένω, η μόνη κρίσιμη διαφορά μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως έγκειται στο ότι, στην απόφαση, η Επιτροπή θεώρησε, με την αιτιολογική σκέψη 164, ότι οι συμβάσεις στις οποίες συνιστάτο η δεύτερη παράβαση «δεν αποτελούσαν πράγματι παρά ένα μέσο εφαρμογής» της πρώτης, ενώ, στην ΑΑ, περιορίστηκε να υποστηρίξει, στο σημείο 144, ότι ο «σκοπός» των συμβάσεων εφοδιασμού ήταν η διατήρηση του «εγχώριου» καθεστώτος της αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου από πλευράς των «βασικών στοιχείων», ήτοι έναντι των Ιαπώνων παραγωγών, παραπέμποντας, όσον αφορά τους κανόνες αυτούς, στο σημείο 63 της ΑΑ. Όσον αφορά την αιτιολογική σκέψη 147 της προσβαλλομένης αποφάσεως, την οποία επικαλείται στο πλαίσιο αυτό η Mannesmann, αρκεί να παρατηρηθεί ότι το περιεχόμενό της αντιστοιχεί προς το περιεχόμενο του σημείου 144 της ΑΑ, στο μέτρο που η Επιτροπή παρατηρεί στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη ότι «όπως απορρέει από τις αιτιολογικές σκέψεις 78 έως 81 υπήρξε συμφωνία

μεταξύ της [Corus] και της Vallourec [...] για την προμήθεια της [Corus] σε λείους σωλήνες από τις επιχειρήσεις [Mannesmann], Dalmine και Vallourec ώστε να διατηρηθεί ο “εγχώριος” χαρακτήρας της βρετανικής αγοράς έναντι των ιαπωνικών επιχειρήσεων».

102 Στη σκέψη 364 της σημερινής απόφασης του Πρωτοδικείου στις υποθέσεις JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-67/00, T-68/00, T-71/00 και T-78/00, Συλλογή 2004, σ. ΙΙ-2501, κρίθηκε ότι η άποψη που δέχεται η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση είναι εσφαλμένη, στο μέτρο που οι συμβάσεις στις οποίες συνίσταται η δεύτερη παράβαση είχαν πλείονες του ενός σκοπούς. Ωστόσο, ακόμα και αν υποθεθεί ότι υφίσταται διαφορά αναλύσεως μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης απόφασης ως προς το ζήτημα αυτό, είναι πρόδηλον ότι οι αποδέκτες της ΑΑ είχαν τη δυνατότητα να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους επί της εννοίας-κλειδί επί της οποίας στηρίζεται η προσέγγιση της Επιτροπής, ήτοι της ιδέας ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί συνήψαν τις συμβάσεις στις οποίες συνίσταται η δεύτερη παράβαση ιδίως για να ενισχύσουν την εφαρμογή των «βασικών στοιχείων» στην αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου.

103 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν υπήρξε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας ως προς το ζήτημα αυτό και, ως εκ τούτου, ο παρών λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί της υπάρξεως της παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, η οποία διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επί του ισχυρισμού περί υπάρξεως αντιφάσεως μεταξύ του άρθρου 1 και του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

104 Η Mannesmann θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει αντίφαση. Η Επιτροπή θεώρησε ότι οι αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρή-

σεις συμφώνησαν κανόνες για τον σεβασμό των εγχώριων αγορών στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Το μόνο αποδεικτικό στοιχείο που προβάλλεται συναφώς είναι ο πίνακας που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στον πίνακα αυτόν εμφανίζονται τα μερίδια των εγχώριων παραγωγών, εκφραζόμενα σε ποσοστά, στις παραδόσεις σωλήνων OCTG άνευ ραφής προς τις χώρες τις οποίες αφορούσε ο όμιλος Ευρώπης-Ιαπωνίας. Όμως, από το 1991 και μετά, η Corus εφοδιαζόταν από τη Γερμανία, τη Γαλλία και την Ιταλία, οπότε είναι εσφαλμένη η άποψη ότι πρόσβαση στη βρετανική αγορά είχε μόνον ο εγχώριος παραγωγός.

105 Η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή ότι συμπέρανε την ύπαρξη παραβάσεως συνιστάμενης σε συμφωνία περί σεβασμού των εγχώριων αγορών (άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως) βάσει των διαπιστώσεων σχετικά με τις συμβάσεις εφοδιασμού της Corus, οι οποίες αποτελούν το αντικείμενο του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Όμως, η δεύτερη αυτή παράβαση δεν στοιχειοθετείται. Οι συμβάσεις εφοδιασμού που συνήψε η Corus με τις Dalmine, Vallourec και Mannesmann δεν φανερώνουν μια τάση σεβασμού των εγχώριων αγορών παρά μόνον αν ληφθούν υπόψη ομαδικά. Όμως, οι προερχόμενες από τρίτες χώρες, μεταξύ των οποίων η Ιαπωνία, παραδόσεις των επιδίκων προϊόντων αντιπροσώπευαν ακόμα το 20 % της βρετανικής αγοράς, οπότε δεν μπορεί να γίνει λόγος για πραγματική προστασία της αγοράς αυτής. Συνεπώς, τα ελαττώματα που επηρεάζουν τη νομιμότητα του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως έχουν αντίκτυπο και στη νομιμότητα του άρθρου 1.

106 Η Επιτροπή δεν δέχεται τις αιτιάσεις αυτές, οι οποίες, κατ' αυτήν, στηρίζονται σε εσφαλμένη ανάγνωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Υπενθυμίζει ότι το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπιστώνει ότι ορισμένες επιχειρήσεις παρέβησαν το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ συμμετέχοντας σε συμφωνία η οποία προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τον σεβασμό της εγχώριας αγοράς εκάστης εξ αυτών. Το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως καταλογίζει ευθύνη στη Mannesmann διότι, κατά παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ, συνήψε, «στο πλαίσιο της παράβασης που αναφέρεται στο άρθρο 1», συμβάσεις οι οποίες κατέληξαν σε κατανομή των παραδόσεων λείων σωλήνων OCTG στην Corus. Συνεπώς, το άρθρο 2 αποσκοπούσε στην προστασία της βρετανικής αγοράς κατόπιν της αποσύρσεως της Corus.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 107 Η επιχειρηματολογία που προβάλλει η Mannesmann στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως είναι εσφαλμένη και, συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί στο μέτρο που αγνοεί το ουσιώδες γεγονός ότι η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως αφορά την αγορά των σωλήνων OCTG με σπείρωμα (καθώς και την αγορά των σωληναγωγών «έργου») ενώ η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως αφορά την, αντιστοιχούσα σε προηγούμενο στάδιο, αγορά των λείων σωλήνων OCTG.
- 108 Το γερμανικό κείμενο του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως διευκρινίζει μεν ότι η διαπιστούμενη σ' αυτό παράβαση αφορά τους «συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG με σπείρωμα και τους [σωληναγωγούς "έργου"] άνευ ραφής», από τη γενική οικονομία της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει, όμως, ότι οι σωλήνες OCTG τους οποίους αφορά το άρθρο αυτό είναι μόνον οι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG με σπείρωμα. Ειδικότερα, η δήλωση του κ. Verluca της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 56 της προσβαλλομένης αποφάσεως ως πηγή του ορισμού της επίμαχης αγοράς προϊόντων, περιορίζει το πεδίο εφαρμογής της παραβάσεως στους «συνήθους ποιότητας σωλήνες με σπείρωμα και τους [σωληναγωγούς "έργου"]». Επομένως, η αναφορά που περιέχεται στην εν λόγω αιτιολογική σκέψη αγορά τους σωλήνες OCTG με σπείρωμα API, δηλαδή τους «συνήθους ποιότητας» σωλήνες OCTG με σπείρωμα και όχι τους λείους σωλήνες OCTG. Αυτή η ερμηνεία της έννοιας του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως επιβεβαιώνεται από τα κείμενα της προσβαλλομένης αποφάσεως στις τρεις άλλες γλωσσές στις οποίες το κείμενο είναι αυθεντικό, εφόσον όλα αυτά τα κείμενα διευκρινίζουν ρητώς στο άρθρο 1 ότι πρόκειται για τους συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG με σπείρωμα. Όμως, σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ των διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων ενός κοινοτικού κειμένου, η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνεύεται με γνώμονα τη γενική οικονομία και τον σκοπό της ρυθμίσεως της οποίας αποτελεί στοιχείο (βλ., π.χ., απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 2000, C-437/97, EKW και Wein & Co., Συλλογή 2000, σ. I-1157, σκέψη 42) και, εν πάση περιπτώσει, μία γλωσσική απόδοση δεν μπορεί από μόνη της να υπερισχύει των λοιπών γλωσσικών αποδόσεων όταν όλες αυτές συγκλίνουν σε μία ερμηνεία (απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Σεπτεμβρίου 1999, T-68/97, Neumann και Neumann-Schölles κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-193 και II-1005, σκέψη 80· βλ. επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, την απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1997, C-219/95 P, Ferriere Nord κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-4411, σκέψη 15 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Αντιθέτως, το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως αφορά, σύμφωνα με το γράμμα του, αποκλειστικά και μόνον τις «[προμήθειες] λείων σωλήνων OCTG στην [Corus] (Vallourec από το 1994)».

- 109 Από τη διαπίστωση αυτή προκύπτει ότι η φαινομενική αντίφαση την οποία επικαλείται η Mannesmann δεν υφίσταται.
- 110 Στην πραγματικότητα, από τη συνολική ανάγνωση της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η βρετανική αγορά των σωλήνων με σπείρωμα, την οποία αφορά η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, παρέμεινε «εγχώρια» αγορά, κατά την έννοια των «βασικών στοιχείων», κυρίως διότι η Corus συνέχισε να διαθέτει στην αγορά αυτή τους σωλήνες OCTG με σπείρωμα που παρήγε χρησιμοποιώντας λείους σωλήνες τους οποίους της προμήθευαν προς τούτο οι τρεις άλλοι Ευρωπαίοι παραγωγοί. Έτσι, ένα σημαντικό μέρος της αποτελούσας προγενέστερο στάδιο βρετανικής αγοράς λείων σωλήνων, το οποίο αντιπροσώπευαν οι ανάγκες της Corus, κατανεμήθηκε, τουλάχιστον από το 1993, μεταξύ της Vallourec, της Dalmine και της Mannesmann. Από τη διάρθρωση αυτή μεταξύ των δύο παραβάσεων προκύπτει ότι όχι μόνον συμβιβάζονταν μεταξύ τους, αλλά, επιπλέον, η μία συμπλήρωνε την άλλη.
- 111 Όσον αφορά τα ειδικά επιχειρήματα της Mannesmann σχετικά με τη βρετανική αγορά, ειδικότερα την εκ μέρους της ανάλυση του πίνακα που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι από το ίδιο το κείμενο του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, όπως ερμηνεύεται από πάγια νομολογία, προκύπτει ότι οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων απαγορεύονται, ασχέτως αποτελέσματος, άπαξ και έχουν αντίθετο στον ανταγωνισμό αντικείμενο (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψη 123). Εν προκειμένω, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στον περιοριστικό του ανταγωνισμού σκοπό της συμφωνίας για την οποία επέβαλε κυρώσεις με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και αναφέρθηκε, ιδίως στις αιτιολογικές σκέψεις 62 έως 67 της αποφάσεως αυτής, σε πολυάριθμα έγγραφα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία, κατά τη γνώμη της, αποδεικνύουν τόσο την ύπαρξη της συμφωνίας αυτής όσο και τον περιοριστικό του ανταγωνισμού σκοπό της.
- 112 Έτσι, έστω και αν υποθεθεί ότι η Mannesmann μπορεί να αποδείξει ότι οι αριθμοί που περιέχονται στον εν λόγω πίνακα δεν αποδεικνύουν δεόντως τους ισχυρισμούς της Επιτροπής περί ουσιαστικής προστασίας της βρετανικής αγοράς, η περίπτωση αυτή δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την ύπαρξη της παραβάσεως την οποία διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 113 Εξάλλου, από την αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η οποία στηρίζεται συναφώς στη δήλωση του κ. Verlucα της 17ης Σεπτεμβρίου 1996, προκύπτει ότι η αγορά *offshore* του Ηνωμένου Βασιλείου ήταν απλώς «ημιπροστατευόμενη». Συνεπώς, το γεγονός —που επικαλείται η Mannesmann— ότι το επίπεδο προστασίας της βρετανικής αγοράς ήταν χαμηλότερο, σύμφωνα με τον πίνακα της αιτιολογικής σκέψεως 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως, σε σχέση προς τις λοιπές εγχώριες αγορές που αφορούσε η συμφωνία περί κατανομής των αγορών, ουδόλως αναιρεί την ανάλυση της Επιτροπής.
- 114 Υπό το φως των προεκτεθέντων, ο παρών λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των προβαλλομένων αδυναμιών της συλλογιστικής της Επιτροπής όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 115 Κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, η Mannesmann υποστηρίζει ότι οι πραγματικές και νομικές διαπιστώσεις σχετικά με την παράβαση που αναφέρεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένες. Πρώτον, η Επιτροπή αντιμετώπισε κατά τον ίδιο τρόπο τόσο τις εξωκοινοτικές όσο και τις ενδοκοινοτικές πτυχές των «βασικών στοιχείων». Δεν διέκρινε τις διατάξεις που αφορούσαν την πρόσβαση των Ιαπώνων παραγωγών στην κοινοτική αγορά από τις διατάξεις που αφορούσαν την πρόσβαση των κοινοτικών παραγωγών στην εγχώρια αγορά εκάστου εξ αυτών. Η Επιτροπή στηρίχθηκε στα ίδια στοιχεία (αιτιολογικές σκέψεις 54, 63, 64, 66, 67, 129 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως) για να αποδείξει την ύπαρξη αυτών των δύο πτυχών. Όμως, τα στοιχεία αυτά δεν αφορούσαν παρά την εξωτερική πτυχή των «βασικών στοιχείων», ήτοι την πρόσβαση των Ιαπώνων παραγωγών στην κοινοτική αγορά. Αντιθέτως, δεν επέτρεπαν να συναχθεί η ύπαρξη συμφωνιών αποβλεπουσών στον σεβασμό των εγχώριων αγορών εντός της Κοινότητας.

- 116 Δεύτερον, η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή, επίσης με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι δεν απέδειξε ότι η συμφωνία σχετικά με την πρόσβαση στην κοινοτική αγορά πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ όσον αφορά τον επηρεασμό του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών και την ύπαρξη αισθητών περιορισμών του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς.
- 117 Καταρχάς, μη έχοντας οριοθετήσει επακριβώς την επίμαχη αγορά, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να εκτιμήσει κατά πόσον πληρούνταν οι δύο αυτές προϋποθέσεις.
- 118 Περαιτέρω, η Mannesmann υποστηρίζει ότι οι συμφωνίες που συνήφθησαν με τις ιαπωνικές επιχειρήσεις, όπως τις περιγράφει η Επιτροπή, δεν μπορούν να επηρεάσουν αισθητά τον ανταγωνισμό στο εσωτερικό της κοινής αγοράς ή το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Η Mannesmann αμφισβητεί τα στοιχεία που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή, ιδίως αυτά που περιέχονται στα παραρτήματα 1 έως 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Υποστηρίζει ότι, στην παγκόσμια αγορά, οι κοινοτικοί παραγωγοί χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής υφίστανται ουσιαστικό ανταγωνισμό εκ μέρους παραγωγών τρίτων χωρών, πράγμα το οποίο εξάλλου δέχθηκε η Επιτροπή με την απόφαση της 3ης Ιουνίου 1997 με την οποία κήρυξε συμβατή με την κοινή αγορά μια πράξη συγκεντρώσεως (υπόθεση N IV/M.906 — Mannesmann/Vallourec) βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου (ΕΕ C 238, σ. 15). Στην αιτιολογική σκέψη 103 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναγνώρισε, άλλωστε, ότι δεν ήταν σε θέση να αποδείξει την ύπαρξη περιοριστικού αποτελέσματος όσον αφορά τις τιμές και την προσφορά στο εσωτερικό της κοινής αγοράς.
- 119 Τέλος, λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών της επίμαχης αγοράς, οι επιχειρήσεις τις οποίες αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση δεν μπορούσαν, κατά τη Mannesmann, να επιχειρήσουν να περιορίσουν τον ανταγωνισμό κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ.
- 120 Κατά την Επιτροπή, τα επιχειρήματα της Mannesmann που αναφέρονται στον καθορισμό της οικείας αγοράς και στις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ όσον αφορά την ύπαρξη αισθητών περιορισμών του

ανταγωνισμού καθώς και όσον αφορά την ύπαρξη επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών, συνιστούν νέους ισχυρισμούς. Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όλοι αυτοί οι λόγοι ακυρώσεως είναι απαράδεκτοι.

- 121 Επικουρικώς, η Επιτροπή θεωρεί ότι οι λόγοι αυτοί είναι αβάσιμοι. Ο καθορισμός της οικείας αγοράς είναι σύμφωνος με εκείνον που ελήφθη υπόψη στην προμνησθείσα απόφαση Mannesmann/Vallourec, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 29 επ. της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 122 Κατά την Επιτροπή, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει σαφώς ότι η σύμπραξη αφορούσε και την προστασία της εγχώριας αγοράς καθενός από τους τέσσερις εμπλεκόμενους κοινοτικούς παραγωγούς (αιτιολογικές σκέψεις 62, 54, 66, 64 και 69 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Συνεπώς, η επίδικη συμφωνία ήταν ικανή, ως εκ του αντικειμένου της, να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Επομένως, πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, όπως αποδεικνύεται στην αιτιολογική σκέψη 102 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 123 Όσον αφορά, περαιτέρω, τα αποτελέσματα της προμνησθείσας συμφωνίας επί του ενδοκοινοτικού ανταγωνισμού, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είναι πρόδηλα, καθόσον κάθε ένας από τους Ευρωπαίους παραγωγούς κατείχε, στην εγχώρια αγορά του, δεσπόζουσα θέση (βλ. τον πίνακα που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 68 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εν πάση περιπτώσει, λαμβανομένου υπόψη του αντικειμένου της συμφωνίας, όπως αυτό καθορίστηκε στην προηγούμενη σκέψη, παρέλκει η ανάλυση των αποτελεσμάτων της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 41/69, *Chemiefarma κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 397, και της 30ής Ιανουαρίου 1985, 123/83, *BNIC*, Συλλογή 1985, σ. 391, σκέψη 22).
- 124 Όσον αφορά τον αισθητό χαρακτήρα, στην προκειμένη περίπτωση, του επηρεασμού του ενδοκοινοτικού εμπορίου από τη συμφωνία, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι οι πωλήσεις των εμπλεκόμενων κοινοτικών παραγωγών στη γερμανική, τη βρετανική, τη γαλλική και την ιταλική αγορά αντιπροσώπευαν το 15 % περίπου της συνολικής

καταναλώσεως σωλήνων OCTG και σωληναγωγών στην Κοινότητα (αιτιολογική σκέψη 106 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Λόγω των μεριδίων αγοράς που κατείχαν οι κοινοτικοί παραγωγοί, είναι πρόδηλο ότι η συμφωνία περί του σεβασμού της γερμανικής, της βρετανικής, της γαλλικής και της ιταλικής αγοράς επηρεάζει αισθητά το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Το γεγονός ότι, προβαλλόμενη στην παγκόσμια αγορά, η επίδικη συμφωνία επηρεάζει μικρό μόνον ποσοστό των επιμάχων προϊόντων στερείται σημασίας εν προκειμένω.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 125 Πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι οι ανωτέρω συνοψισθείσες αιτιάσεις της προσφεύγουσας είναι πράγματι απαράδεκτες κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, στο μέτρο που αναφέρονται στο κατά πόσον η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είχε σοβαρή επίπτωση στο μεταξύ κρατών μελών εμπόριο.
- 126 Πράγματι, με τα εν λόγω επιχειρήματα, τα οποία προβλήθηκαν για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή νομική πλάνη ή πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά μία από τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και όχι έλλειψη αιτιολογίας, παρά τους συναφείς ισχυρισμούς της στο σημείο 26 του υπομνήματος απαντήσεως. Δεδομένου ότι οι επί της ουσίας λόγοι ακυρώσεως δεν είναι δημοσίας τάξεως, σε αντίθεση προς τους λόγους ακυρώσεως που αντλούνται από ανεπαρκή αιτιολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί να τους εξετάσει αυτεπαγγέλτως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 67).
- 127 Πρέπει να παρατηρηθεί, πάντως, ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμα ορισμένα επιχειρήματα παρόμοια με αυτά που προβάλλει συναφώς η Mannesmann στις υποθέσεις που ενώθηκαν με την παρούσα υπόθεση προς διεξαγωγή κοινής επ' ακροατηρίου συζητήσεως (σημερινές αποφάσεις του Πρωτοδικείου Dalmine κατά Επιτροπής, T-50/00, Συλλογή 2000, σ. II-2395, ειδικότερα σκέψεις 156 και 157, και JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, προμνησθείσα στη σκέψη 102, ειδικότερα σκέψεις 337 και 367 έως 395).

- 128 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία σχετικά με την απουσία αισθητών περιορισμών του ανταγωνισμού, η οποία αφορά την ουσία και όχι την αιτιολογία, πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι παραδεκτή στο μέτρο που αναπτύσσει επιχειρήματα που ήδη προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής και σύμφωνα με τα οποία η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι η συμφωνία που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είχε αντικείμενο ή αποτελέσματα περιοριστικά του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ.
- 129 Επί της ουσίας, πρέπει, καταρχάς, να υπομνησθεί ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στο περιοριστικό του ανταγωνισμού αντικείμενο της συμφωνίας για την οποία επιβάλλει κυρώσεις το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 111).
- 130 Συναφώς, επιχειρήσεις οι οποίες συνάπτουν συμφωνία με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού δεν μπορούν, καταρχήν, να αποφύγουν την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ ισχυριζόμενες ότι η συμφωνία τους δεν αναμένεται να έχει σημαντική επίπτωση στον ανταγωνισμό.
- 131 Πράγματι, εφόσον η συμφωνία που κολάζεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποσκοπεί στην κατανομή των αγορών μεταξύ των μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, η ύπαρξή της δεν είχε έννοια παρά μόνον αν το αντικείμενό της ήταν ο σε σημαντικό βαθμό περιορισμός του ανταγωνισμού, ήτοι κατά τρόπο εμπορικώς επωφελή γι' αυτά. Όμως, η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι η συμφωνία αυτή όντως υπήρξε.
- 132 Επομένως, η επιχειρηματολογία της Mannesmann σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή δεν οριοθέτησε επακριβώς την οικεία αγορά είναι αλυσιτελής. Πράγματι, υποχρέωση οριοθέτησεως της αγοράς με την απόφαση που λαμβάνει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 81 ΕΚ υπέχει η Επιτροπή μόνον όταν, χωρίς αυτή την οριοθέτηση, δεν είναι δυνατόν να προσδιοριστεί αν η επίμαχη συμφωνία είναι ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού στο

εσωτερικό της κοινής αγοράς (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-374/94, T-375/94, T-384/94 και T-388/94, European Night Services κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3141, σκέψεις 93 έως 95 και 105). Καταρχήν, αν το ίδιο το αντικείμενο μιας συμφωνίας έγκειται στον περιορισμό του ανταγωνισμού διά της «κατανομής των αγορών», δεν είναι αναγκαίο να προσδιοριστούν επακριβώς οι επίμαχες γεωγραφικές αγορές, εφόσον ο πραγματικός ή δυνητικός ανταγωνισμός στα εν λόγω εδάφη έχει πράγματι περιοριστεί, είτε αυτά τα εδάφη αποτελούν εν στενή εννοία «αγορές» είτε όχι.

- ¹³³ Έτσι, ακόμα και αν υποθεθεί ότι η Mannesmann μπορεί να αποδείξει ότι η Επιτροπή καθόρισε εν προκειμένω κατά τρόπο ανεπαρκή ή εσφαλμένο την αγορά την οποία αφορά η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αυτό δεν ασκεί επιρροή ως προς την ύπαρξη της παραβάσεως αυτής.
- ¹³⁴ Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι ανωτέρω συνοψισθείσες αιτιάσεις πρέπει να απορριφθούν επί της ουσίας, καθόσον αναφέρονται στο ζήτημα αν η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είχε ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα τον αισθητό περιορισμό του ανταγωνισμού.

Επί της υπάρξεως της παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ στην οποία αναφέρεται το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- ¹³⁵ Η Mannesmann θεωρεί ότι το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι οι συμβάσεις σχετικά με τον εφοδιασμό της Corus, τις οποίες η επιχείρηση αυτή συνήψε με τις Vallourec, Dalmine και Mannesmann, καταρτίστηκαν με σκοπό την εφαρμογή κοινής εμπορικής στρατηγικής και συνιστούν παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ πάσχει λόγω πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

136 Πρώτον, η Mannesmann υποστηρίζει ότι τα αποδεικτικά στοιχεία που προβάλλονται προς στήριξη της διαπιστώσεως της υπάρξεως της παραβάσεως στην οποία αναφέρεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως αφορούν αποκλειστικά τη Vallourec και την Corus (αιτιολογικές σκέψεις 78, 91, 110, 146 και 152 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή ουδόλως απέδειξε τη συμμετοχή της Mannesmann στην εφαρμογή των «βασικών στοιχείων» που συμφωνήθηκαν στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Στο μέτρο που οι αιτιάσεις της Επιτροπής κατά της Mannesmann αφορούν αποκλειστικά τις συμβάσεις που συνήψε η Corus με τρίτους, η Mannesmann θεωρεί ότι δεν είναι σε θέση να αμυνθεί λυσιτελώς. Ζητεί, συνεπώς, από το Πρωτοδικείο να διατάξει τα ακόλουθα μέτρα οργάνωσης της διαδικασίας:

- να υποχρεώσει την Επιτροπή να κοινοποιήσει στο Πρωτοδικείο τα έγγραφα που επικαλείται η Corus στην υπόθεση και τα οποία αφορούν τα συστατικά στοιχεία της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως·
- να της παράσχει το δικαίωμα να λάβει γνώση των εγγράφων αυτών, στο μέτρο που αυτά δεν είναι εμπιστευτικού χαρακτήρα, και να λάβει θέση επ' αυτών με συμπληρωματικό υπόμνημα.

137 Η Επιτροπή απορρίπτει τους ισχυρισμούς της Mannesmann και αναφέρει ότι η συμμετοχή της τελευταίας στην παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 καταδείχθηκε επαρκώς κατά νόμον στις αιτιολογικές σκέψεις 146 έως 155 της προσβαλλομένης αποφάσεως,

138 Δεύτερον, η Mannesmann αμφισβητεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού σε σωλήνες άνευ ραφής τις οποίες συνήψε η Corus εντάσσονταν στο πλαίσιο συμπράξεως. Καταρχάς, αν αυτό ευσταθούσε, η Corus δεν θα είχε αναμείνει δύο επιπλέον έτη για να συνάψει σύμβαση με τη Mannesmann. Στην πραγματικότητα, καθεμία από τις συμβάσεις εφοδιασμού συνήφθη χωριστά. Οι ομοιότητες μεταξύ των συμβάσεων αυτών εξηγούνται από το ότι η Corus, που ήταν συμβαλλόμενο μέρος σε καθεμία από αυτές, ήθελε να είναι ομοίμορφες.

- 139 Περαιτέρω, λόγοι αντικειμενικοί και θεμιτοί εξηγούν τη σύναψη των συμβάσεων αυτών. Η απόφαση της Corus να παύσει την παραγωγή ορισμένων τύπων χαλυβδοσωλήνων, διατηρώντας παράλληλα την ικανότητα επεξεργασίας σπειρωμάτων στους σωλήνες άνευ ραφής, ήταν απολύτως εύλογη. Η Corus συνήψε σύμβαση εφοδιασμού με τη Vallourec διότι η επιχείρηση αυτή κατείχε την τεχνική του σπειρώματος «VAM», που ήταν απαραίτητη για την πρόσβαση στη βρετανική αγορά σωλήνων OCTG premium. Η Mannesmann υπενθυμίζει ότι οι ένδικες διαφορές μεταξύ αυτής και της Vallourec όσον αφορά τα δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας στις συνδέσεις VAM «premium» κατέληξαν στην έκδοση αποφάσεων ευνοϊκών για την τελευταία, οι οποίες της επέτρεπαν έτσι να αποκτήσει μερίδια αγοράς εις βάρος της Mannesmann. Αντί να αποσυρθεί από τη βρετανική αγορά offshore, η Mannesmann επέλεξε τότε να εστιάσει τη δραστηριότητά της στην πώληση λείων σωλήνων άνευ ραφής, στους οποίους μπορούν οι πελάτες της να προσθέσουν σπείρωμα. Εξάλλου, η Vallourec δεν ήταν σε θέση να ικανοποιήσει όλη τη ζήτηση εκ μέρους της Corus. Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο προέβη η Mannesmann σε παραδόσεις σωλήνων άνευ ραφής στην Corus.
- 140 Τέλος, η Mannesmann υπενθυμίζει ότι οι επίδικες συμβάσεις εφοδιασμού δεν αφορούν παρά τους σωλήνες διαμέτρου μεγαλύτερης των πεντέμισι ιντσών. Όμως, οι μόνες εγκατεστημένες στην Κοινότητα επιχειρήσεις που ήταν ικανές να παράγουν σωλήνες αυτής της διαστάσεως ήταν η Vallourec, η Dalmine και η Mannesmann. Απευθυνόμενη στις τρεις αυτές επιχειρήσεις και διαφοροποιώντας έτσι τις πηγές εφοδιασμού της, η Corus μπορούσε να προστατευτεί από τους κινδύνους αυξήσεως των τιμών. Η Επιτροπή δεν μπορεί να προσάψει στην επιχείρηση αυτή ότι προσπάθησε με τον τρόπο αυτόν να μεγιστοποιήσει τα κέρδη της από την πώληση των τελικών προϊόντων της.
- 141 Η Επιτροπή απορρίπτει την ερμηνεία αυτή. Υποστηρίζει ότι το πραγματικό αντικείμενο των επίδικων συμβάσεων εφοδιασμού ήταν η εφαρμογή των «βασικών στοιχείων», τα οποία απέβλεπαν στον σεβασμό των εγχώριων αγορών και είχαν θεσπιστεί στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας (αιτιολογική σκέψη 146 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 142 Οι συμβάσεις αυτές, που ανανεώθηκαν το 1993, εντάσσονταν έτσι στο πλαίσιο συμπράξεως αντίθετης προς το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Προέβλεπαν μια κατανομή του εφοδιασμού της Corus μεταξύ της Vallourec, της Dalmine και της Mannesmann, σε ποσοστά, αντιστοίχως, 40 %, 30 % και 30 %. Καίτοι η Corus

συνήψε τις συμβάσεις αυτές σε διαφορετικές ημερομηνίες, οι εν λόγω συμβάσεις συνιστούσαν ενιαία παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Ανεξαρτήτως της σημασίας που είχε η κατοχή της τεχνικής VAM, η Επιτροπή επιμένει ότι η συμμετοχή της Mannesmann σε σύμπραξη αφορώσα τους χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής έχει αποδειχθεί επαρκώς κατά νόμον.

- 143 Επιπλέον, κανένα θεμιτό συμφέρον της Corus δεν της επέβαλλε να συνάψει τις επίδικες συμβάσεις. Εφόσον η προσφορά χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής ήταν πλεονασματική, η Corus δεν έπρεπε να φοβάται δυσκολίες εφοδιασμού ή υψηλές τιμές. Όσον αφορά το επιχειρημα ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στην Corus ότι θέλησε να μεγιστοποιήσει τα κέρδη της από την πώληση των τελικών προϊόντων, η Επιτροπή απαντά ότι η στρατηγική της επιχειρήσεως αυτής εντάσσεται στο πλαίσιο παράνομης συμπράξεως.
- 144 Τρίτον, η Mannesmann υποστηρίζει ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού της Corus δεν συνιστούν παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Παρατηρεί, συναφώς, ότι οι παραδόσεις προς την Corus υπολείπονταν κατά πολύ του ορίου πέραν του οποίου η Επιτροπή παρεμβαίνει γενικώς όσον αφορά τις κάθετες συμφωνίες. Ως παράδειγμα, αναφέρει ότι ο κανονισμός (ΕΚ) 2790/1999 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1999, για την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες κάθετων συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών (ΕΕ L 336, σ. 21), προβλέπει ότι μπορούν να θεωρηθούν ως «υποχρεώσεις μη ασκήσεως ανταγωνισμού» μόνον εκείνες που επιβάλλουν στον αγοραστή να πραγματοποιεί περισσότερο από το 80 % των ετησίων αγορών του από τον ίδιο προμηθευτή. Κάτω του ορίου αυτού, οι συμφωνίες αυτές είναι νόμιμες.
- 145 Κατά την άποψη της Mannesmann, ο τρόπος εφοδιασμού που χρησιμοποιεί η Corus δεν περιορίζει τον ανταγωνισμό. Ελλείπει οποιασδήποτε αποκλειστικότητας, η απόφαση της Corus να χορηγήσει σε κάθε έναν από τους τρεις προμηθευτές της ένα καθορισμένο ποσοστό σε σχέση προς τον ετήσιο όγκο αγορών της δεν νοθεύει τον ανταγωνισμό. Η προσφορά χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής είναι πλεονασματική και οι ανάγκες της Corus προβλέψιμες. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ευλόγως η Corus χορήγησε στους προμηθευτές της ένα ποσοστό αγοράς αντί να ορίσει στις συμβάσεις εφοδιασμού τις απαιτούμενες ποσότητες εμπορεύματος.

146 Η Mannesmann προσθέτει ότι οι τιμές των επιδίκων προϊόντων αποτελούσαν αντικείμενο χωριστής διαπραγματεύσεως, κατόπιν δε υποβάλλονταν σε ένα τύπο αναθεωρήσεως βάσει της εξελίξεως της αγοράς. Τέτοιες ρήτρες τιμαριθμικής αναπροσαρμογής είναι συνήθεις σε μακροπρόθεσμες συμβάσεις και δικαιολογούνται από τις διακυμάνσεις των τιμών που χαρακτηρίζουν τον τομέα των χαλυβδοσωλήνων. Οι συμβάσεις αυτές δεν καθιέρωναν καμία ανταλλαγή εμπιστευτικών πληροφοριών. Η Cogus περιορίστηκε να διαβιβάσει στη Mannesmann τα διορθωτικά που είχαν προκύψει από τον τύπο αναθεωρήσεως. Εξάλλου, από την πρακτική που ακολουθεί στις αποφάσεις της η Επιτροπή προκύπτει ότι η τελευταία ουδέποτε θεώρησε ότι τέτοιες ρήτρες αντιβαίνουν στο άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ.

147 Όσον αφορά τους άλλους όρους των επιδίκων συμβάσεων, η Mannesmann υποστηρίζει ότι η Επιτροπή απέδωσε ιδιαίτερη σημασία στις ποινικές ρήτρες, ενώ δεν είναι κρίσιμες από πλευράς κοινοτικού δικαίου του ανταγωνισμού. Η πρόβλεψη μη αυστηρών ποινικών ρητρών για την περίπτωση μη εκτέλεσεως της παραδόσεως των προϊόντων εξηγείται από τον πλεονασματικό χαρακτήρα της προσφοράς όσον αφορά τα προϊόντα αυτά, ο οποίος επέτρεπε στην Cogus να εφοδιάζεται εύκολα.

148 Στο υπόμνημα απαντήσεως, η Mannesmann υποστηρίζει, τέλος, ότι οι δύο προϋποθέσεις του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, που αφορούν, αντιστοίχως, τον αισθητό χαρακτήρα του επηρεασμού του ενδοκοινοτικού εμπορίου και τον περιορισμό του ανταγωνισμού, δεν πληρούνται εν προκειμένω. Από το αιτιολογικό της προσβαλλομένης αποφάσεως (αιτιολογική σκέψη 147) προκύπτει ότι οι συμφωνίες στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 2 είχαν ως αντικείμενο τον περιορισμό της προσβάσεως των Ιαπώνων παραγωγών στη βρετανική αγορά. Μια σύμπραξη αυτής της φύσεως επηρεάζει μεν το εμπόριο μεταξύ της Κοινότητας και της Ιαπωνίας, δεν έχει, όμως, συνέπειες για το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών ή για τον ανταγωνισμό στο εσωτερικό της κοινής αγοράς.

149 Εν πάση περιπτώσει, τα αποτελέσματα των συμφωνιών που αφορά το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αμελητέα σε σχέση προς τον όγκο των εμπορικών συναλλαγών μεταξύ της Ιαπωνίας και της Κοινότητας. Η Mannesmann προσάπτει συναφώς στην Επιτροπή ότι δεν ανέλυσε επαρκώς την οικεία αγορά. Υπογραμμίζει ότι η βρετανική αγορά αντιπροσωπεύει το 2,5 % περίπου της

παγκόσμιας καταναλώσεως σωλήνων OCTG, συμπεριλαμβανομένων των σωλήνων άνευ ραφής. Όμως, οι τελευταίοι αντιπροσωπεύουν μόνο το 16 % της αγοράς του συνόλου των σωλήνων OCTG (παράρτημα 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η υποτιθέμενη σύμπραξη υπολείπεται κατά πολύ των ορίων που αναφέρει το σημείο 9 της ανακοινώσεως 97/C 372/04 της Επιτροπής σχετικά με τις συμφωνίες ήσσονος σημασίας που δεν εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου [81], παράγραφος 1, της Συνθήκης [EK] (ΕΕ 1997, C 372 σ. 13, στο εξής: ανακοίνωση του 1997).

150 Η Επιτροπή απορρίπτει τα επιχειρήματα αυτά τα οποία θεωρεί ως ελάχιστα πειστικά. Υπενθυμίζει ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού επεφύλασσαν στη Vallourec, την Dalmine και τη Mannesmann σταθερό μερίδιο παραδόσεων χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής προς την Corus, ανεξαρτήτως των ποσοτήτων που πράγματι καταλάλωνε η τελευταία. Οι επιχειρήσεις αυτές δεν είχαν κανένα συμφέρον να ανταγωνίζονται μεταξύ τους ως προς την τιμή των χαλυβδοσωλήνων άνευ ραφής που υποβάλλονται σε επεξεργασία σπειρώματος στο Ηνωμένο Βασίλειο.

151 Η Επιτροπή, αφού παρατηρεί ότι ο κανονισμός 2790/1999 δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, διευκρινίζει ότι προέβη σε εκτίμηση της ποινικής ρήτηρας που προβλέπουν οι συμβάσεις εφοδιασμού απλώς και μόνο για να εξακριβώσει αν η σημασία των προθεσμιών παραδόσεως μπορούσε να δικαιολογήσει αντικειμενικά την απόφαση της Corus να εφοδιάζεται αποκλειστικά από κοινοτικές επιχειρήσεις. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η ρήτρα περί προθεσμιών παραδόσεως προστέθηκε στις συμβάσεις με μοναδικό σκοπό τον αποκλεισμό των Ιαπώνων παραγωγών.

152 Τέλος, η Επιτροπή επικαλείται το απαράδεκτο των ισχυρισμών της Mannesmann όσον αφορά τον μη αισθητό χαρακτήρα των περιορισμών του ανταγωνισμού και τον μη επηρεασμό του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών, με την αιτιολογία ότι οι ισχυρισμοί αυτοί προβλήθηκαν καθυστερημένα. Ομοίως, κατά την Επιτροπή, μόλις κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως επικαλέστηκε η Mannesmann το παράνομο του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως από πλευράς της ανακοινώσεως του 1997. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις, πρόκειται για νέους ισχυρισμούς, οι οποίοι είναι απαράδεκτοι δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

- 153 Επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι αυτοί οι λόγοι ακυρώσεως είναι αβάσιμοι.
- 154 Όσον αφορά το επιχείρημα ότι πρέπει να εφαρμοστεί η ανακοίνωση του 1997, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, στο μέτρο που η περίοδος αναφοράς που ελήφθη υπόψη για την επιβολή των προστίμων εκτείνεται από το 1990 έως το 1995, θα έπρεπε μάλλον να ζητηθεί η εφαρμογή της ανακοινώσεως της Επιτροπής, της 3ης Σεπτεμβρίου 1986, όσον αφορά τις συμφωνίες ήσσονος σημασίας που δεν εμπίπτουν στις διατάξεις του άρθρου [81], παράγραφος 1, της Συνθήκης (ΕΕ 1986, C 231, σ. 2). Όμως, το ελάχιστο όριο του 5 % που προβλέπει η τελευταία αυτή ανακοίνωση δεν αφορά την παγκόσμια αγορά, αλλά την οικεία γεωγραφική αγορά εντός της Κοινότητας. Εν προκειμένω, οι συμβάσεις εφοδιασμού αντιπροσώπευαν το 78 έως 84 % της καταναλώσεως στη βρετανική αγορά και το 13 έως 24 % της καταναλώσεως στην κοινοτική αγορά. Εξάλλου, οι κύκλοι εργασιών των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων υπερέβαιναν κατά πολύ το όριο των 200 εκατομμυρίων ευρώ που προβλέπει η εν λόγω ανακοίνωση. Περαιτέρω, η Επιτροπή προσθέτει ότι τα όρια της ανακοινώσεως του 1997 των οποίων την εφαρμογή ζητεί η Mannesmann προδήλως δεν τηρήθηκαν στην υπό κρίση περίπτωση.
- 155 Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι τυχόν ακύρωση του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν θα ασκούσε επιρροή στο ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε στη Mannesmann, καθόσον για την παράβαση την οποία αφορά η διάταξη αυτή δεν επιβλήθηκε καμία αυτοτελής κύρωση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 156 Προκαταρκτικά, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το αίτημα της Mannesmann να προσκομίσει η Επιτροπή στην παρούσα υπόθεση έγγραφα τα οποία έχει καταθέσει η Corus στην υπόθεση ενώθησαν προς διεξαγωγή κοινής επ' ακροατηρίου συζητήσεως, οπότε όλες οι προσφεύγουσες είχαν την ευκαιρία να συμβουλευθούν

στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου τα υπομνήματα και παραρτήματα που κατατέθηκαν στις άλλες υποθέσεις, υπό την επιφύλαξη του εμπιστευτικού χαρακτήρα ορισμένων εγγράφων. Έτσι, η Mannesmann είχε πρόσβαση σε όλα τα εν λόγω έγγραφα και μπόρεσε να σχολιάσει, εφόσον το επιθυμούσε, το περιεχόμενο των εγγράφων αυτών κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν χρειάζεται να γίνει δεκτό το πρόσθετο αίτημά της να της επιτραπεί να υποβάλει νέο συναφές υπόμνημα.

- 157 Το αντικείμενο και το αποτέλεσμα των τριών συμβάσεων εφοδιασμού περιγράφονται από την Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«Το αντικείμενο των εν λόγω συμβάσεων ήταν η προμήθεια σε λείους σωλήνες της “ηγετικής” επιχείρησης στην αγορά των OCTG στη Βόρεια Θάλασσα και στόχος τους ήταν να διατηρηθεί ένας εγχώριος παραγωγός στο Ηνωμένο Βασίλειο ώστε να επιτύχει τη διατήρηση των βασικών [στοιχείων] “fundamentals” στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπη-Ιαπωνία. Οι συμβάσεις αυτές είχαν ως βασικό αντικείμενο και αποτέλεσμα μια κατανομή μεταξύ των επιχειρήσεων [Mannesmann], Vallourec και Dalmine όλων των αναγκών της ανταγωνίστριας επιχείρησής τους [Corus] (Vallourec από το 1994). Συνέδεαν τις τιμές αγοράς λείων σωλήνων από τις τιμές σωλήνων με σπειρώματα της [Corus]. Κατά τον τρόπο αυτό περιορίζαν την ελευθερία προμήθειας της [Corus] (Vallourec από το Φεβρουάριο του 1994) και υποχρέωναν αυτή την τελευταία να ανακοινώνει στους ανταγωνιστές της τις εφαρμοζόμενες τιμές πωλήσεως καθώς και τις πωληθείσες ποσότητες. Εξάλλου, οι επιχειρήσεις [Mannesmann], Vallourec (έως το Φεβρουάριο του 1994) και Dalmine δεσμεύονταν να παραδώσουν σε έναν ανταγωνιστή ([Corus], στη συνέχεια Vallourec από το Μάρτιο του 1994) ποσότητες άγνωστες εκ των προτέρων.»

- 158 Οι όροι των συμβάσεων εφοδιασμού που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, ιδίως η σύμβαση που συνήψε η Mannesmann με την Corus στις 9 Αυγούστου 1993, επιβεβαιώνουν, κατ' ουσίαν, τα πραγματικά στοιχεία των οποίων γίνεται επίκληση στην αιτιολογική σκέψη 111 της προσβαλλομένης αποφάσεως καθώς και στις αιτιολογικές σκέψεις 78 έως 82 και 153. Λαμβανόμενες υπόψη στο σύνολό τους, οι συμβάσεις αυτές κατανέμουν, τουλάχιστον από τις 9 Αυγούστου 1993, τις ανάγκες της Corus σε λείους σωλήνες μεταξύ των τριών άλλων Ευρωπαϊών παραγωγών (40 % για τη Vallourec, 30 % για την Dalmine και 30 % για τη Mannesmann). Εξάλλου, καθεμία από τις συμβάσεις αυτές προβλέπει τον καθορισμό της καταβαλλομένης από την Corus τιμής για τους λείους σωλήνες βάσει ενός μαθηματικού τύπου ο οποίος λαμβάνει υπόψη την τιμή που η επιχείρηση αυτή επιτυγχάνει για τους σωλήνες της με σπείρωμα.

- 159 Από τις διαπιστώσεις αυτές προκύπτει ότι το αντικείμενο και/ή, τουλάχιστον, το αποτέλεσμα των συμβάσεων εφοδιασμού ήταν η αντικατάσταση των κινδύνων του ανταγωνισμού όσον αφορά τους τέσσερις Ευρωπαίους παραγωγούς με μια κατόπιν διαπραγματεύσεως κατανομή του κέρδους που μπορούσε να πραγματοποιηθεί από τις πωλήσεις σωλήνων με σπείρωμα στη βρετανική αγορά (βλ., κατ' αναλογία, όσον αφορά τις εναρμονισμένες πρακτικές, προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψη 3150).
- 160 Με καθεμία από τις συμβάσεις εφοδιασμού, η Corus, θυσιάζοντας την ελευθερία εφοδιασμού της, δέσμευσε τους ανταγωνιστές της κατά τέτοιον τρόπο ώστε εξαλείφθηκε κάθε ουσιαστικός ανταγωνισμός εκ μέρους τους, καθώς και κάθε προοπτική τέτοιου ανταγωνισμού, στην εγχώρια αγορά. Πράγματι, οι πωλήσεις των τριών ανταγωνιστών της σε λείους σωλήνες θα μειώνονταν αν σημείωναν πτώση οι πωλήσεις σωλήνων με σπείρωμα τις οποίες πραγματοποιούσε η Corus. Εξάλλου, το περιθώριο κέρδους επί των πωλήσεων λείων σωλήνων τις οποίες οι τρεις προμηθευτές δεσμεύθηκαν να πραγματοποιήσουν επίσης μειωνόταν σε περίπτωση μειώσεως της τιμής που επετύγχανε η Corus για τους σωλήνες της με σπείρωμα και μπορούσε, μάλιστα, να μετατραπεί σε ζημία. Υπό τις συνθήκες αυτές, ήταν πρακτικά αδιανόητο να επιχειρήσουν οι τρεις αυτοί παραγωγοί να ασκήσουν ουσιαστικό ανταγωνισμό στην Corus στη βρετανική αγορά των σωλήνων με σπείρωμα, ιδίως όσον αφορά τις τιμές (βλ. αιτιολογική σκέψη 153 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 161 Αντιστρόφως, δεχόμενος να συνάψει τέτοιες συμβάσεις, κάθε ένας από τους κοινοτικούς ανταγωνιστές της Corus εξασφάλισε έμμεση συμμετοχή στην εγχώρια αγορά της τελευταίας καθώς και μερίδιο στα συναφή κέρδη. Για να επιτύχουν τα πλεονεκτήματα αυτά, παραιτήθηκαν de facto από τη δυνατότητα πωλήσεως σωλήνων με σπείρωμα στη βρετανική αγορά και, κυρίως αφότου υπεγράφη η τρίτη σύμβαση, στις 9 Αυγούστου 1993, που χορηγούσε το εναπομένον 30 % στη Mannesmann, από τη δυνατότητα παραδόσεως μεγαλύτερου ποσοστού λείων σωλήνων στην Corus από εκείνο που είχε χορηγηθεί σε κάθε έναν εκ των προτέρων.
- 162 Επιπλέον, οι ανταγωνιστές της Corus δέχθηκαν την επαχθή, και ως εκ τούτου αφύσικη από εμπορικής απόψεως, υποχρέωση να παραδίδουν στον ανταγωνιστή

τους, την Corus, ποσότητες σωλήνων μη καθοριζόμενες εκ των προτέρων παρά μόνο σε συνάρτηση με τις πωλήσεις σωλήνων με σπείρωμα τις οποίες θα πραγματοποιούσε η τελευταία. Η υποχρέωση αυτή ενίσχυσε την παράνομη αλληλεξάρτηση μεταξύ των παραγωγών αυτών και της Corus, στο μέτρο που αυτοί ήταν εξαρτημένοι, ως συμβατικώς δεσμευθέντες προμηθευτές, από την εμπορική πολιτική που ακολουθούσε η τελευταία.

163 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αν δεν είχαν υπάρξει οι συμβάσεις εφοδιασμού, οι τρεις Ευρωπαίοι παραγωγοί πλην της Corus θα είχαν κανονικά, μη λαμβανομένων υπόψη των «βασικών στοιχείων», πραγματικό ή τουλάχιστον δυνητικό εμπορικό συμφέρον να την ανταγωνιστούν στη βρετανική αγορά των σωλήνων με σπείρωμα καθώς και να ανταγωνιστούν ο ένας τον άλλο για να προμηθεύουν την Corus με λείους σωλήνες.

164 Συναφώς, πρέπει, επιπλέον, να παρατηρηθεί ότι καθεμία από τις συμβάσεις εφοδιασμού συνήφθη με αρχική διάρκεια πέντε ετών. Η σχετικά μακρά αυτή διάρκεια επιβεβαιώνει και ενισχύει τον αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα των συμβάσεων αυτών, ιδίως στο μέτρο που η Mannesmann και οι δύο άλλοι προμηθευτές της Corus παραιτήθηκαν, de facto, από τη δυνατότητα απευθείας εκμεταλλεύσεως μιας ενδεχόμενης αναπτύξεως της βρετανικής αγοράς των σωλήνων με σπείρωμα κατά την περίοδο αυτή.

165 Όσον αφορά το ειδικό επιχείρημα της Mannesmann ότι ο μαθηματικός τύπος για τον καθορισμό της τιμής τον οποίο προβλέπουν οι συμβάσεις αποτελεί απλώς ρήτρα τιμαριθμικής αναπροσαρμογής, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή χαρακτήρισε τη ρήτρα αυτή ως θίγουσα τον ανταγωνισμό διότι καθορίζει την τιμή που καταβάλλει η Corus για τους λείους σωλήνες της σε κάθε προμηθευτή της με βάση την τιμή που επιτυγχάνει για τους σωλήνες της με σπείρωμα, και τούτο κατά τον ίδιο τρόπο και για τους τρεις προμηθευτές. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι τιμές εκκινήσεως για την προμήθεια λείων σωλήνων αποτέλεσαν πράγματι αντικείμενο χωριστής διαπραγματεύσεως μεταξύ της Corus και καθενός από τους προμηθευτές της, η σχέση εμπορικής ισχύος που υπήρχε μεταξύ, αφενός, της Corus και, αφετέρου, καθεμιάς από τις επιχειρήσεις αυτές και η οποία αντικατοπτρίζεται στις τιμές παγιώθηκε και κάθε δυνατότητα ανταγωνισμού επί των τιμών των λείων σωλήνων που αγόραζε η Corus εξαλείφθηκε. Η επιλογή της τιμής των σωλήνων με σπείρωμα τους οποίους πωλεί η Corus ως ενδείξεως δεν

είναι ουδέτερη και καθιστά τον επίμαχο μαθηματικό τύπο πολύ διαφορετικό από μια συνήθη ρήτρα τιμαριθμικής αναπροσαρμογής. Όπως παρατηρήθηκε ανωτέρω στη σκέψη 160, η επιλογή αυτή είχε ως συνέπεια ότι οι τρεις παραγωγοί, οι οποίοι παρήγαν και οι ίδιοι σωλήνες με σπείρωμα, απώλεσαν το εμπορικό ενδιαφέρον να ανταγωνιστούν την Corus μέσω των τιμών στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου.

- 166 Εξάλλου, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, ο μαθηματικός τύπος καθορισμού της τιμής των λείων σωλήνων, που προβλεπόταν σε καθεμιά από τις τρεις συμβάσεις εφοδιασμού, συνεπαγόταν παράνομη ανταλλαγή εμπορικών πληροφοριών (βλ. αιτιολογική σκέψη 153 της προσβαλλομένης αποφάσεως· βλ., επίσης, αιτιολογική σκέψη 111 της αποφάσεως) οι οποίες πρέπει να παραμένουν εμπιστευτικές, άλλως κλονίζεται η αυτονομία της εμπορικής πολιτικής των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1999, T-141/94, Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-347, σκέψη 403, και British Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-629, σκέψεις 383 επ.).
- 167 Το επιχείρημα της Mannesmann ότι δεν της ανακοινώνονταν εμπιστευτικές πληροφορίες σχετικά με τις ποσότητες σωλήνων τις οποίες πωλούσε η Corus και με τις τιμές που κατέβαλλαν οι πελάτες της δεν την απαλλάσσει υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως.
- 168 Όσον αφορά τις ποσότητες σωλήνων με σπείρωμα τις οποίες πωλούσε η Corus, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι προμηθευτές της, μεταξύ των οποίων και η Mannesmann, μπορούσαν εύκολα να τις υπολογίσουν, εφόσον καθένας από αυτούς κάλυπτε, καταρχήν, ένα σταθερό ποσοστό των αναγκών της.
- 169 Αντιθέτως, είναι ακριβές ότι, όπως παρατηρεί η Mannesmann, η Corus δεν ανακοίνωνε αυτές καθαυτές τις τιμές που επετύγχανε για τους σωλήνες της με σπείρωμα από τους αντισυμβαλλομένους της. Κατά συνέπεια, ο περιεχόμενος στην αιτιολογική σκέψη 111 της προσβαλλομένης αποφάσεως ισχυρισμός ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού «υποχρέωναν [την Corus] να ανακοινώνει στους ανταγωνιστές της τις εφαρμοζόμενες τιμές πώλησεως» υπερβάλλει συναφώς όσον αφορά την

έκταση των συμβατικών υποχρεώσεων. Πάντως, ορθώς παρατήρησε η Επιτροπή, στην αιτιολογική σκέψη 153 της προσβαλλομένης αποφάσεως και ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι οι τιμές αυτές τελούσαν σε μαθηματική σχέση προς τις τιμές που κατέβαλλε για τους λείους σωλήνες, οπότε στους τρεις ενδιαφερόμενους προμηθευτές παρέχονταν ακριβείς ενδείξεις ως προς την τάση, τον χρόνο και την έκταση κάθε διακυμάνσεως των τιμών των σωλήνων με σπείρωμα τους οποίους πωλούσε η Corus.

170 Επιβάλλεται να διαπιστωθεί όχι μόνον ότι η ανακοίνωση των πληροφοριών αυτών σε ανταγωνιστές συνιστά παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, αλλά, επιπλέον, και ότι η φύση της παραβάσεως αυτής είναι κατ' ουσίαν η ίδια, είτε είναι αυτές καθαυτές οι τιμές των σωλήνων με σπείρωμα είτε είναι μόνον πληροφορίες σχετικές με τις διακυμάνσεις τους εκείνες που αποτέλεσαν το αντικείμενο της ανακοινώσεως αυτής. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η ανακρίβεια που επισημάνθηκε στην προηγούμενη σκέψη είναι άνευ σημασίας στο ευρύτερο πλαίσιο της παραβάσεως στην οποία αναφέρεται το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως και ότι, κατά συνέπεια, ουδεμία επιρροή ασκεί στη διαπίστωση της υπάρξεως της παραβάσεως αυτής.

171 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία της Mannesmann που στηρίζεται στον κανονισμό 2790/1999, πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι ο κανονισμός αυτός δεν μπορεί να τύχει απευθείας εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε στις 8 Δεκεμβρίου 1999 και το άρθρο 2 της αποφάσεως αναφέρεται, όσον αφορά τη Mannesmann, στη χρονική περίοδο από το 1993 έως το 1997, ήτοι σε χρόνο προγενέστερο της ενάρξεως της ισχύος των συναφών διατάξεων του κανονισμού 2790/1999, ήτοι της 1ης Ιουνίου 2000.

172 Εξάλλου, στο μέτρο που ο κανονισμός αυτός θα μπορούσε, παρά ταύτα, να έχει ενδεικτική σημασία εν προκειμένω, καθόσον αντικατοπτρίζει τη θέση την οποία έλαβε η Επιτροπή τον Δεκέμβριο του 1999 όσον αφορά την αμελητέα ζημία που προξενούν στον ανταγωνισμό οι κάθετες συμφωνίες, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο κανονισμός αυτός αποτελεί εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 3, ΕΚ. Όμως, από το άρθρο 4 του κανονισμού 17 προκύπτει ότι οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων δεν μπορούν να τύχουν ατομικής απαλλαγής βάσει της διατάξεως αυτής παρά μόνον αν έχουν κοινοποιηθεί προς τούτο στην Επιτροπή, πράγμα το οποίο δεν συνέβη εν προκειμένω.

- 173 Επομένως, η νομιμότητα των επιδίκων συμβάσεων μπορεί να εκτιμηθεί μόνον από πλευράς του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Έτσι, το —έστω και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο— γεγονός ότι οι συμβάσεις αυτές πληρούσαν τις επί της ουσίας προϋποθέσεις του άρθρου 81, παράγραφος 3, ΕΚ, που διέπει τα της χορηγήσεως απαλλαγής, υπό το φως της πολιτικής της Επιτροπής όπως αυτή προκύπτει από τον κανονισμό 2790/1999, στερείται σημασίας εν προκειμένω. Αντιθέτως, η έκδοση του κανονισμού αυτού τον Δεκέμβριο του 1999 επιβεβαιώνει ότι, κατά την Επιτροπή, τέτοιες συμφωνίες συνιστούν, καταρχήν, παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 3, ΕΚ, εφόσον απαιτούν την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 3, ΕΚ. Κατά συνέπεια, η στηριζόμενη στον κανονισμό 2790/1999 επιχειρηματολογία της Mannesmann είναι απορριπτέα.
- 174 Πρέπει να παρατηρηθεί, εξάλλου, ότι, εφόσον η παράβαση την οποία διαπιστώνει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως συνίσταται σε περιορισμούς του ανταγωνισμού περιεχόμενους στις ίδιες τις συμβάσεις εφοδιασμού, οι ανωτέρω εκτεθείσες σκέψεις αρκούν προς απόδειξη του υποστατού της.
- 175 Πράγματι, όποιος και αν είναι ο πραγματικός βαθμός συνεννοήσεως μεταξύ των τεσσάρων Ευρωπαϊών παραγωγών, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κάθε ένας από αυτούς συνήψε μία από τις συμβάσεις εφοδιασμού, η οποία περιόριζε τον ανταγωνισμό και εντασσόταν στην παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ την οποία διαπιστώνει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως αναφέρει μιν ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού συνήφθησαν «στο πλαίσιο της παράβασης που αναφέρεται στο άρθρο 1», από το κείμενο, όμως, της αιτιολογικής σκέψεως 11 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι αυτό τούτο το γεγονός της συνάψεως των συμβάσεων αυτών συνιστά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2.
- 176 Έτσι, ακόμα και αν υποθεθεί ότι η Mannesmann απέδειξε ότι η σύναψη της δικής της συμβάσεως εφοδιασμού με την Corus ήταν αντικειμενικά σύμφωνη προς το εμπορικό της συμφέρον, η περίπτωση αυτή ουδόλως αναιρεί την άποψη της Επιτροπής ότι η συμφωνία αυτή ήταν παράνομη. Πράγματι, οι θίγουσες τον ανταγωνισμό πρακτικές συχνότατα ανταποκρίνονται στο ατομικό εμπορικό συμφέρον των επιχειρήσεων, τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα.

- 177 Υπό το φως των διαπιστώσεων αυτών, δεν είναι αναγκαίο να λυθεί η διαφορά μεταξύ των διαδίκων όσον αφορά τη σημασία της προβλεπομένης από τις συμβάσεις κυρώσεως για την περίπτωση μη εκτελέσεως των παραδόσεων, ήτοι της απλής αντίστοιχης μείωσης του μεριδίου του συγκεκριμένου προμηθευτή, εφόσον η επιχειρηματολογία την οποία προβάλλει συναφώς η Mannesmann αποσκοπεί στο να καταδείξει ότι ήταν, από την πλευρά της Corus, εμπορικός εύλογο να συνάψει τις τρεις συμβάσεις εφοδιασμού έτσι διατυπωμένες. Η επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία οι μόνες εγκατεστημένες στην Κοινότητα επιχειρήσεις που ήταν ικανές να παράγουν σωλήνες αυτής της διαστάσεως ήταν οι Vallourec, Dalmine και Mannesmann είναι και αυτή, για τον ίδιο λόγο, αλυσιτελής.
- 178 Ομοίως, τα επιχειρήματα της Mannesmann σχετικά με την εμπορική ισχύ της Vallourec στην αγορά των σωλήνων με σπείρωμα, η οποία απορρέει από το γεγονός ότι είναι κάτοχος του διπλώματος ευρεσιτεχνίας για τη σύνδεση premium «VAM», αναφέρονται ουσιαστικά στα εμπορικά συμφέροντα που οδήγησαν τη Mannesmann να συνάψει σύμβαση εφοδιασμού για τους λείους σωλήνες με την Corus και, ως εκ τούτου, στερούνται σημασίας. Τα επιχειρήματα αυτά θα μπορούσαν, το πολύ, να σχετικοποιήσουν, σε ορισμένο βαθμό, τους ισχυρισμούς της Επιτροπής όσον αφορά τον εξάλειψη του ουσιαστικού ανταγωνισμού, εκ μέρους της Mannesmann, στη βρετανική αγορά των σωλήνων με σπείρωμα, δεν μπορούν, όμως, να ανατρέψουν την ουσιώδη διαπίστωση σύμφωνα με την οποία οι συμβαλλόμενοι στις συμβάσεις εφοδιασμού αντικατέστησαν με μια συνεργασία, ήτοι με εμπορική βεβαιότητα, τους κινδύνους του ανταγωνισμού όσον αφορά τις βρετανικές αγορές των λείων σωλήνων και των σωλήνων με σπείρωμα.
- 179 Δεδομένου ότι η ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποδείχθηκε επαρκώς κατά νόμον, δεν είναι απολύτως απαραίτητο να εξεταστεί ούτε η συλλογιστική της Επιτροπής σχετικά με τη συνεννόηση μεταξύ των τεσσάρων Ευρωπαϊών παραγωγών (βλ. ανωτέρω σκέψη 171). Ειδικότερα, δεν είναι ανάγκη να αναλυθούν προς τούτο τα επιχειρήματα που προβάλλει η Mannesmann σχετικά με τη δέσμη ξένων προς τις συμβάσεις εφοδιασμού ενδείξεων την οποία επικαλείται η Επιτροπή προς απόδειξη του υποστατού αυτής της συνεννοήσεως.
- 180 Πάντως, εφόσον ο βαθμός της συνεννοήσεως που υπήρχε μεταξύ των τεσσάρων κοινοτικών παραγωγών όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως έχει σημασία για την εξέταση ορισμένων από τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως που προβάλλονται εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί.

- 181 Πρέπει να παρατηρηθεί, στο πλαίσιο αυτό, ότι συμπεριφορές οι οποίες εντάσσονται σε ένα συνολικό σχέδιο και επιδιώκουν κοινό σκοπό μπορούν να θεωρηθούν ως συστατικά στοιχεία ενιαίας συμφωνίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψη 4027). Πράγματι, αν η Επιτροπή αποδείξει ότι μια επιχείρηση, όταν μετέσχε σε συνεννοήσεις, γνώριζε ή όφειλε κατ' ανάγκη να γνωρίζει ότι, πράττοντας αυτό, εντασσόταν σε ενιαία συμφωνία, η συμμετοχή της στις εν λόγω συνεννοήσεις μπορεί να αποτελέσει έκφραση της προσχωρήσεώς της στη συμφωνία αυτή (βλ., υπό την έννοια αυτή, προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψεις 4068 και 4109).
- 182 Συναφώς, το έγγραφο «σκέψεις σχετικά με τη σύμβαση VAM», της 23ης Μαρτίου 1990, είναι ιδιαίτερος κρίσιμος. Υπό τον τίτλο «Σενάριο II», ο κ. Verlucα προβλέπει στο έγγραφο αυτό την πιθανότητα να «δεχθούν οι Ιάπωνες να μην αναμειχθούν στην αγορά [του Ηνωμένου Βασιλείου] και να διευθετηθεί το ζήτημα μεταξύ Ευρωπαίων». Και συνεχίζει: «[σ]την περίπτωση αυτή, οι λείοι σωλήνες θα κατανέμονταν μεταξύ των [Mannesmann], [Vallourec] και Dalmine». Στην επόμενη παράγραφο, ο κ. Verlucα παρατηρεί ότι «θα ήταν πιθανώς συμφέρον να συνδεθούν οι πωλήσεις της [Vallourec] τόσο με την τιμή όσο και με τον όγκο των πωλήσεων VAM εκ μέρους της [Corus]».
- 183 Δεδομένου ότι η τελευταία αυτή πρόταση αντικατοπτρίζει με ακρίβεια τους ουσιώδεις όρους της συμβάσεως που συνήφθη μεταξύ της Vallourec και της Corus δεκαέξι μήνες αργότερα, είναι σαφές ότι η στρατηγική αυτή όντως επελέγη από τη Vallourec και ότι η εν λόγω σύμβαση υπογράφηκε με σκοπό την εφαρμογή της στρατηγικής αυτής.
- 184 Επιπλέον, το γεγονός ότι μια ουσιαστικά όμοια σύμβαση υπογράφηκε μεταξύ, αφενός, της Corus και, αφετέρου, καθενός από τα άλλα ευρωπαϊκά μέλη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, ήτοι της Dalmine και, στη συνέχεια, της Mannesmann, οπότε οι ανάγκες της Corus σε λείους σωλήνες κατανεμήθηκαν πράγματι μεταξύ των τριών άλλων μελών του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας από τον Αύγουστο του 1993, όπως ακριβώς το είχε σχεδιάσει ο κ. Verlucα, επιβεβαιώνει το ότι οι τρεις αυτές συμβάσεις συνήφθησαν με σκοπό την εφαρμογή μιας κοινής στρατηγικής προταθείσας κατά τις συνεννοήσεις τους στο πλαίσιο του εν λόγω ομίλου.

185 Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται και από τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως στην αιτιολογική σκέψη 91 της αποφάσεως, η οποία έχει ως εξής:

«Στις 21 Ιανουαρίου 1993, η [Corus] έστειλε στη Vallourec (προφανώς έστειλε επίσης στην [Mannesmann] και στην Dalmine) σχέδιο προτάσεων ενόψει μιας συμφωνίας για την αναδιάρθρωση του τομέα των σωλήνων άνευ ραφής, που επρόκειτο να συζητηθεί κατά τη συνεδρίαση του Heathrow, στις 29 Ιανουαρίου 1993, μεταξύ των επιχειρήσεων Mannesmann/Vallourec/Dalmine/[Corus] (σελίδα 4628 [του φακέλου της Επιτροπής, ήτοι πρώτη σελίδα του εγγράφου που επιγράφεται “Σχέδιο προτάσεων για συμφωνία αναδιάρθρωσεως όσον αφορά τους σωλήνες άνευ ραφής”]). Στο έγγραφο αυτό, αναφέρεται: “[η [Corus] ανέφερε την πρόθεσή της για ενδεχόμενη αποχώρησή της από τον τομέα των σωλήνων άνευ ραφής. Επιδιώκει να αποσυρθεί κατά τρόπο οργανωμένο και ελεγχόμενο, ώστε να αποφευχθεί οποιαδήποτε διαταραχή στην προμήθεια σωλήνων στους πελάτες της και να βοηθήσει τους παραγωγούς που θα αποκτήσουν τον τομέα αυτό να διατηρήσουν τις παραγγελίες [...] Πραγματοποιήθηκαν συζητήσεις, κατά τη διάρκεια των έξι τελευταίων μηνών, μεταξύ της [Corus] και άλλων ενδιαφερομένων παραγωγών για την αγορά στοιχείων ενεργητικού της [Corus], και η εν λόγω εταιρία θεωρεί ότι υπάρχει συναίνεση για τη γραμμή δράσης που περιγράφεται στο εν λόγω έγγραφο]”. Μια από τις προτάσεις συνίστατο στη μεταφορά στη Vallourec των δραστηριοτήτων OCTG, διατηρώντας συγχρόνως τις ισχύουσες συμβάσεις προμήθειας σε λείους σωλήνες μεταξύ της [Corus] και της Vallourec, της [Mannesmann] και της Dalmine, διατηρώντας τις ίδιες αναλογίες. Την ίδια αυτή μέρα, πραγματοποιήθηκε συνεδρίαση μεταξύ της [Mannesmann] και της [Corus] κατά τη διάρκεια της οποίας η [Mannesmann] “[δέχθηκε να τεθεί η Vallourec επικεφαλής όσον αφορά την απόκτηση του τομέα OCTG]” (σελίδα 4626 [του φακέλου της Επιτροπής, ήτοι η μόνη σελίδα της τηλεομοιοτυπίας που απέστειλε στις 22 Ιανουαρίου 1993 ο κ. Davis της Corus στον κ. Patrier της Vallourec]). Το έγγραφο της Dalmine, με τίτλο “Seamless steel tube system in Europe and market evolution” [Σύστημα για τους χαλυβδοσωλήνες άνευ ραφής και εξέλιξη της αγοράς, και το οποίο περιλαμβάνεται στη σελίδα 2051 του φακέλου της Επιτροπής] (σελίδα 2053 [του φακέλου της Επιτροπής]), του Μαΐου-Αυγούστου 1993 ανέφερε ότι η κατάλληλη λύση για όλους για το πρόβλημα [Corus] δεν θα μπορούσε να εξευρεθεί παρά σε ένα ευρωπαϊκό πλαίσιο· το γεγονός ότι η Vallourec αποκτούσε τις εγκαταστάσεις της [Corus] ήταν επίσης αποδεκτό από την Dalmine.»

186 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι, στο σημειώμά της με τίτλο «Στρατηγικοί προβληματισμοί», το οποίο παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 80 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Vallourec εξετάζει ρητώς την πιθανότητα να

συνεννοηθεί με τις Dalmine και Mannesmann για να προμηθεύουν λείους σωλήνες στην Corus. Επιπλέον, στην αιτιολογική σκέψη 59 της προσβαλλομένης απόφασης, η Επιτροπή στηρίζεται στο έγγραφο «g) Japanese», ιδίως χρονοδιάγραμμα που περιλαμβάνεται στην τέταρτη σελίδα του εγγράφου αυτού (σελίδα 4912 του φακέλου της Επιτροπής), για να παρατηρήσει ότι οι Ευρωπαίοι παραγωγοί πραγματοποιούσαν προπαρασκευαστικές συνεδριάσεις προτού συναντήσουν τους Ιάπωνες παραγωγούς, ούτως ώστε να συντονίζουν τις θέσεις τους και να διατυπώνουν κοινές προτάσεις στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας.

187 Από τις έγγραφες αποδείξεις που επικαλείται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση και οι οποίες υπομνήσθηκαν ανωτέρω προκύπτει ότι οι τέσσερις κοινοτικοί παραγωγοί συναντήθηκαν πράγματι για να συντονίσουν τις θέσεις τους στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας πριν από τις διηπειρωτικές συνεδριάσεις του ομίλου αυτού, τουλάχιστον το 1993. Είναι επίσης αποδεδειγμένο ότι η παύση της λειτουργίας της επιχειρήσεως επεξεργασίας σπειρωμάτων της Corus στο Clydesdale και η ανάληψη της δραστηριότητάς της από τη Vallourec, καθώς και ο εφοδιασμός της επιχειρήσεως αυτής σε λείους σωλήνες από την Dalmine και τη Mannesmann, αποτέλεσαν αντικείμενο συζητήσεων κατά τις συνεδριάσεις αυτές. Συνεπώς, είναι αδιανόητο να αγνοούσε η Mannesmann το περιεχόμενο της στρατηγικής την οποία είχε καταστρώσει η Vallourec και το ότι η σύμβαση εφοδιασμού την οποία συνήψε με την Corus εντασσόταν σε μια ευρύτερη συμφωνία θίγουσα τον ανταγωνισμό, η οποία επηρέαζε τόσο την αγορά των συνήθους ποιότητας σωλήνων με σπείρωμα όσο και την αγορά των λείων σωλήνων.

188 Όσον αφορά το επιχείρημα της Mannesmann ότι η τρίτη σύμβαση εφοδιασμού, μεταξύ της ίδιας και της Corus, συνήφθη πολύ αργότερα από τις δύο άλλες, οπότε η Επιτροπή δεν μπορούσε να συναγάγει από αυτό την ύπαρξη ενιαίας παραβάσεως στην οποία εμπλέκονταν οι τέσσερις Ευρωπαίοι παραγωγοί, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η μη σύναψη συμβάσεως εφοδιασμού μεταξύ της Mannesmann και της Corus πριν από το 1993 δεν μπορεί να ανατρέψει τη θέση της Επιτροπής. Πράγματι, η στρατηγική κατανομής των προμηθειών λείων σωλήνων εφαρμόστηκε μεν πλήρως μόνον αφότου η Corus απέκτησε τρεις προμηθευτές, η υπογραφή, όμως, των δύο άλλων συμβάσεων συνιστούσε μερική εφαρμογή του σχεδίου αυτού, η οποία προηγήθηκε της πλήρους υλοποίησής του.

189 Εξάλλου, όπως η Επιτροπή παρατήρησε ενώπιον του Πρωτοδικείου, η περιεχόμενη στο έγγραφο με τίτλο «Σχέδιο προτάσεων για συμφωνία αναδιαρθρώσεως όσον αφορά τους σωλήνες άνευ ραφής», της 21ης Ιανουαρίου 1993, αναφορά στο

γεγονός ότι η Mannesmann προμήθευε ήδη λείους σωλήνες στην Corus όχι μόνο δεν είναι ασυμβίβαστη με την υπογραφή συμβάσεως εφοδιασμού από την Corus και τη Mannesmann τον Αύγουστο του 1993, όπως υποστηρίζει η Mannesmann, αλλά ενισχύει την ανάλυση της Επιτροπής. Πράγματι, αν η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της, συνετώς ενεργούσα, την ύπαρξη της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως έναντι της Mannesmann παρά μόνον από τις 9 Αυγούστου 1993, διότι η εκ μέρους της υπογραφή συμβάσεως εφοδιασμού με την Corus κατά την ημερομηνία αυτή αποτελούσε βεβαία απόδειξη της συμμετοχής της στην παράβαση, από την ανωτέρω μνημονευθείσα αναφορά προκύπτει ότι, στην πραγματικότητα, η Mannesmann προμήθευε την Corus σε λείους σωλήνες ήδη από τον Ιανουάριο του 1993.

- 190 Έτσι, από τα αποδεικτικά στοιχεία που επικαλείται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Vallourec συνέλαβε αυτή τη στρατηγική προστασίας της αγοράς του Ηνωμένου Βασιλείου και συνήψε με την Corus σύμβαση εφοδιασμού, η οποία επέτρεπε, μεταξύ άλλων, σε μια πρώτη φάση, την εφαρμογή της στρατηγικής αυτής. Στη συνέχεια, στις ανωτέρω προστέθηκαν και η Dalmine και η Mannesmann, γεγονός το οποίο πιστοποιεί η υπογραφή, από καθεμία από τις δύο αυτές επιχειρήσεις, συμβάσεως εφοδιασμού με την Corus.
- 191 Τέλος, όσον αφορά τους ισχυρισμούς περί αισθητού επηρεασμού του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι ισχυρισμοί αυτοί είναι όντως απαράδεκτοι κατ' εφαρμογήν του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, σύμφωνα με την επιχειρηματολογία της Επιτροπής.
- 192 Πράγματι, με τα εν λόγω επιχειρήματα, τα οποία προέβαλε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή νομικά σφάλματα ή σφάλματα εκτιμήσεως όσον αφορά μία από τις προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Δεδομένου ότι οι επί της ουσίας λόγοι ακυρώσεως δεν είναι δημοσίας τάξεως, δεν εναπόκειται στον κοινοτικό δικαστή να τους εξετάσει αυτεπαγγέλτως.
- 193 Πρέπει να παρατηρηθεί, πάντως, ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε ως αβάσιμα επιχειρήματα παρόμοια με αυτά που προβάλλει συναφώς η Mannesmann στις

υποθέσεις που ενώθηκαν με την παρούσα υπόθεση προς διεξαγωγή κοινής επ' ακροατηρίου συζητήσεως (προμνησθείσα στη σκέψη 127 απόφαση Dalmine κατά Επιτροπής, ειδικότερα σκέψεις 156 και 157, και προμνησθείσα στη σκέψη 102 απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, ειδικότερα σκέψεις 367 έως 374 και 386 έως 395).

- 194 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία περί της ήσσονος σημασίας των βλαπτικών για τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων της συμβάσεως που συνήφθη μεταξύ της Mannesmann και της Corus, πρέπει να θεωρηθεί ότι η επιχειρηματολογία αυτή είναι παραδεκτή στο μέτρο που συνιστά ανάπτυξη των επιχειρημάτων που ήδη προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής και σύμφωνα με τα οποία η Επιτροπή δεν απέδειξε επαρκώς κατά νόμον ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού τις οποίες κολάζει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως είχαν αντικείμενο ή αποτελέσματα περιοριστικά του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ.
- 195 Επί της ουσίας, πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή στηρίχθηκε όχι μόνον στα περιοριστικά του ανταγωνισμού αποτελέσματα, αλλά και στο περιοριστικό του ανταγωνισμού αντικείμενο της συμφωνίας που κολάζεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. αιτιολογική σκέψη 111 της προσβαλλομένης αποφάσεως καθώς και ανωτέρω σκέψεις 157 επ.).
- 196 Συναφώς, επιχειρήσεις οι οποίες συνάπτουν συμφωνία με σκοπό, ιδίως, τον περιορισμό του ανταγωνισμού δεν μπορούν, καταρχήν, να αποφύγουν την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ ισχυριζόμενες ότι η συμφωνία τους δεν αναμένεται να έχει σημαντική επίπτωση στον ανταγωνισμό (βλ. επίσης ανωτέρω σκέψη 130).
- 197 Πράγματι, οι συμβάσεις τις οποίες κολάζει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως συνήφθησαν, όπως κρίθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 179 επ., ιδίως για την κατανομή των παραδόσεων λείων σωλήνων προς την Corus που ήταν ο «κύριος προμηθευτής» («ηγετική» επιχείρηση, βλ. αιτιολογική σκέψη 111 της προσβαλλομένης αποφάσεως) στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου μεταξύ των Ευρωπαίων

ανταγωνιστών της που ήταν επίσης μέλη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Οι συμβάσεις αυτές προέβλεπαν, επιπλέον, την παράνομη ανακοίνωση εμπορικών πληροφοριών εκ μέρους της Cogus. Έτσι, το ίδιο το αντικείμενό τους περιελάμβανε σημαντικούς περιορισμούς του ανταγωνισμού στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου, που αποτελούσε χωριστή αγορά λόγω της υπάρξεως της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως (προμνησθείσα στη σκέψη 127 απόφαση *Dalmine* κατά Επιτροπής, σκέψεις 267 και 268), ανεξαρτήτως των τυχόν αποτελεσμάτων τους.

- 198 Κατά συνέπεια, οι ανωτέρω συνοψισθείσες αιτιάσεις πρέπει να απορριφθούν επί της ουσίας στο μέτρο που αναφέρονται στο ζήτημα κατά πόσον η παράβαση την οποία αφορά το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως πληροί το κριτήριο της υπάρξεως αντικειμένου και αποτελεσμάτων που περιορίζουν αισθητά τον ανταγωνισμό.
- 199 Εξάλλου, πρέπει να θεωρηθεί ότι η επιχειρηματολογία της Mannesmann που στηρίζεται στην ανακοίνωση του 1997 είναι παραδεκτή παρά το ότι προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως. Πράγματι, η Mannesmann επικαλείται την ανακοίνωση αυτή προκειμένου να ενισχύσει το —ήδη προβληθέν με την προσφυγή της— επιχείρημα ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού δεν αποτελούσαν συμφωνίες θίγουσες τον ανταγωνισμό και αποτελούσες παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ.
- 200 Επί της ουσίας, πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι η ανακοίνωση του 1997 έχει εφαρμογή *ratione temporis* στην υπό κρίση περίπτωση καθόσον η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε το 1999. Αυτή η ανακοίνωση του 1997 εκφράζει τη θέση της Επιτροπής κατά την ημερομηνία εκείνη όσον αφορά τις συμφωνίες που πρέπει να θεωρούνται ως παραβιάζουσες το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Πρέπει, ειδικότερα, να παρατηρηθεί ότι η ανακοίνωση του 1997 καθορίζει τα όρια υπό μορφή ποσοστών, οπότε, σε αντίθεση προς τις προγενέστερες ανακοινώσεις που καθορίζουν τα όρια σε απόλυτες αξίες, αντικατοπτρίζει την εξέλιξη της πολιτικής και/ή την εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση και όχι απλή λήψη υπόψη του πληθωρισμού. Υπό τις συνθήκες αυτές, ακριβώς η ανακοίνωση του 1997 είναι η κατάλληλη για την εκτίμηση της προσβαλλομένης αποφάσεως και όχι η ανακοίνωση του 1986, παρά το γεγονός ότι οι επίδικες συμβάσεις υπεγράφησαν το 1991 και το 1993.

- 201 Πάντως, πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση της ανακοινώσεως του 1997 προς επιβεβαίωση της νομιμότητας των συμβάσεων εφοδιασμού στην υπό κρίση περίπτωση, καθόσον οι συμβάσεις αυτές συνέβαλαν στην εφαρμογή ευρύτερης συμφωνίας θίγουσας τον ανταγωνισμό όσον αφορά τους σωλήνες με σπείρωμα, η οποία δεν καλύπτεται από τους όρους της εν λόγω ανακοινώσεως (βλ. ανωτέρω σκέψεις 179 επ.). Πράγματι, το αντίθετο προς τον ανταγωνισμό αντικείμενο και τα θίγοντα τον ανταγωνισμό αποτελέσματα των συμβάσεων αυτών υπερβαίνουν, εν μέρει, το αντικείμενο και τα αποτελέσματα που προκύπτουν απευθείας από τις διατάξεις τους, οπότε η μηχανική εφαρμογή της ανακοινώσεως του 1997 μόνο στις συμβάσεις αυτές δεν θα ελάμβανε προσηκόντως υπόψη την επίπτωσή τους στις επίμαχες αγορές.
- 202 Εν πάση περιπτώσει, οι αριθμοί που επικαλείται η Mannesmann για να καταδείξει ότι το μερίδιο αγοράς των εν λόγω επιχειρήσεων είναι μικρότερο από τα όρια που προβλέπει η ανακοίνωση του 1997 αναφέρονται στην παγκόσμια αγορά των σωλήνων OCTG. Όμως, η ανακοίνωση του 1997 διευκρινίζει ότι «τα μερίδια αγοράς που κατέχονται από το σύνολο των συμμετεχουσών επιχειρήσεων» είναι εκείνα που δεν πρέπει να υπερβαίνουν το κρίσιμο όριο «σε καμία από τις σχετικές αγορές».
- 203 Συναφώς, ο ορισμός που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως λαμβάνει μεν υπόψη μια «παγκόσμια» γεωγραφική αγορά για τους σωλήνες OCTG άνευ ραφής, ο ορισμός όμως αυτός πρέπει να αναγνωσθεί υπό το φως της λεπτομερούς περιγραφής των διαφόρων πτυχών των συμφωνιών που συνήφθησαν στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, ιδίως των «βασικών στοιχείων». Πράγματι, από την προσβαλλόμενη απόφαση, λαμβανόμενη υπόψη στο σύνολό της, και ιδίως από τις αιτιολογικές σκέψεις 53 έως 77, προκύπτει ότι η συμπεριφορά των Ιαπώνων και Ευρωπαίων παραγωγών σε κάθε εγχώρια αγορά ή, σε ορισμένες περιπτώσεις, στην αγορά μιας ορισμένης περιοχής του κόσμου καθοριζόταν από ειδικούς κανόνες που ποίκιλλαν από τη μία αγορά στην άλλη και ήταν καρπός εμπορικών διαπραγματεύσεων στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας.
- 204 Υπό τις συνθήκες αυτές, η λεπτομερής περιγραφή της καταστάσεως που επικρατεί σε κάθε αγορά είναι εκείνη που αποτελεί την πραγματική ανάλυση των σχετικών γεωγραφικών αγορών στην προσβαλλόμενη απόφαση. Επομένως, η αιτιολογική σκέψη 35 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να ερμηνευθεί ως περιέχουσα έναν ορισμό της γεωγραφικής αγοράς των σωλήνων OCTG άνευ ραφής όπως η αγορά αυτή θα έπρεπε να είναι κανονικά βάσει καθαρά αντικειμενικών εμπορικών και οικονομικών θεωρήσεων, ανεξαρτήτως τυχόν παρανόμων συμφωνιών με αντικείμενο ή αποτέλεσμα την τεχνητή κατάταμσή της.

205 Έτσι, θα πρέπει να απορριφθούν ως αλυσιτελή τα επιχειρήματα της Mannesmann που αναφέρονται στο περιορισμένο ποσοστό των πωλήσεων που πραγματοποιούσαν η Corus και η ίδια στην παγκόσμια αγορά των σωλήνων OCTG. Συνεπώς, έστω και αν υποθεθεί ότι είναι σκόπιμη η εφαρμογή της ανακοίνωσης του 1997, εκείνα που πρέπει να ληφθούν υπόψη είναι τα μερίδια στη βρετανική αγορά, ή τουλάχιστον στην κοινοτική αγορά. Όμως, από την προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως δε από τους αριθμούς που παρατίθενται στις αιτιολογικές σκέψεις 68 και 113, προκύπτει ότι και μόνον τα μερίδια αγοράς της επιχειρήσεως Corus, συμβαλλόμενου μέρους σε καθεμία από τις συμβάσεις εφοδιασμού, στη βρετανική αγορά όπως και στην κοινοτική αγορά υπερέβαιναν σαφώς τα όρια που καθορίζει η ανακοίνωση του 1997, είτε πρόκειται για το ποσοστό του 10 % της αγοράς το οποίο ισχύει για τις κάθετες συμφωνίες είτε για το ποσοστό του 5 % που ισχύει για τις οριζόντιες συμφωνίες. Συνεπώς, είναι πρόδηλο ότι οι επίδικες συμβάσεις δεν αποτελούν συμφωνίες ήσσονος σημασίας κατά την έννοια της εν λόγω ανακοίνωσης του 1997.

206 Υπό το φως των προεκτεθέντων, πρέπει να συναχθεί ότι η Επιτροπή ορθώς έκρινε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι οι συμβάσεις εφοδιασμού συνιστούσαν την παράβαση που αναφέρεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως και, ως εκ τούτου, αποδείκνυαν επαρκώς κατά νόμον την ύπαρξή της. Πάντως, πρέπει να παρατηρηθεί επίσης ότι τα συμπληρωματικά αποδεικτικά στοιχεία που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή επιβεβαιώνουν την ορθότητα της θέσεώς της σύμφωνα με την οποία οι συμβάσεις αυτές εντάσσονταν σε μια ευρύτερη κοινή πολιτική η οποία επηρέαζε την αγορά των συνήθους ποιότητας σωλήνων OCTG με σπείρωμα.

Επί του αιτήματος μειώσεως του προστίμου

Επί των κανόνων που διέπουν των υπολογισμό του προστίμου

Επιχειρήματα των διαδίκων

207 Προκαταρκτικώς, η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν εφάρμοσε ορθώς τους κανόνες περί καθορισμού του ύψους των προστίμων, ιδίως τις

κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων), και την ανακοίνωση περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων. Επικαλείται επίσης, συναφώς, την προηγούμενη πρακτική της Επιτροπής κατά την έκδοση των συναφών αποφάσεων, η οποία, κατά την προσφεύγουσα, της δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη όσον αφορά τη μέθοδο υπολογισμού και το επίπεδο των προστίμων που επιβάλλονται από την Επιτροπή.

208 Στο υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν παραπέμπει ρητώς στις προμνησθείσες κατευθυντήριες γραμμές και, ως εκ τούτου, δεν πληροί τις επιταγές αιτιολογήσεως που απορρέουν από το άρθρο 253 ΕΚ. Συγκεκριμένα, κατά τη Mannesmann, αν οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές δεν είχαν εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή όφειλε να συμμορφωθεί προς την προηγούμενη πρακτική της και να καθορίσει το ύψος του προστίμου σε συνάρτηση προς τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιεί η Mannesmann στην οικεία αγορά. Η Επιτροπή δεν μπορούσε να αποστεί από την προηγούμενη πρακτική της χωρίς να εκθέσει ρητώς τους λόγους της απόφασεως αυτής. Εξάλλου, αν αποδειχθεί ότι η Επιτροπή εφάρμοσε σιωπηρώς τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, η Mannesmann θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν τηρήθηκε το άρθρο 253 ΕΚ. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να παραθέσει, στην απόφαση, τα στοιχεία τα οποία έλαβε υπόψη της για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου (προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο, σκέψεις 4725 επ' απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, „Mayr-Melnhof κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1751, σκέψη 283).

209 Η Επιτροπή απαντά ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, η οποία προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, αναφέρεται σε υποτιθέμενη απόκλιση από την πρακτική που ακολουθούσε κατά την έκδοση των αποφάσεών της πριν από τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων. Πρόκειται για νέο ισχυρισμό, καθόσον η Mannesmann είχε αρχικά περιορίσει την επιχειρηματολογία της στην παράβαση των εν λόγω κατευθυντηρίων γραμμών. Ο ισχυρισμός αυτός είναι απαράδεκτος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας. Όσον αφορά την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή τη θεωρεί σύμφωνη με τις επιταγές που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2000, Cascades κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-9693, σκέψεις 44 επ.). Η Επιτροπή αποφάνθηκε ως προς τη σοβαρότητα της παραβάσεως (αιτιολογικές σκέψεις 159 έως 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως), ως προς τη διάρκειά της (αιτιολογική σκέψη 166 της

προσβαλλομένης αποφάσεως), καθώς και ως προς την ύπαρξη ελαφρυντικών περιστάσεων (αιτιολογική σκέψη 169 της προσβαλλομένης αποφάσεως) και την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων (αιτιολογική σκέψη 174 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Τέλος, κατά την Επιτροπή, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι σύμφωνη προς τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 210 Πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από έλλειψη ή ανεπάρκεια της αιτιολογίας μιας κοινοτικής πράξεως αποτελεί λόγο δημοσίας τάξεως τον οποίο ο κοινοτικός δικαστής εξετάζει αυτεπαγγέλτως και ο οποίος, κατά συνέπεια, μπορεί να προβληθεί από τους διαδίκους σε οποιοδήποτε στάδιο της δίκης (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 2001, Krupp Thyssen Stainless και Acciai speciali Terni κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-3757, σκέψη 125). Επομένως, το ότι λόγος που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων προβλήθηκε για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως δεν συνεπάγεται αδυναμία του Πρωτοδικείου να τον εξετάσει στην υπό κρίση περίπτωση.
- 211 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προσβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Φεβρουαρίου 1996, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-723, σκέψη 86, και προμνησθείσα στη σκέψη 126 απόφαση Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, σκέψη 63). Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (προμνησθείσα στη σκέψη 72 απόφαση Petrotub και Republica κατά Συμβουλίου, σκέψη 81).

- 212 Εξάλλου, αν η Επιτροπή διαθέτει ένα περιθώριο εκτιμήσεως για την επιμέτρηση των προστίμων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Απριλίου 1995, Deutsche Bahn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1689, σκέψη 127), πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αποστεί από τους κανόνες με τους οποίους έχει αυτοδεσμευθεί (βλ. την προμνησθείσα στη σκέψη 44 απόφαση Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, σκέψη 53, η οποία επικυρώθηκε κατ' αναίρεση με απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-51/92 P, Hercules Chemicals κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4235, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Έτσι, η Επιτροπή οφείλει αναγκαστικά να λαμβάνει υπόψη τα προβλεπόμενα στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, ιδίως τα στοιχεία που προβλέπονται από επιτακτικούς κανόνες.
- 213 Εν προκειμένω, από την ανάγνωση των αιτιολογικών σκέψεων 156 έως 175 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή εφάρμοσε τον τρόπο υπολογισμού που προβλέπεται από τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, όπως ήταν εν πάση περιπτώσει υποχρεωμένη να το πράξει, σύμφωνα με την παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη νομολογία. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η απουσία, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ρητής αναφοράς στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων δεν είναι ικανή να κλονίσει τη νομιμότητά της λόγω ελλείψεως αιτιολογίας. Πράγματι, μια τέτοια αναφορά θα χρησίμευε μόνον προς επιβεβαίωση μιας περιστάσεως η οποία θα έπρεπε να είναι προφανής για τη Mannesmann κατά πάσα περίπτωση, λαμβανομένου υπόψη του ανωτέρω εκτεθέντος νομικού πλαισίου.
- 214 Κατά συνέπεια, ο λόγος που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας ως προς το ζήτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.
- 215 Όσον αφορά τον λόγο που η Mannesmann αντλεί από την προηγούμενη πρακτική της Επιτροπής κατά τη λήψη των συναφών αποφάσεών της και από την εξ αυτής απορρέουσα δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, πρέπει να θεωρηθεί, καταρχάς, ότι ο λόγος αυτός είναι παραδεκτός, εφόσον τον προέβαλε, έστω και συνοπτικά, με την προσφυγή της, και δη με το σημείο 74 της προσφυγής στο πλαίσιο της επιχειρηματολογίας της σχετικά με το ζήτημα της σοβαρότητας της παραβάσεως. Επομένως, η συναφής επιχειρηματολογία που περιέχεται στο υπόμνημα απαντήσεως πρέπει να θεωρηθεί ως ανάπτυξη του λόγου αυτού.

- 216 Περαιτέρω, πρέπει να υπομνησθεί, όσον αφορά την εν λόγω επιχειρηματολογία επί της ουσίας, ότι, δεδομένου του περιθωρίου εκτιμήσεως που αναγνωρίζει ο κανονισμός 17 στην Επιτροπή (βλ., συναφώς ανωτέρω σκέψη 212), η εκ μέρους της καθιέρωση μιας νέας μεθόδου υπολογισμού των προστίμων, η οποία ενδεχομένως συνεπάγεται, σε ορισμένες περιπτώσεις, αύξηση του ύψους των προστίμων, χωρίς ωστόσο να υπερβαίνει το ανώτατο όριο που καθορίζει ο ίδιος κανονισμός, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αναδρομική επίταση των προστίμων, όπως αυτά έχουν εκ του νόμου καθοριστεί με το άρθρο 15 του κανονισμού 17 (βλ., καίτοι αναιρεσιβληθείσα, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2002, LR AF 1998 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1705, σκέψη 235).
- 217 Συνεπώς, είναι αλυσιτελής η επισήμανση ότι ο υπολογισμός του ύψους των προστίμων σύμφωνα με τη μέθοδο που εκτίθεται στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων μπορεί να οδηγήσει την Επιτροπή να επιβάλει υψηλότερα πρόστιμα από αυτά που επιβάλλονταν βάσει της προγενέστερης πρακτικής της, ιδίως στο μέτρο που δεν λαμβάνονται συστηματικά υπόψη οι διαφορές μεγέθους μεταξύ των επιχειρήσεων. Πράγματι, η Επιτροπή διαθέτει ένα περιθώριο εκτιμήσεως κατά την επιμέτρηση των προστίμων, προκειμένου να προσανατολίζει τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων προς την τήρηση των κανόνων ανταγωνισμού (βλ. ανωτέρω σκέψη 212 και απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Δεκεμβρίου 1996, Eurosa Carton κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-869, σκέψη 89). Αντιθέτως, η αποτελεσματική εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού προϋποθέτει ότι η Επιτροπή μπορεί οποτεδήποτε να προσαρμόζει το επίπεδο των προστίμων στις ανάγκες της πολιτικής αυτής (προμνησθείσα ανωτέρω απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 109, και προμνησθείσα στη σκέψη 216 απόφαση LR AF 1998 κατά Επιτροπής, σκέψεις 236 και 237).
- 218 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Mannesmann δεν μπορεί να επικαλεστεί την προηγούμενη πρακτική της Επιτροπής κατά τη λήψη των συναφών αποφάσεων και ότι, συνεπώς, ο παρών λόγος είναι απορριπτέος.

Επί του καθορισμού του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα

- 219 Περαιτέρω, η Mannesmann προβάλλει τέσσερις κύριες αιτιάσεις όσον αφορά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου που της επιβλήθηκε.

Επί της σοβαρότητας της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 220 Πρώτον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τις εκτιμήσεις της Επιτροπής όσον αφορά τη σοβαρότητα της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Υπενθυμίζει ότι η σοβαρότητα μιας παραβάσεως πρέπει να εκτιμάται υπό το φως των αποτελεσμάτων της στην αγορά (σημείο 1 Α των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων). Ακόμα και αν υποθεθεί ότι οι επίδικες παραβάσεις μπορούν να θεωρηθούν ως «πολύ σοβαρές» κατά την έννοια των εν λόγω κατευθυντηρίων γραμμών, η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή ότι έλαβε υπόψη της τα αποτελέσματά τους στην αγορά ως επιβαρυντικές περιστάσεις.
- 221 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι απέδειξε ήδη επαρκώς κατά νόμον ότι δεν στοιχειοθετούνται οι παραβάσεις που διαπιστώνονται στα άρθρα 1 και 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ζητεί τη μείωση του ποσού του προστίμου που της επιβλήθηκε, τουλάχιστον στο μέτρο κατά το οποίο η Επιτροπή έκρινε ότι η παράβαση στην οποία αναφέρεται το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως είχε ως αποτέλεσμα τη νόθευση του ανταγωνισμού.
- 222 Καθορίζοντας το βασικό ποσό του προστίμου χωρίς να λάβει υπόψη της το μέγεθος καθεμιάς από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις ή τον κύκλο εργασιών της στη σχετική αγορά, η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτει.

Όμως, οι αρχές της επιείκειας και της αναλογικότητας επιβάλλουν να μην αντιμετωπίζονται όλες οι επιχειρήσεις κατά τον ίδιο τρόπο, αλλά η συμπεριφορά τους να τιμωρείται αναλόγως του προσωπικού τους ρόλου ή της επιπτώσεως της παραβάσεως. Θα πρέπει επίσης να εξασφαλίζεται μια κάποια «διανεμητική» δικαιοσύνη στις μεγάλες επιχειρήσεις, όπως υποδεικνύει ο καθορισμός του ανωτάτου ορίου των προστίμων στο 10 % του κύκλου εργασιών που προβλέπεται στο άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17.

- 223 Η Επιτροπή ενήργησε επίσης πέραν των ορίων της εξουσίας εκτιμήσεως της επιβάλλοντας στην προσφεύγουσα χωριστό πρόστιμο για την παράβαση που προσάπτεται στη Vallourec, ενώ η Mannesmann έχει αποκτήσει τον έλεγχο της τελευταίας. Η Επιτροπή όφειλε να επιβάλει ενιαίο πρόστιμο στη Mannesmann, λαμβάνοντας υπόψη τις ενέργειες της θυγατρικής της εταιρίας Vallourec. Μη πράττοντας αυτό, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και ενήργησε κατά κατάχρηση εξουσίας.
- 224 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η συμφωνία αντικείμενο της οποίας είναι η εξασφάλιση του σεβασμού των εγχώριων αγορών στο πλαίσιο του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας συνιστά, ως εκ της φύσεώς της, πολύ σοβαρή παράβαση (αιτιολογική σκέψη 161 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 225 Στο μέτρο που για την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν επιβλήθηκε χωριστό πρόστιμο, οι αιτιάσεις περί μη υπάρξεως βλαπτικών για τον ανταγωνισμό αποτελεσμάτων της παραβάσεως αυτής είναι άνευ ουσίας.
- 226 Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Mannesmann, η Vallourec και η Dalmine πρέπει όλες να θεωρηθούν μεγάλες επιχειρήσεις [βλ. σύσταση 96/280/ΕΚ της Επιτροπής, της 3ης Απριλίου 1996, σχετικά με τον ορισμό των μικρομεσαίων επιχειρήσεων (ΕΕ L 107, σ. 4)]. Όμως, το απόλυτο ανώτατο όριο για τα πρόστιμα το οποίο προβλέπει ο κανονισμός 17 δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να προβαίνει, κατά τον υπολογισμό του βασικού ποσού ενός προστίμου, σε διαφοροποίηση μεταξύ μεγάλων επιχειρήσεων.

227 Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η απόκτηση του ελέγχου της Vallourec από τη Mannesmann ανάγεται στο 1997. Καθ' όλη τη διάρκεια της παραβάσεως, οι δύο αυτές επιχειρήσεις ήταν ανεξάρτητες η μία από την άλλη και, συνεπώς, η Επιτροπή τούς επέβαλε δύο χωριστά πρόστιμα. Αν η Επιτροπή μείωνε το ποσό των προστίμων λόγω της συγχωνεύσεως των επιχειρήσεων που συμμετέσχαν σε σύμπραξη μετά την ανακάλυψή της, θα μειωνόταν σαφώς η αποτρεπτική λειτουργία των προστίμων.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

228 Πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλει πρόστιμα 1 000 ευρώ κατ' ελάχιστο όριο και 1 εκατομμυρίου ευρώ κατ' ανώτατο όριο, το δε τελευταίο αυτό ποσό μπορεί να αυξηθεί στο 10 % του κύκλου εργασιών που έχει πραγματοποιήσει κατά την προηγούμενη διαχειριστική περίοδο καθεμία από τις επιχειρήσεις που έχουν μετάσχει στην παράβαση. Προς τον καθορισμό του ύψους του προστίμου εντός των ορίων αυτών, η εν λόγω διάταξη ορίζει ότι λαμβάνονται υπόψη η σοβαρότητα και η διάρκεια της παραβάσεως.

229 Όμως, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από τη Mannesmann, ούτε ο κανονισμός 17, ούτε η νομολογία, ούτε οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπουν ότι το ποσό των προστίμων πρέπει να καθορίζεται σε άμεση συνάρτηση προς το μέγεθος της επηρεασθείσας αγοράς, καθόσον ο παράγων αυτός αποτελεί ένα μεταξύ πολλών άλλων κρίσιμων στοιχείων. Πράγματι, σύμφωνα με τον κανονισμό 17, όπως έχει ερμηνευθεί από τη νομολογία, το ύψος του προστίμου που επιβάλλεται σε μια επιχείρηση για παράβαση στον τομέα του ανταγωνισμού πρέπει να είναι ανάλογο της παραβάσεως, συνολικώς εκτιμώμενης, λαμβανομένης ιδίως υπόψη της σοβαρότητάς της (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Οκτωβρίου 1994, T-83/91, Tetra Pak κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-755, σκέψη 240, και, κατ' αναλογία, προμνησθείσα στη σκέψη 212 απόφαση Deutsche Bahn κατά Επιτροπής, σκέψη 127). Όπως έκρινε το Δικαστήριο στη σκέψη 120 της προμνησθείσας στη σκέψη 96 αποφάσεως Musique diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, για να εκτιμηθεί η σοβαρότητα μιας παραβάσεως, είναι απαραίτητο να ληφθεί υπόψη μεγάλος αριθμός στοιχείων, των οποίων ο χαρακτήρας και η σημασία ποικίλλουν ανάλογα με τη μορφή της επίμαχης παραβάσεως και τις ιδιαίτερες περιστάσεις της (βλ., επίσης, κατ' αναλογία, προμνησθείσα απόφαση Deutsche Bahn κατά Επιτροπής, σκέψη 127).

- 230 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή δεν επικαλέστηκε μεν ρητώς στην προσβαλλόμενη απόφαση τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, καθόρισε, ωστόσο, το ποσό των προστίμων που επέβαλε στους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως εφαρμόζοντας τη μέθοδο την οποία η ίδια είχε δεσμευθεί να εφαρμόζει (βλ. ανωτέρω σκέψη 212).
- 231 Όπως υπομνήσθηκε ανωτέρω, αν η Επιτροπή διαθέτει ένα περιθώριο εκτιμήσεως για την επιμέτρηση των προστίμων, πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν μπορεί να αποστεί από τους κανόνες με τους οποίους έχει αυτοδεσμευθεί (βλ. ανωτέρω σκέψη 212 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Έτσι, η Επιτροπή οφείλει πράγματι να λαμβάνει υπόψη τα προβλεπόμενα στις κατευθυντήριες γραμμές κατά την επιμέτρηση των προστίμων, ιδίως δε τα στοιχεία που προβλέπονται από επιτακτικούς κανόνες. Ωστόσο, το περιθώριο εκτιμήσεως της Επιτροπής και τα όρια τα οποία η ίδια έχει θέσει δεν προδικάζουν, εν πάση περιπτώσει, την εκ μέρους του κοινοτικού δικαστή άσκηση της αρμοδιότητας πλήρους δικαιοδοσίας την οποία διαθέτει.
- 232 Πρέπει να παρατηρηθεί συναφώς ότι, σύμφωνα με το σημείο 1 Α των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, «για [την αξιολόγηση της σοβαρότητας] της παράβασης, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο χαρακτήρας της ίδιας της παράβασης, ο πραγματικός αντίκτυπος επί της αγοράς, εφόσον αυτός είναι δυνατό να εκτιμηθεί, καθώς και η έκταση της γεωγραφικής αγοράς αναφοράς». Στην αιτιολογική σκέψη 159 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναφέρει ότι έλαβε ακριβώς υπόψη της τα τρία αυτά κριτήρια για να καθορίσει τη σοβαρότητα της παραβάσεως.
- 233 Εντούτοις, στην αιτιολογική σκέψη 161 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στη φύση της παράνομης συμπεριφοράς όλων των επιχειρήσεων για να θεμελιώσει το συμπέρασμά της ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι «εξαιρετικά σοβαρή». Συναφώς, επικαλέστηκε τη φύση της κολαζομένης συμφωνίας περί κατανομής των αγορών, η οποία έθιγε σοβαρά τον ανταγωνισμό και έβλαπτε την

καλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς, την εκ προθέσεως διάπραξη της παραβάσεως και τον μυστικό και θεσμοποιημένο χαρακτήρα του συστήματος που εγκαθιδρύθηκε για τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Η Επιτροπή έλαβε επίσης υπόψη της, στην ίδια αιτιολογική σκέψη 161, το γεγονός ότι «τα εν λόγω τέσσερα κράτη μέλη αντιπροσωπεύουν την πλειοψηφία της κατανάλωσης [σωλήνων] OCTG και [σωληναγωγών] άνευ ραφής στην ΕΚ και κατά συνέπεια μια εκτεταμένη γεωγραφική αγορά».

- 234 Αντιθέτως, στην αιτιολογική σκέψη 160 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι «οι συγκεκριμένες επιπτώσεις της παράβασης στην αγορά είναι περιορισμένες», διότι τα δύο συγκεκριμένα προϊόντα που καλύπτει η παράβαση αυτή, ήτοι οι συνήθους ποιότητας σωλήνες OCTG και οι σωληναγωγοί «έργου», αντιπροσωπεύουν μόνον το 19 % της κοινοτικής καταναλώσεως σε σωλήνες OCTG και σωληναγωγούς άνευ ραφής και διότι οι συγκολλητοί σωλήνες μπορούν πλέον να καλύψουν ένα τμήμα της ζήτησεως σε σωλήνες άνευ ραφής λόγω της τεχνολογικής προόδου.
- 235 Έτσι, στην αιτιολογική σκέψη 162 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή, αφού χαρακτηρίζει την παράβαση αυτή «εξαιρετικά σοβαρή» βάσει των στοιχείων που απαριθμεί στην αιτιολογική σκέψη 161, λαμβάνει υπόψη της τις σχετικά περιορισμένες πωλήσεις των επιμάχων προϊόντων από τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως στα εν λόγω τέσσερα κράτη μέλη (73 εκατομμύρια ευρώ ετησίως). Αυτή η αναφορά στο μέγεθος της επηρεασθείσας αγοράς αντιστοιχεί στην εκτίμηση του περιορισμένου χαρακτήρα των επιπτώσεων της παραβάσεως στην αγορά, που περιέχεται στη σκέψη 160 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή αποφάσισε να καθορίσει το ποσό του προστίμου σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως στα 10 εκατομμύρια ευρώ μόνο. Όμως, οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπουν, καταρχήν, πρόστιμο «άνω των 20 εκατομμυρίων [ευρώ]» για παράβαση εμπίπτουσα σ' αυτή την κατηγορία παραβάσεων.
- 236 Πρέπει να εξεταστεί μήπως η ανωτέρω εκτεθείσα προσέγγιση της Επιτροπής είναι παράνομη, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων που προβάλλει επικρίνοντάς την η Mannesmann.
- 237 Πρέπει, καταρχάς, να εξεταστεί το επιχείρημα το οποίο η Mannesmann στηρίζει στην υποτιθέμενη μη ύπαρξη επιπτώσεων της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 238 Συναφώς, η Επιτροπή ανέφερε ρητώς, τόσο στην αιτιολογική σκέψη 164 της προσβαλλομένης αποφάσεως όσο και ενώπιον του Πρωτοδικείου, ότι δεν επέβαλε πρόσθετο πρόστιμο για την παράβαση αυτή.
- 239 Από την πλευρά του, το Πρωτοδικείο θεώρησε, στην προμνησθείσα στη σκέψη 102 απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να λάβει υπόψη την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκειμένου να καθορίσει το ύψος του προστίμου που επέβαλε στους Ευρωπαίους παραγωγούς, παραβίασε τη γενική αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, η οποία ισχύει στο κοινοτικό δίκαιο. Ωστόσο, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν ζήτησε από το Πρωτοδικείο να αυξήσει τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στους Ευρωπαίους παραγωγούς, στις υποθέσεις το πλέον κατάλληλο μέσο προς εξάλειψη της διαπιστωθείσας άνισης μεταχειρίσεως συνίσταται στη μείωση του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε σε καθεμία από τις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις αντί της αυξήσεως του ποσού των προστίμων που επιβλήθηκαν στις τρεις ευρωπαϊκές προσφεύγουσες επιχειρήσεις (προμνησθείσα στη σκέψη 102 απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 574 έως 579).
- 240 Δεδομένου ότι η παράβαση που διαπιστώθηκε στο άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν ελήφθη υπόψη, ούτε από την Επιτροπή ούτε από το Πρωτοδικείο, για τον υπολογισμό του προστίμου που επιβλήθηκε στη Mannesmann, το επιχείρημα που προβάλλει συναφώς η εν λόγω εταιρία στηρίζεται σε εσφαλμένη μείζονα πρόταση του συλλογισμού της και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί.
- 241 Όσον αφορά, περαιτέρω, τα επιχειρήματα της Mannesmann σχετικά με ότι, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων, η Επιτροπή υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη τις συγκεκριμένες επιπτώσεις της παραβάσεως στην αγορά προκειμένου να υπολογίσει το πρόστιμο, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι το στοιχείο αυτό όντως ελήφθη υπόψη στην προσβαλλόμενη απόφαση όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πρέπει να θεωρηθεί ότι η μνημονευθείσα ανωτέρω στη σκέψη 235 μείωση του ποσού που καθορίστηκε σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως στο 50 % του ελάχιστου ποσού που επιβάλλεται συνήθως στην περίπτωση «πολύ σοβαρής» παραβάσεως αντικατοπτρίζει προσηκό- ντως τον περιορισμένο αυτό αντίκτυπο της παραβάσεως.

- 242 Συναφώς, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι τα πρόστιμα έχουν και αποτρεπτική λειτουργία στον τομέα του ανταγωνισμού (βλ., συναφώς, σημείο 1 Α, τέταρτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων). Έτσι, λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου μεγέθους των αποδεκτριών της προσβαλλομένης απόφασης επιχειρήσεων, το οποίο επισημαίνεται στην αιτιολογική σκέψη 165 της προσβαλλομένης απόφασης (βλ., επίσης, κατωτέρω σκέψεις 243 επ.), μια ουσιαδώς μεγαλύτερη μείωση του ποσού που καθορίστηκε σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως θα στερούσε πιθανώς στα πρόστιμα την αποτρεπτική τους λειτουργία.
- 243 Όσον αφορά το επιχείρημα της Mannesmann ότι η Επιτροπή δεν είχε δικαίωμα να θεωρήσει ότι οι επιπτώσεις της παραβάσεως που διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης στις σχετικές αγορές συνιστούσαν επιβαρυντική κατάσταση εν προκειμένω, αρκεί η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της επιβαρυντικές περιστάσεις στην προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία αυτή είναι απορριπτέα.
- 244 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία της Mannesmann σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή, όταν καθορίζει το ύψος του προστίμου, οφείλει να λαμβάνει υπόψη της το μέγεθος κάθε επιχειρήσεως χωριστά καθώς και τη σημασία της συμμετοχής της στην παράβαση, πρέπει να τονιστεί, καταρχάς, ότι η περιεχόμενη στο άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 αναφορά στο 10 % του παγκόσμιου κύκλου εργασιών, που υπομνήσθηκε ανωτέρω στη σκέψη 228, είναι η μόνη κρίσιμη για τον υπολογισμό του ανωτάτου ορίου του προστίμου που μπορεί να επιβληθεί από την Επιτροπή (βλ. πρώτη παράγραφο των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων καθώς και την προμνησθείσα στη σκέψη 96 απόφαση *Musique diffusion française* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 119) και δεν σημαίνει ότι πρέπει να υφίσταται αναλογική σχέση μεταξύ του μεγέθους κάθε επιχειρήσεως και του ποσού του προστίμου που της επιβάλλεται (βλ., επίσης, ανωτέρω σκέψη 227).
- 245 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το σημείο 1 Α, έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, που έχουν εφαρμογή εν προκειμένω (βλ. ανωτέρω σκέψη 230), προβλέπει τη δυνατότητα

«[σταθμίσεως], σε ορισμένες περιπτώσεις, των ποσών που προκύπτουν για καθεμιά από τις τρεις κατηγορίες [σοβαρότητας] προκειμένου να ληφθεί υπόψη το ειδικό βάρος κάθε επιχείρησης και, κατ' επέκταση, ο πραγματικός αντίκτυπος της παράνομης συμπεριφοράς της για τον ανταγωνισμό». Σύμφωνα με το εν λόγω εδάφιο, η προσέγγιση αυτή ενδείκνυται «ιδιαίτερα αν υφίστανται σημαντικές διαφορές ως προς το μέγεθος μεταξύ επιχειρήσεων που διαπράττουν το ίδιο είδος παράβασης».

246 Ωστόσο, από τη χρησιμοποίηση της εκφράσεως «σε ορισμένες περιπτώσεις» και του όρου «ιδιαίτερα» στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προκύπτει ότι η στάθμιση αναλόγως του μεγέθους κάθε επιχειρήσεως δεν αποτελεί συστηματικώς εφαρμοζόμενο στάδιο υπολογισμού το οποίο η Επιτροπή έχει δεσμευθεί να εφαρμόζει, αλλά μια δυνατότητα ευελιξίας την οποία έδωσε στον εαυτό της στις υποθέσεις στις οποίες είναι αναγκαία. Πρέπει να υπομνησθεί στο πλαίσιο αυτό η νομολογία σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως που της επιτρέπει να λαμβάνει ή να μη λαμβάνει υπόψη ορισμένα στοιχεία κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων τα οποία σχεδιάζει να επιβάλει, σε συνάρτηση ιδίως με τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε υποθέσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Μαρτίου 1996, C-137/95 P, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-1611, σκέψη 54, προμνησθείσα στη σκέψη 108 απόφαση Ferriere Nord κατά Επιτροπής, σκέψεις 32 και 33, και απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Οκτωβρίου 2002, C-238/99 P, C-244/95 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-8375, σκέψη 465· βλ., επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-309/94, KNP BT κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1007, σκέψη 68).

247 Λαμβανομένων υπόψη των όρων του σημείου 1 Α, έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων, οι οποίοι παρατέθηκαν ανωτέρω, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή διατήρησε ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά τη σκοπιμότητα της σταθμίσεως των προστίμων σε συνάρτηση με το μέγεθος κάθε επιχειρήσεως. Έτσι, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, να εξασφαλίζει, σε περίπτωση που πρόστιμα επιβάλλονται σε πλείονες επιχειρήσεις εμπλεκόμενες στην ίδια παράβαση, ότι τα τελικά ποσά των προστίμων αντικατοπτρίζουν διαφοροποίηση μεταξύ των εμπλεκόμενων επιχειρήσεων αναλόγως του συνολικού κύκλου εργασιών τους (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, καίτοι αναιρεσιβληθείσες, την προμνησθείσα στη σκέψη 216 απόφαση LR AF 1998 κατά Επιτροπής, σκέψη 278, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Μαρτίου 2003, CMA CGM κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-913, σκέψη 385).

- 248 Εν προκειμένω, η Επιτροπή παρατήρησε, στην αιτιολογική σκέψη 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι όλες οι αποδέκτριες της προσβαλλομένης αποφάσεως επιχειρήσεις ήταν μεγάλες, οπότε δεν συνέτρεχε λόγος διαφοροποιήσεως, βάσει του μεγέθους των επιχειρήσεων, των ποσών των προστίμων στα οποία είχε καταλήξει.
- 249 Συναφώς, στο υπόμνημα αντικρούσεως, η Επιτροπή τόνισε, χωρίς να αντικρουσθεί από τη Mannesmann, ότι η επιχείρηση αυτή δεν είναι μικρομεσαία. Πράγματι, η σύσταση 96/280, που είχε εφαρμογή κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, διευκρινίζει, μεταξύ άλλων, ότι οι επιχειρήσεις πρέπει να απασχολούν λιγότερα από 250 άτομα και να έχουν είτε ετήσιο κύκλο εργασιών μη υπερβαίνοντα τα 40 εκατομμύρια ευρώ ή ετήσιο ισολογισμό μη υπερβαίνοντα τα 27 εκατομμύρια ευρώ. Στη σύσταση 2003/361/ΕΚ της Επιτροπής, της 6ης Μαΐου 2003, σχετικά με τον ορισμό των πολύ μικρών, των μικρών και των μεσαίων επιχειρήσεων (ΕΕ L 124, σ. 36), αυτά τα δύο τελευταία όρια αναθεωρήθηκαν προς τα άνω και καθορίστηκαν, αντιστοίχως, στα 50 εκατομμύρια και στα 43 εκατομμύρια ευρώ.
- 250 Το Πρωτοδικείο δεν διαθέτει μεν αριθμητικά στοιχεία όσον αφορά τον αριθμό των μισθωτών και τον ισολογισμό της Mannesmann, πρέπει όμως να παρατηρηθεί ότι ο κύκλος εργασιών της Mannesmann για το 1998, ήτοι 2 321 εκατομμύρια ευρώ (βλ. αιτιολογική σκέψη 13 της προσβαλλομένης αποφάσεως), ήταν υπερτεσσαρακονταπλάσιος του ορίου που προβλέπουν οι διαδοχικές συστάσεις της Επιτροπής σχετικά με το κριτήριο αυτό. Έτσι, πρέπει να θεωρηθεί, βάσει των στοιχείων που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο, ότι η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη διαπιστώνοντας, στην αιτιολογική σκέψη 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επιχείρηση αυτή ήταν μεγάλης διαστάσεως.
- 251 Όσον αφορά τον ρόλο που διαδραμάτισε η Mannesmann στην παράβαση, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η συμμετοχή της στη συμφωνία περί κατανομής των αγορών προκύπτει από τη δέσμευση που ανέλαβε να μην πωλεί τα επίδικα προϊόντα σε άλλες αγορές. Κάθε παραγωγός ανέλαβε την ίδια δέσμευση, ήτοι να μην πραγματοποιεί πωλήσεις σωλήνων OCTG συνήθους ποιότητας και σωληναγωγών στην εγχώρια αγορά καθενός από τα άλλα μέλη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας. Όπως, παρατηρήθηκε ανωτέρω στη σκέψη 233, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στη φύση της δεσμεύσεως αυτής ως θίγουσας σοβαρά τον ανταγωνισμό για να θεμελιώσει το συμπέρασμά της ότι η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι «εξαιρετικά σοβαρή».

- 252 Στο μέτρο που η Mannesmann είναι το μόνο γερμανικό μέλος του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η παρουσία της ήρκεσε ώστε να επεκταθεί το κατά τόπον πεδίο εφαρμογής της θίγουσας των ανταγωνισμό συμφωνίας στο έδαφος ενός κράτους μέλους των Κοινοτήτων. Με τη δέσμευσή της να μην πωλεί τους σωλήνες της στην αγορά των τριών άλλων κρατών μελών της Κοινότητας τα οποία αφορούσε η συμφωνία, η Mannesmann συνέβαλε επίσης στον περιορισμό του πραγματικού ή δυνητικού ανταγωνισμού στις άλλες αυτές αγορές. Με την παρουσία της στις συνεδριάσεις του εν λόγω ομίλου, προσχώρησε —ή τουλάχιστον έδωσε στους λοιπούς συμμετέχοντες την εντύπωση ότι προσχώρησε— καταρχήν στη θίγουσα τον ανταγωνισμό συμφωνία που συνήφθη στις συνεδριάσεις αυτές. Όμως, από τη δικογραφία, και ιδίως από τους αριθμούς που περιέχονται στον πίνακα της αιτιολογικής σκέψεως 68 της προσβαλλομένης απόφασης, προκύπτει ότι η κατανομή των αγορών την οποία προέβλεπε η σύμπραξη εφαρμόστηκε στην πράξη, τουλάχιστον μέχρι ορισμένου βαθμού, και ότι η σύμπραξη αυτή είχε αναγκαστικά ουσιαστική επίπτωση στις συνθήκες ανταγωνισμού που επικρατούσαν στις κοινοτικές αγορές. Συνεπώς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι η συμμετοχή της Mannesmann στην παράβαση είχε μη αμελητέα επίδραση στην κοινοτική αγορά.
- 253 Έτσι, δεδομένου ότι η Επιτροπή διαπίστωσε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι οι τέσσερις εμπλεκόμενες ιαπωνικές επιχειρήσεις ήταν μεγάλης διαστάσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 248) και έλαβε υπόψη της συνολικώς τη σχετικά περιορισμένη επίπτωση της παραβάσεως στις επίμαχες αγορές (βλ. ανωτέρω σκέψεις 235 και 241), η επιχειρηματολογία της Mannesmann δεν αρκεί προς απόδειξη του ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεώς της εν προκειμένω λόγω του ότι δεν εφάρμοσε το σημείο 1 Α, έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων.
- 254 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα που η Mannesmann αντλεί από το ότι επιβλήθηκαν δύο χωριστά πρόστιμα στην ίδια και στη Vallourec παρά τη συγχώνευση των δραστηριοτήτων τους παραγωγής σωλήνων το 1997 (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 12 και 15 της προσβαλλομένης απόφασης), πρέπει να παρατηρηθεί ότι, καταρχήν, για την παράβαση ευθύνεται το φυσικό ή νομικό πρόσωπο που διηύθυνε την οικεία επιχείρηση κατά τον χρόνο της διαπράξεως της παραβάσεως, έστω και αν, κατά τον χρόνο εκδόσεως της περί διαπιστώσεως της παραβάσεως αποφάσεως, η εκμετάλλευση της επιχειρήσεως τελούσε υπό την ευθύνη άλλου προσώπου (προμνησθείσα στη σκέψη 210 απόφαση Krupp Thyssen Stainless και Acciai speciali Terni κατά Επιτροπής, σκέψη 57). Δεν συντρέχει, ωστόσο, τέτοια περίπτωση όταν το πρόσωπο υπό την ευθύνη του οποίου τελεί

πλέον η εκμετάλλευση της επιχειρήσεως έχει δηλώσει ότι αναλαμβάνει την ευθύνη των πραγματικών περιστατικών που προσάπτονται στον προκάτοχό του (προμνησθείσα απόφαση *Krupp Thyssen Stainless και Acciai speciali Terni* κατά Επιτροπής, σκέψη 62).

- 255 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, η Mannesmann είναι το νομικό πρόσωπο που διηύθυνε μια επιχείρηση η οποία μετέσχε στην παράβαση η οποία διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως κατά τον χρόνο διαπράξεως της παραβάσεως αυτής και ότι η Vallourec είναι το νομικό πρόσωπο που διηύθυνε, την ίδια εποχή, άλλη, ανεξάρτητη της πρώτης, επιχείρηση η οποία μετέσχε στην ίδια παράβαση. Όμως, ουδόλως προκύπτει από τη δικογραφία ότι η Mannesmann, η Vallourec ή μία από τις θυγατρικές τους προέβη σε δήλωση αναλήψεως της ευθύνης εν προκειμένω. Εν πάση περιπτώσει, ο κανόνας που περιγράφεται στην προηγούμενη σκέψη δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι, σε περίπτωση που ο προβαίνων στη δήλωση μετέσχε και αυτός αυτοτελώς στην παράβαση, πρέπει να του επιβληθεί ενιαίο πρόστιμο ποσού κατώτερου από το άθροισμα των δύο προστίμων που θα είχαν επιβληθεί σε αυτόνομες επιχειρήσεις.
- 256 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι τα ανωτέρω συνοψισθέντα επιχειρήματα της Mannesmann δεν δικαιολογούν μείωση του ποσού του προστίμου της στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας.

Επί της διάρκειας

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 257 Η Mannesmann αμφισβητεί την εκτίμηση της Επιτροπής ως προς τη διάρκεια της παραβάσεως. Καίτοι οι συνεδριάσεις του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας άρχισαν το 1977 και έπαυσαν το 1995, η διάρκεια της παραβάσεως που ελήφθη υπόψη περιορίστηκε στα πέντε έτη (από το 1990 έως το 1995), λόγω των συμφωνιών

αυτοπεριορισμού των εξαγωγών που είχαν συναφθεί μεταξύ της Επιτροπής και των ιαπωνικών αρχών (αιτιολογική σκέψη 108 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη της την παράταση της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού έως τις 31 Δεκεμβρίου 1990, δυνάμει της συμφωνίας της 28ης Δεκεμβρίου 1989 που συνήφθη μεταξύ της Επιτροπής και του Υπουργείου Εξωτερικού Εμπορίου και Βιομηχανίας της Ιαπωνίας. Επομένως, κατά τη Mannesmann, το βασικό ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε, το οποίο καθορίστηκε στα 10 εκατομμύρια ευρώ, δεν μπορούσε να προσαυξηθεί κατά 40 % (10 % ετησίως) λόγω της διάρκειας της παραβάσεως. Η διάρκεια της παραβάσεως δεν δικαιολογούσε αύξηση του βασικού ποσού κατά 4 εκατομμύρια ευρώ. Ως εκ τούτου, η Mannesmann ζητεί από το Πρωτοδικείο να μειώσει το ποσό του προστίμου κατά 1 εκατομμύριο ευρώ.

- 258 Η Επιτροπή απορρίπτει τις αιτιάσεις αυτές τις οποίες θεωρεί αβάσιμες. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε τον ισχυρισμό της ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού που συνήφθησαν με την Ιαπωνική Κυβέρνηση διήρκεσαν έως τις 31 Δεκεμβρίου 1990.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 259 Πρέπει να παρατηρηθεί, καταρχάς, ότι η Επιτροπή παρατήρησε, στην αιτιολογική σκέψη 108 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι μπορούσε να λάβει υπόψη της την ύπαρξη της παραβάσεως από το 1997, αλλά ότι επέλεξε να μην το πράξει λόγω της υπάρξεως των συμφωνιών αυτοπεριορισμού. Έτσι, στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, έλαβε υπόψη της την ύπαρξη της παραβάσεως μόνον από το 1990 και μετά. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτός ο τρόπος ενέργειας συνιστά παραχώρηση εκ μέρους της Επιτροπής προς τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 260 Πρέπει να σημειωθεί ότι κανένας από τους διαδίκους δεν υποστήριξε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι έπρεπε να αμφισβητηθεί η παραχώρηση αυτή στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως. Κατά συνέπεια, η εκ μέρους του Πρωτοδικείου εξέταση στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας δεν μπορεί να αφορά τη νομιμότητα ή τη

σκοπιμότητα αυτής της παραχώρησης, αλλά μόνο το κατά πόσον η Επιτροπή, έχοντας ρητώς προβεί στην παραχώρηση αυτή με το αιτιολογικό της προσαλλομένης αποφάσεως, την εφάρμοσε ορθώς εν προκειμένω. Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι η Επιτροπή οφείλει να προσκομίσει ακριβή και συγκλίνοντα αποδεικτικά στοιχεία για να στηρίξει την αταλάντευτη πεποίθησή ότι η παράβαση αυτή όντως διαπράχθηκε, εφόσον φέρει το βάρος της αποδείξεως όσον αφορά την ύπαρξη της παραβάσεως και, ως εκ τούτου, τη διάρκειά της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Μαρτίου 1984, 29/83 και 30/83, CRAM και Rheinzink κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σκέψη 20, και της 31ης Μαρτίου 1993, Ahlström Osakeytiö κατά Επιτροπής, η λεγόμενη «Χαρτοπολτός II», Συλλογή 1993, σ. I-1307, σκέψη 127· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-68/89, T-77/89 και T-78/89, SIV κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1403, σκέψεις 193 έως 195, 198 έως 202, 205 έως 210, 220 έως 232, 249 έως 250 και 322 έως 328, και της 6ης Ιουλίου 2000, T-62/98, Volkswagen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2707, σκέψεις 43 και 72).

261 Έτσι, η ανωτέρω περιγραφείσα παραχώρηση καθιστά την υποτιθέμενη λήξη της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού καθοριστικό κριτήριο προκειμένου να εκτιμηθεί αν η ύπαρξη της παραβάσεως έπρεπε να ληφθεί υπόψη για το έτος 1990. Δεδομένου ότι πρόκειται για συμφωνίες οι οποίες συνήφθησαν, σε διεθνές επίπεδο, μεταξύ της Ιαπωνικής Κυβερνήσεως, εκπροσωπούμενης από το ιαπωνικό Υπουργείο Εξωτερικού Εμπορίου και Βιομηχανίας, και της Κοινότητας, εκπροσωπούμενης από την Επιτροπή, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η τελευταία όφειλε, σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, να έχει διατηρήσει τα έγγραφα που επιβεβαίωναν την ημερομηνία κατά την οποία έληξε η ισχύς των εν λόγω συμφωνιών. Ως εκ τούτου, έπρεπε να είναι σε θέση να προσκομίσει τα έγγραφα αυτά ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ωστόσο, η Επιτροπή ανέφερε ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι είχε ερευνήσει στα αρχεία της, αλλά ότι δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει έγγραφα πιστοποιούντα την ημερομηνία λήξεως της ισχύος των συμφωνιών αυτών.

262 Αν, κατά κανόνα, ο προσφεύγων δεν μπορεί να μεταθέσει το βάρος αποδείξεως στον καθού επικαλούμενος περιστάσεις τις οποίες δεν είναι σε θέση να αποδείξει, η έννοια του βάρους αποδείξεως δεν μπορεί να εφαρμοστεί προς όφελος της Επιτροπής εν προκειμένω όσον αφορά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος των διεθνών συμφωνιών που συνήψε. Η ανεξήγητη αδυναμία της Επιτροπής να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με μια περίπτωση που την αφορά άμεσα στερεί από το Πρωτοδικείο τη δυνατότητα να αποφανθεί εν πλήρη γνώσει της καταστάσεως όσον αφορά την ημερομηνία λήξεως της ισχύος των εν λόγω

συμφωνιών. Θα αντέκειτο στην αρχή της ορθής απονομής της δικαιοσύνης αν οι συνέπειες αυτής της αδυναμίας της Επιτροπής επιβάρυναν τις αποδέκτριες της προσβαλλομένης απόφασης επιχειρήσεις, οι οποίες, σε αντίθεση προς το καθού όργανο, δεν ήταν σε θέση να προσκομίσουν την ελλείπουσα απόδειξη.

- 263 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί, κατ' εξαίρεση, ότι εναπέκειτο στην Επιτροπή να προσκομίσει την απόδειξη περί της λήξεως της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού. Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε απόδειξη, είτε με την προσβαλλόμενη απόφαση είτε ενώπιον του Πρωτοδικείου, περί της ημερομηνίας κατά την οποία έπαυσαν να ισχύουν οι συμφωνίες αυτές.
- 264 Εν πάση περιπτώσει, οι ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις προσκόμισαν αποδεικτικά στοιχεία που πιστοποιούν την ανανέωση της ισχύος των συμφωνιών αυτοπεριορισμού έως τις 31 Δεκεμβρίου 1990, τουλάχιστον σε ιαπωνικό επίπεδο, γεγονός που ενισχύει τη θέση την οποία υποστηρίζει η προσφεύγουσα στην παρούσα διαδικασία (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 102 απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 345). Πρέπει να θεωρηθεί ότι το Πρωτοδικείο μπορεί, σε συνεκδικαζόμενες υποθέσεις στις οποίες όλοι οι διάδικοι είχαν την ευκαιρία να συμβουλευθούν το σύνολο των φακέλων, να λάβει υπόψη του αυτεπαγγέλτως αποδεικτικά στοιχεία που περιέχονται στις δικογραφίες παραλλήλων υποθέσεων (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, T-113/89, Nefarma και Bond van Groothandelaren in het Farmaceutische Bedrijf κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-797, σκέψη 1, και T-116/89, Prodifarma κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-843, σκέψη 1). Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο καλείται να αποφανθεί στο πλαίσιο υποθέσεων οι οποίες συνεκδικάζονται προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας, έχουν ως αντικείμενο την ίδια απόφαση περί διαπιστώσεως παραβάσεως και στις οποίες όλες οι προσφεύγουσες ζήτησαν τη μεταρρύθμιση των προστίμων τα οποία καταδικάστηκαν να καταβάλουν. Έτσι, το Πρωτοδικείο έχει τυπικώς γνώση, στην υπό κρίση υπόθεση, των αποδεικτικών στοιχείων τα οποία προσκόμισαν οι τέσσερις ιαπωνικές προσφεύγουσες επιχειρήσεις.
- 265 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι η Mannesmann ζητεί από το Πρωτοδικείο όχι μόνο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση καθ' ο μέρος αφορά την ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της απόφασεως και, στο μέτρο αυτό, τη διάρκεια της παραβάσεως αυτής, αλλά και να μειώσει, ασκώντας την αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας που απονέμει στο

Πρωτοδικείο, σύμφωνα με το άρθρο 229 ΕΚ, το άρθρο 17 του κανονισμού 17, το ποσό του προστίμου της ώστε να ληφθεί υπόψη αυτή η μείωση της διάρκειας. Αυτή η αρμοδιότητα πλήρους δικαιοδοσίας συνεπάγεται ότι το Πρωτοδικείο, όταν μεταρρυθμίζει την προσβαλλόμενη απόφαση τροποποιώντας το ύψος των προστίμων που έχει επιβάλει η Επιτροπή, οφείλει να λάβει υπόψη του όλες τις κρίσιμες πραγματικές περιστάσεις (προμνησθείσα στη σκέψη 246 απόφαση *Limburgse Vinyl Maatschappij* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 692). Υπό τις συνθήκες αυτές και εφόσον όλες οι προσφεύγουσες προσέβαλαν την εκ μέρους της Επιτροπής διαπίστωση της παραβάσεως από 1ης Ιανουαρίου 1990, δεν θα ήταν προσήκον να εκτιμήσει το Πρωτοδικείο μεμονωμένα την κατάσταση καθεμιάς από τις προσφεύγουσες υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, περιοριζόμενο να λάβει υπόψη του μόνον τα πραγματικά στοιχεία που αυτές επέλεξαν να αναφέρουν προς υποστήριξη των αιτημάτων τους και παραλείποντας να λάβει υπόψη του εκείνα τα στοιχεία τα οποία τυχόν επικαλέστηκαν άλλες προσφεύγουσες ή η Επιτροπή.

- 266 Εξάλλου, ούτε η Mannesmann ούτε, a fortiori, η Επιτροπή ισχυρίστηκαν ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού εξακολουθούσαν να ισχύουν το 1991.
- 267 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, ότι οι συμφωνίες αυτοπεριορισμού που συνήφθησαν μεταξύ της Επιτροπής και των ιαπωνικών αρχών παρέμειναν σε ισχύ έως τα τέλη του 1990.
- 268 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, κατόπιν της παραχωρήσεως στην οποία προέβη η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση, η διάρκεια της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να μειωθεί κατά ένα έτος. Έτσι, το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρέπει να ακυρωθεί στο μέτρο που λαμβάνει υπόψη την ύπαρξη της παραβάσεως την οποία προσάπτει στη Mannesmann για τον προ της 1ης Ιανουαρίου 1991 χρόνο.
- 269 Όσον αφορά την ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε η παράβαση, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, στην προσβαλλόμενη απόφαση, το έτος 1995 δεν ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό του ύψους των προστίμων. Η Mannesmann δεν αμφισβήτησε την εκτίμηση αυτή όσον αφορά το τέλος της παραβάσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου.

- 270 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η διάρκεια που πρέπει να ληφθεί υπόψη για την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης παραβάσεως είναι τέσσερα έτη, ήτοι από την 1η Ιανουαρίου 1991 έως την 1η Ιανουαρίου 1995. Συνεπώς, το ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στη Mannesmann πρέπει να μειωθεί ώστε να ληφθεί υπόψη η κατάσταση αυτή.

Επί των προβαλλομένων ελαφρυντικών περιστάσεων

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 271 Η Mannesmann προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη της ορισμένες ελαφρυντικές περιστάσεις οι οποίες, κατ' αυτήν, δικαιολογούσαν μείωση του ύψους του προστίμου. Ασφαλώς, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της, ως ελαφρυντική περίπτωση, την κρίση την οποία αντιμετώπιζε η χαλυβουργική βιομηχανία και μείωσε, για τον λόγο αυτόν, το ποσό του προστίμου κατά 10 %. Ωστόσο, και άλλες περιστάσεις θα δικαιολογούσαν σημαντικότερη μείωση του ποσού του προστίμου. Η Mannesmann επικαλείται, ειδικότερα, το γεγονός ότι η συμφωνία στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν παρήγαγε αποτελέσματα. Εξάλλου, υπενθυμίζει ότι έθεσε τέρμα στις προσαπτόμενες σ' αυτή συμπεριφορές αμέσως μετά τις πρώτες ενέργειες της Επιτροπής. Τέλος, η Mannesmann παρατηρεί ότι συνεργάστηκε στο πλαίσιο της έρευνας που διενήργησε η Επιτροπή.
- 272 Η Επιτροπή απορρίπτει τους ισχυρισμούς αυτούς. Θεωρεί ότι η αιτίαση που αντλείται από την έλλειψη αποτελεσμάτων της επίδικης συμφωνίας δεν μπορεί να αφορά, στην καλύτερη περίπτωση, παρά τη σύμβαση εφοδιασμού που συνήψε με την Corus και η οποία αποτελεί το αντικείμενο του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εφόσον κανένα πρόστιμο δεν επιβλήθηκε στο πλαίσιο του άρθρου αυτού, το ζήτημα των ελαφρυντικών περιστάσεων είναι άνευ σημασίας. Κατά τα λοιπά, οι περί συνεργασίας ισχυρισμοί της Mannesmann δεν είναι επαρκώς τεκμηριωμένοι.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 273 Πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι, εν προκειμένω, η Επιτροπή μείωσε κατά 10 % το ποσό του προστίμου λόγω ελαφρυντικής περιστάσεως, ήτοι της κρίσεως την οποία αντιμετώπιζε η χαλυβουργική βιομηχανία κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών.
- 274 Πρέπει, περαιτέρω, να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή οφείλει, κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων, να συμμορφώνεται με τις κατευθυντήριες γραμμές που η ίδια έχει θεσπίσει. Ωστόσο, στις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων δεν αναφέρεται ότι η Επιτροπή πρέπει πάντοτε να λαμβάνει υπόψη της χωριστά καθεμία από τις ελαφρυντικές περιστάσεις που απαριθμούνται στο σημείο 3 των κατευθυντηρίων αυτών γραμμών. Πράγματι, το εν λόγω σημείο 3, το οποίο επιγράφεται «[ε]λαφρυντικές περιστάσεις», προβλέπει ότι «το βασικό ποσό ελαττώνεται εάν συντρέχουν ελαφρυντικές περιστάσεις, παραδείγματος χάρη στις ακόλουθες περιπτώσεις: [...]». Πρέπει να θεωρηθεί ότι ναι μεν οι περιστάσεις που απαριθμούνται στον κατάλογο του σημείου 3 των κατευθυντηρίων γραμμών είναι ασφαλώς μεταξύ εκείνων που μπορούν να ληφθούν υπόψη από την Επιτροπή σε μια δεδομένη περίπτωση, η Επιτροπή, ωστόσο, δεν υποχρεούται να χορηγεί αυτομάτως επιπλέον μείωση λόγω των περιστάσεων αυτών, όταν μια επιχείρηση προβάλλει στοιχεία ικανά να αποτελέσουν ένδειξη περί της συνδρομής μιας των περιστάσεων αυτών. Πράγματι, ο προσήκων χαρακτήρας τυχόν μείωσης του προστίμου λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων πρέπει να εκτιμάται σφαιρικός και λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των κρίσιμων περιστάσεων.
- 275 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπομνησθεί η προ της θεσπίσεως των κατευθυντηρίων γραμμών νομολογία, σύμφωνα με την οποία η Επιτροπή διαθέτει εξουσία εκτιμήσεως η οποία της επιτρέπει να λαμβάνει ή να μη λαμβάνει υπόψη ορισμένα στοιχεία κατά τον καθορισμό του ύψους των προστίμων τα οποία σχεδιάζει να επιβάλει, σε συνάρτηση ιδίως με τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε υποθέσεως (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 246 διάταξη SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54, και προμνησθείσες στη σκέψη 246 αποφάσεις Ferriere Nord κατά Επιτροπής, σκέψεις 32 και 33, και Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 465· βλ., επίσης, υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα στη σκέψη 246 απόφαση KNP BT κατά Επιτροπής, σκέψη 68). Έτσι, εφόσον οι κατευθυντήριες γραμμές δεν περιέχουν επιτακτικό κανόνα όσον αφορά τις ελαφρυντικές περιστάσεις που μπορούν να ληφθούν υπόψη, πρέπει να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή διατήρησε ένα ορισμένο περιθώριο εκτιμήσεως ώστε να εκτιμά σφαιρικός την έκταση της ενδεχόμενης μείωσης του ποσού των προστίμων λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων.

- 276 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να παρατηρηθεί, όσον αφορά την επιχειρηματολογία της Mannesmann σύμφωνα με την οποία η συμφωνία περί κατανομής των αγορών στην οποία αναφέρεται το άρθρο 1 της προσβαλλομένης απόφασης δεν παρήγαγε αποτελέσματα, ότι, σύμφωνα με τα ανωτέρω κριθέντα, δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση εν προκειμένω. Αντιθέτως, η κατανομή των αγορών την οποία προέβλεπε η επίδικη σύμπραξη εφαρμόστηκε στην πράξη, τουλάχιστον μέχρι ορισμένου βαθμού, και ότι η συμφωνία αυτή είχε αναγκαστικά ουσιαστική επίπτωση στις συνθήκες ανταγωνισμού που επικρατούν στις κοινοτικές αγορές (βλ. ανωτέρω σκέψεις 251 επ.). Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι ο καθορισμός του ύψους του προστίμου σε συνάρτηση προς τη σοβαρότητα της παραβάσεως στο 50 % του ελάχιστου ποσού που επιβάλλεται συνήθως στην περίπτωση «πολύ σοβαρής» παραβάσεως, όπως σημειώθηκε ανωτέρω στη σκέψη 235, αντικατοπτρίζει προσηκόντως το, αναγνωρισθέν από την ίδια την Επιτροπή, γεγονός ότι η επίπτωση της παραβάσεως στην αγορά υπήρξε περιορισμένη (βλ., επίσης, ανωτέρω σκέψη 241).
- 277 Πρέπει, συνεπώς, να ερμηνευθεί η δεύτερη περίπτωση του σημείου 3 των κατευθυντηρίων γραμμών υπό την έννοια ότι η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να αναγνωρίσει την ύπαρξη ελαφρυντικής περιστάσεως λόγω μη εφαρμογής μιας συμπράξεως παρά μόνον αν η επιχείρηση η οποία επικαλείται την περίπτωση αυτή μπορεί να αποδείξει ότι αντιτάχθηκε σαφώς και ουσιαστικώς στην εφαρμογή της συμπράξεως αυτής, σε σημείο που να παρεμπόδιζε την ίδια τη λειτουργία της, και ότι δεν προσχώρησε στη συμφωνία φαινομενικά και, ως εκ τούτου, ώθησε άλλες επιχειρήσεις να θέσουν σε εφαρμογή την εν λόγω σύμπραξη. Πράγματι, το γεγονός ότι μια επιχείρηση, που αποδεικνύεται ότι μετέχει με τους ανταγωνιστές της σε συνεννόηση για την κατανομή των αγορών, δεν συμπεριφέρθηκε στην αγορά όπως είχε συμφωνήσει με τους ανταγωνιστές της δεν συνιστά κατ' ανάγκην στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη, ως ελαφρυντική περίπτωση, κατά την επιμέτρηση του επιβλητέου προστίμου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, SCA Holding κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1373, σκέψη 142).
- 278 Όπως παρατήρησε το Πρωτοδικείο στην προμνησθείσα στη σκέψη 42 απόφαση Τσιμέντο (σκέψη 1389), μια επιχείρηση η οποία δεν αποστασιοποιείται από τα αποτελέσματα μιας συνεδριάσεως στην οποία παρέστη υπέχει, καταρχήν, «πλήρη ευθύνη [...] για τη συμμετοχή της στη σύμπραξη». Θα ήταν υπερβολικά ευχερές για τις επιχειρήσεις να ελαχιστοποιούν τον κίνδυνο να υποχρεωθούν να καταβάλουν βαρύ πρόστιμο αν μπορούσαν να επωφελούνται από παράνομη σύμπραξη και να

επιτυχάνουν στη συνέχεια μείωση του προστίμου με την αιτιολογία ότι δεν διαδραμάτισαν παρά περιορισμένο ρόλο στην υλοποίηση της παραβάσεως, ενώ η στάση τους παρότρυνε άλλες επιχειρήσεις να συμπεριφερθούν κατά τρόπο βλαπτικότερο για τον ανταγωνισμό.

- 279 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, έστω και αν υποθεθεί ότι η Mannesmann και/ή ορισμένα άλλα μέλη του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας δεν τήρησαν πλήρως τη συμφωνία περί κατανομής των αγορών, η κατάσταση αυτή δεν δικαιολογεί εν προκειμένω την εφαρμογή της δεύτερης περιπτώσεως του σημείου 3 των κατευθυντηρίων γραμμών για τη μείωση του προστίμου λόγω ελαφρυντικής περιστάσεως.
- 280 Όσον αφορά το επιχείρημα περί άμεσης παύσεως της παραβάσεως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η «παύση των παραβάσεων ταυτόχρονα με τις πρώτες ενέργειες της Επιτροπής», η οποία μνημονεύεται στο σημείο 3 των κατευθυντηρίων γραμμών, δεν μπορεί λογικά να συνιστά ελαφρυντική κατάσταση παρά μόνον αν υπάρχουν λόγοι να υποθεθεί ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις παροτρύνθηκαν να θέσουν τέρμα στις θίγουσες τον ανταγωνισμό συμπεριφορές τους από τις εν λόγω ενέργειες. Πράγματι, σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να ενθαρρύνονται οι επιχειρήσεις να θέτουν τέρμα στις θίγουσες τον ανταγωνισμό συμπεριφορές τους αμέσως μόλις η Επιτροπή αρχίζει τη σχετική έρευνα.
- 281 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει, ειδικότερα, ότι μείωση του ποσού του προστίμου δεν μπορεί να χορηγηθεί κατ' εφαρμογήν του σημείου 3 των κατευθυντηρίων γραμμών, σχετικά με την παύση της παραβάσεως ήδη από τους πρώτους ελέγχους, στην περίπτωση που είχε ήδη τεθεί τέρμα στην παράβαση πριν από την ημερομηνία των πρώτων ενεργειών της Επιτροπής ή στην περίπτωση που οριστική απόφαση να τεθεί τέρμα στην παράβαση είχε ήδη ληφθεί από τις επιχειρήσεις αυτές πριν από την εν λόγω ημερομηνία. Πράγματι, και μιν είναι ασφαλώς επιθυμητό να παύουν οι επιχειρήσεις τη θίγουσα τον ανταγωνισμό συμπεριφορά τους προτού επέμβει η Επιτροπή, από το γράμμα, όμως, του σημείου 3 των κατευθυντηρίων γραμμών προκύπτει ότι η διάταξη αυτή αναφέρεται στην περίπτωση κατά την οποία οι επιχειρήσεις αντιδρούν θετικά σε μια τέτοια επέμβαση θέτοντας τέρμα στις τυχόν θίγουσες τον ανταγωνισμό συμπεριφορές τους, δεδομένου ότι σκοπός είναι η δημιουργία κινήτρου ώστε να υιοθετήσουν οι επιχειρήσεις αυτή τη στάση. Η εκ μέρους της Επιτροπής, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως, ή του Πρωτοδικείου, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας πλήρους δικαιοδοσίας, εφαρμογή της διατάξεως αυτής υπέρ ορισμένης επιχειρήσεως προσήκει ιδιαίτερα

στις περιπτώσεις όπου ο βλαπτικός του ανταγωνισμό χαρακτήρας της επίμαχης συμπεριφοράς δεν είναι πρόδηλος. Αντιθέτως, η εφαρμογή της ενδείκνυται, καταρχήν, λιγότερο στις περιπτώσεις όπου η συμπεριφορά αυτή, εφόσον θεωρηθεί αποδεδειγμένη, είναι σαφώς βλαπτική του ανταγωνισμού. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στην προκειμένη περίπτωση, ο βλαπτικός του ανταγωνισμού χαρακτήρας της συμφωνίας περί κατανομής των αγορών, την οποία κολάζει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι αναμφισβήτητος.

282 Εξάλλου, η εφαρμογή μείωσης υπό τις περιστάσεις που περιγράφονται στην πρώτη περίοδο της προηγούμενης σκέψεως θα οδηγούσε στο να ληφθεί υπόψη για δεύτερη φορά η διάρκεια της παραβάσεως, η οποία ήδη λαμβάνεται υπόψη, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές, κατά τον υπολογισμό των προστίμων. Η λήψη υπόψη της διάρκειας αποσκοπεί στην επιβολή αυστηρότερων κυρώσεων στις επιχειρήσεις που παραβιάζουν τους κανόνες στον τομέα του ανταγωνισμού επί μακρά περίοδο σε σχέση προς τις επιχειρήσεις των οποίων οι παραβάσεις είναι βραχείας διάρκειας. Έτσι, η μείωση του ύψους του προστίμου με την αιτιολογία ότι μια επιχείρηση έθεσε τέρμα στις παράνομες συμπεριφορές της πριν από τους πρώτους ελέγχους της Επιτροπής θα είχε ως αποτέλεσμα να ευνοούνται για δεύτερη φορά οι υπεύθυνοι παραβάσεων βραχείας διάρκειας.

283 Πρέπει να παρατηρηθεί εν προκειμένω ότι, στην προμνησθείσα στη σκέψη 102 απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Πρωτοδικείο θεώρησε, υπό το φως των ισχυρισμών και επιχειρημάτων που προέβαλαν οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις αυτές, ότι δεν έπρεπε να ληφθεί υπόψη κατ' αυτών παράβαση για το μετά την 1η Ιουλίου 1994 χρονικό διάστημα, καθόσον δεν υπήρχε καμία απόδειξη περί της πραγματοποιήσεως συνεδριάσεως του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας το φθινόπωρο του 1994 στην Ιαπωνία σύμφωνα με την πρακτική που ακολουθείτο μέχρι τότε. Από την κατάσταση αυτή προκύπτει ότι πιθανόν είχε ήδη λήξει η παράβαση ή, τουλάχιστον, είχε αποφασιστεί η λήξη της όταν η Επιτροπή διενήργησε τους ελέγχους της 1ης και 2ας Δεκεμβρίου 1994.

284 Επομένως, το γεγονός ότι οι παράνομες συμπεριφορές στις οποίες συνίσταται η παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν συνεχίστηκαν μετά την ημερομηνία των πρώτων ελέγχων της Επιτροπής δεν δικαιολογεί μείωση του προστίμου που επιβλήθηκε στη Mannesmann υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως.

- 285 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα της Mannesmann ότι η συνεργασία της έπρεπε να ληφθεί υπόψη ως ελαφρυντική περίπτωση, το επιχείρημα αυτό θα εξεταστεί κατωτέρω στις σκέψεις 307 επ. στο πλαίσιο του λόγου που στηρίζεται στην ανακοίνωση περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων.
- 286 Υπό το φως του συνόλου των προεκτεθέντων και δεδομένου ότι η Επιτροπή ήδη μείωσε τα πρόστιμα στην υπό κρίση περίπτωση προκειμένου να λάβει υπόψη της την ελαφρυντική περίπτωση που συνίσταται στην οικονομική κρίση την οποία αντιμετώπιζε ο τομέας των χαλυβδοσωλήνων (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 168 και 169 της προσβαλλομένης αποφάσεως), πρέπει να απορριφθούν όλες οι αιτιάσεις τις οποίες η Mannesmann αντλεί από τη μη εφαρμογή πρόσθετης μείωσης λόγω άλλων ελαφρυντικών περιστάσεων τις οποίες επικαλείται.

Επί της συνεργασίας την οποία ισχυρίζεται ότι προσέφερε η Mannesmann

— Επιχειρήματα των διαδίκων

- 287 Η Mannesmann ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν τήρησε την ανακοίνωση περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων. Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή παραβίασε, ως προς αυτήν, την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.
- 288 Καταρχάς, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι υπέστη δυσμενή μεταχείριση σε σχέση προς τη Vallourec. Όπως και η τελευταία, η προσφεύγουσα απάντησε στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών της Επιτροπής. Παρέσχε πολύτιμη συνδρομή στην Επιτροπή κατά την έρευνα (αιτιολογικές σκέψεις 62, 67, 72 και 170 της προσβαλλομένης αποφάσεως), ιδίως χάρη στις δηλώσεις του κ. Becher. Ομοίως, η Mannesmann, όπως η Vallourec, δεν αμφισβήτησε το υποστατό των πραγματικών περιστατικών που της προσάπτονταν (αιτιολογική σκέψη 174 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 289 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι η Vallourec δεν παρέσχε πληροφορίες στην Επιτροπή εξ ιδίας πρωτοβουλίας, αλλά υπήρξε η πρώτη επιχείρηση στην οποία πραγματοποιήθηκαν έλεγχοι, τον Σεπτέμβριο του 1996. Η Επιτροπή διενήργησε ελέγχους στη Mannesmann τον Απρίλιο του 1997. Είναι μεν ακριβές ότι, χρονολογικά, οι πρώτες πληροφορίες τις οποίες έλαβε η Επιτροπή προέρχονταν από τη Vallourec, ωστόσο αυτό οφείλεται αποκλειστικά στην επιλογή της Επιτροπής όσον αφορά τη σειρά με την οποία διενήργησε τους ελέγχους της στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις. Η Επιτροπή δεν μπορεί να αντλήσει από μια τέτοια αυθαίρετη επιλογή συνέπειες δυσμενείς για τις επιχειρήσεις στις οποίες επέβαλε την επιλογή αυτή, εν προκειμένω τη Mannesmann.
- 290 Η Mannesmann διατυπώνει ανάλογες επικρίσεις και όσον αφορά τη μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στην Dalmine (αιτιολογική σκέψη 172 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Καίτοι η Mannesmann συνεργάστηκε στην έρευνα σε βαθμό συγκρίσιμο με εκείνο της Dalmine, η Επιτροπή μείωσε κατά 20 % το πρόστιμο που επέβαλε στην τελευταία. Η Επιτροπή δεν μπορεί να δικαιολογήσει μια τέτοια διαφορά μεταχειρίσεως με την αιτιολογία ότι η Mannesmann άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως την οποία έλαβε η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17. Πράγματι, και η Dalmine άσκησε παρόμοια προσφυγή, η οποία απορρίφθηκε από το Πρωτοδικείο ως προδήλως απαράδεκτη. Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή δεν μπορούσε να αντλήσει καμία συνέπεια από τη νόμιμη άσκηση του θεμελιώδους δικαιώματός της στη χρήση των μέσων ένδικης προστασίας.
- 291 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι διενήργησε έλεγχο στα γραφεία της Mannesmann στις 1 και 2 Δεκεμβρίου 1994. Συνεπώς, οι αιτιάσεις περί δυσμενούς μεταχειρίσεως σε σχέση προς τη Vallourec στερούνται αντικειμένου.
- 292 Η στάση της Vallourec δεν μπορεί να συγκριθεί με τη στάση της Mannesmann. Η Vallourec υπήρξε η μόνη επιχείρηση που ανακοίνωσε ουσιώδη στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη και το περιεχόμενο της συμπράξεως. Τα στοιχεία αυτά διευκόλυναν το έργο της Επιτροπής από πλευράς διαπιστώσεως των παραβάσεων. Η Vallourec δεν αμφισβήτησε το υποστατό των πραγματικών περιστατικών. Ως εκ τούτου, το πρόστιμό της μειώθηκε κατά 40 %.

293 Αντιθέτως, η Mannesmann δεν συνεργάστηκε στην έρευνα. Οι δηλώσεις του κ. Becher έγιναν επ' ευκαιρία ελέγχου τον οποίο πραγματοποίησε η Επιτροπή στα γραφεία της Mannesmann, σε απάντηση στις ερωτήσεις που του τέθηκαν, και απλώς επιβεβαίωσαν ήδη αποδεδειγμένα στοιχεία. Καθ' όλη τη διάρκεια της έρευνας, η Mannesmann υιοθέτησε διφορούμενη στάση. Καίτοι δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά, δεν αποσαφήνισε τη θέση της (αιτιολογική σκέψη 174 της προσβαλλομένης απόφασης). Εξάλλου, αρνήθηκε να παράσχει ορισμένες πληροφορίες, οι οποίες της ζητήθηκαν δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17. Για τους λόγους αυτούς, δεν της χορηγήθηκε μείωση του προστίμου κατά 20 % όπως στην Dalmine.

294 Συναφώς, ο παθητικός ρόλος μιας επιχειρήσεως δεν δικαιολογεί μείωση του ποσού του προστίμου κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων. Προκειμένου να μειωθεί το ύψος του προστίμου, η ανακοίνωση απαιτεί από την επιχείρηση να ενημερώσει την Επιτροπή ότι δεν προτίθεται να αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά αφού λάβει γνώση των αιτιάσεων (σημείο Δ 2 της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων και προμνησθείσα στη σκέψη 208 απόφαση *Mayr Melnhof* κατά Επιτροπής, σκέψη 309).

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

295 Κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή δεν μπορεί, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της συνεργασίας που έχουν παράσχει οι επιχειρήσεις, να αγνοήσει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, γενική αρχή του δικαίου, η οποία, κατά πάγια νομολογία, παραβιάζεται όταν παρόμοιες καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό ή διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται καθ' όμοιο τρόπο, εκτός αν μια τέτοια αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 210 απόφαση *Krupp Thyssen Stainless* και *Acciai speciali Terni* κατά Επιτροπής, σκέψη 237, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 296 Πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί ότι, για να δικαιολογεί μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας, η συμπεριφορά της επιχειρήσεως πρέπει να διευκολύνει το έργο της Επιτροπής που συνίσταται στη διαπίστωση και τη δίωξη των παραβάσεων των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 208 απόφαση *Mayr-Melnhof* κατά Επιτροπής, σκέψη 309, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 297 Εν προκειμένω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι δηλώσεις τις οποίες έκανε ο κ. Verluca, υπό την ιδιότητα του εκπροσώπου της Vallourec, απαντώντας στις ερωτήσεις που έθεσε στην εταιρία αυτή η Επιτροπή αποτελούν αποδεικτικά στοιχεία-κλειδιά του φακέλου στην υπό κρίση υπόθεση.
- 298 Ασφαλώς, όταν διάφορες επιχειρήσεις παρέχουν στην Επιτροπή, κατά το ίδιο στάδιο της διοικητικής διαδικασίας και υπό ανάλογες περιστάσεις, παρόμοιες πληροφορίες που αφορούν τα πραγματικά περιστατικά που τους καταλογίζονται, πρέπει να θεωρείται ότι η συνεργασία την οποία παρέχουν είναι συγκρίσιμη (βλ., κατ' αναλογία, προμνησθείσα στη σκέψη 210 απόφαση *Krupp Thyssen Stainless* και *Acciai speciali Terni* κατά Επιτροπής, σκέψεις 243 έως 245).
- 299 Ωστόσο, οι απαντήσεις της Mannesmann στις ερωτήσεις, και ιδίως η δήλωση του κ. Becher που μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 63 της προσβαλλομένης αποφάσεως, είχαν μεν κάποια χρησιμότητα για την Επιτροπή, όμως απλώς επιβεβαιώνουν, και μάλιστα κατά τρόπο λιγότερο σαφή και ρητό, ορισμένες από τις πληροφορίες τις οποίες ήδη είχε παράσχει η Vallourec διά των δηλώσεων του κ. Verluca. Ειδικότερα, ο κ. Verluca δήλωσε ότι κάθε μέλος του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας ήταν υποχρεωμένο να σέβεται την εγχώρια αγορά καθενός από τα λοιπά μέλη του ομίλου αυτού, διευκρινίζοντας ότι η αγορά offshore του Ηνωμένου Βασιλείου υπαγόταν σε ιδιαίτερο καθεστώς, καθόσον ήταν «ημιπροστατευόμενη». Ανέφερε επίσης επακριβώς τη διάρκεια και τον τρόπο λειτουργίας της συμφωνίας περί της κατανομής των αγορών.

- 300 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κ. Verluca δεν περιορίστηκε να απαντήσει στις ερωτήσεις που έθεσε η Επιτροπή, κατά τον πρώτο έλεγχο στη Vallourec τον Σεπτέμβριο του 1996, σχετικά με τη λειτουργία του ομίλου Ευρώπης-Ιαπωνίας και τα «βασικά στοιχεία». Πράγματι, από τις δηλώσεις του κ. Verluca, συνολικώς εκτιμώμενες, συνάγεται μια πραγματική βούληση ουσιαστικής συνεργασίας στο πλαίσιο της έρευνας που διενεργούσε η Επιτροπή. Αντιθέτως, ο κ. Becher αναφέρθηκε μόνο, όσον αφορά τα «βασικά στοιχεία», στον αποκλεισμό των Ιαπώνων παραγωγών από τις ευρωπαϊκές αγορές και των Ευρωπαϊών παραγωγών από τις ιαπωνικές αγορές, χωρίς να παράσχει περισσότερες λεπτομέρειες ως προς το θέμα αυτό.
- 301 Πρέπει να θεωρηθεί ότι η χρησιμότητα της δηλώσεως του κ. Becher έγκειται αποκλειστικά στο ότι ενισχύει, σε ορισμένο βαθμό, τις δηλώσεις του κ. Verluca τις οποίες η Επιτροπή διέθετε ήδη και ότι, κατά συνέπεια, η δήλωση αυτή δεν διευκόλυνε το έργο της Επιτροπής σημαντικά και, ως εκ τούτου, αρκετά ώστε να δικαιολογεί μείωση, λόγω συνεργασίας, του επιβληθέντος προστίμου.
- 302 Συνεπώς, πρέπει να θεωρηθεί ότι οι πληροφορίες που παρέσχε στην Επιτροπή η Mannesmann πριν από την αποστολή της ΑΑ δεν είναι συγκρίσιμες με εκείνες που παρέσχε η Vallourec. Εν πάση περιπτώσει, οι πληροφορίες αυτές δεν αρκούν για να δικαιολογήσουν μείωση του επιβληθέντος προστίμου βάσει της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων.
- 303 Όσον αφορά τη σύγκριση με τη συνεργασία της Dalmine, την οποία επικαλείται η Mannesmann, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, για να της χορηγηθεί μείωση του προστίμου λόγω μη αμφισβητήσεως των πραγματικών περιστατικών, σύμφωνα με το σημείο Δ 2 της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων, μια επιχείρηση πρέπει να δηλώσει ρητώς στην Επιτροπή, αφού λάβει γνώση της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, ότι δεν προτίθεται να αμφισβητήσει τα πραγματικά περιστατικά (προμνησθείσα στη σκέψη 208 απόφαση Mayr Melnhof κατά Επιτροπής, σκέψη 309). Ελλείψει τέτοιας ρητής δηλώσεως, η απλή παθητική στάση μιας επιχείρησης δεν μπορεί να θεωρηθεί ως διευκολύνουσα το έργο της Επιτροπής, καθόσον η τελευταία οφείλει να αποδείξει το υποστατό όλων των πραγματικών περιστατικών με την τελική της απόφαση χωρίς να μπορεί να επικαλεστεί προς τούτο κάποια δήλωση της επιχείρησης.

- 304 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι στην Dalmine χορηγήθηκε μείωση της τάξεως του 20 % ακριβώς επειδή πληροφόρησε την Επιτροπή ότι δεν αμφισβητούσε τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων η τελευταία στήριζε τις κατηγορίες της (αιτιολογικές σκέψεις 172 και 173 της προσβαλλομένης απόφασεως). Το μνημονευόμενο στην αιτιολογική σκέψη 5 της προσβαλλομένης απόφασεως γεγονός ότι η Dalmine αρνήθηκε να απαντήσει σε ορισμένες ερωτήσεις της Επιτροπής προτού της αποσταλεί η ανακοίνωση των αιτιάσεων δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, καθόσον από το σημείο Δ της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων προκύπτει ότι το γεγονός ότι η επιχείρηση δηλώνει ότι δεν αμφισβητεί τα πραγματικά περιστατικά μετά την αποστολή της ανακοινώσεως των αιτιάσεων δικαιολογεί αυτοτελώς μείωση του προστίμου, ανεξαρτήτως της συμπεριφοράς της επιχείρησης πριν από την αποστολή της εν λόγω ανακοινώσεως.
- 305 Αντιθέτως, η Επιτροπή παρατήρησε, στην αιτιολογική σκέψη 174 της προσβαλλομένης απόφασεως, ότι η Mannesmann δεν εξέθεσε σαφώς τη θέση της επί του ζητήματος αυτού. Η Mannesmann τονίζει μάλιστα ότι δεν αμφισβήτησε τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται στην ΑΑ, δεν διατείνεται, ωστόσο, ότι δήλωσε ρητώς στην Επιτροπή ότι δεν αμφισβητούσε τα εν λόγω πραγματικά περιστατικά.
- 306 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επιχειρηματολογία της Mannesmann δεν δικαιολογεί την εφαρμογή της δεύτερης περιπτώσεως του σημείου Δ 2 της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων ώστε να μειωθεί το πρόστιμο που της επιβλήθηκε.
- 307 Όσον αφορά την επιχειρηματολογία της Mannesmann σύμφωνα με την οποία η συνεργασία που προσέφερε δικαιολογεί, πάντως, μείωση του προστίμου λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων, σύμφωνα με το σημείο 3 των κατευθυντηρίων γραμμών, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως κρίθηκε ανωτέρω, η Επιτροπή διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως όσον αφορά την εφαρμογή των ελαφρυντικών περιστάσεων. Όμως, το σημείο 3, έκτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων προβλέπει, π.χ., ως ελαφρυντική περίσταση την «ουσιαστική συνεργασία της επιχείρησης στο πλαίσιο της διαδικασίας, πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως [περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων]». Συνεπώς, η εν λόγω έκτη περίπτωση αναφέρεται αναγκαστικά, τουλάχιστον ως προς τις οριζόντιες συμπράξεις τις οποίες αφορά η εν λόγω ανακοίνωση, σε μια συνεργασία η οποία δεν αρκεί για να δικαιολογήσει μείωση βάσει της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων.

- 308 Πάντως, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, για να δικαιολογεί μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας, η συμπεριφορά της επιχειρήσεως πρέπει να διευκολύνει το έργο της Επιτροπής που συνίσταται στη διαπίστωση και τη δίωξη των παραβάσεων των κοινοτικών κανόνων του ανταγωνισμού (βλ. ανωτέρω σκέψη 296 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι η κατάσταση στην οποία αναφέρεται το σημείο 3, έκτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων αποτελεί εξαιρετική κατάσταση όσον αφορά τις οριζόντιες συμπράξεις τις οποίες αφορούν αυτές οι κατευθυντήριες γραμμές, δεδομένου ότι πρέπει να πρόκειται για μια «ουσιαστική» συνεργασία η οποία να διευκόλυνε μεν το έργο της Επιτροπής, χωρίς όμως να καλύπτεται από την ανακοίνωση περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων.
- 309 Εν προκειμένω, η Mannesmann δεν κατέδειξε ότι η συνεργασία της πράγματι διευκόλυνε το έργο της Επιτροπής που συνίσταται στη διαπίστωση και τη δίωξη των παραβάσεων (βλ. ανωτέρω σκέψεις 297 και 306). Έτσι, δεν υφίσταται κανένας λόγος να θεωρηθεί ότι η Επιτροπή υπερέβη τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως την οποία διαθέτει μη εφαρμόζοντας στο πρόστιμο που επέβαλε στη Mannesmann προστίμου μείωση λόγω του ότι η τελευταία συνεργάστηκε ουσιαστικά κατά τη διάρκεια της έρευνας κατά την έννοια του σημείου 3, έκτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών.
- 310 Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η Mannesmann όχι μόνον δεν συνεργάστηκε μαζί της στο πλαίσιο της έρευνάς της, αλλά αρνήθηκε μάλιστα να παράσχει ορισμένες πληροφορίες, και τούτο παρά την έκδοση, στις 15 Μαΐου 1998, αποφάσεως βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 5, του κανονισμού 17 η οποία την υποχρέωνε να παράσχει τις πληροφορίες αυτές. Η Mannesmann άσκησε μεν προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου με αίτημα την ακύρωση αυτής της αποφάσεως, προσφυγή η οποία πρωτοδικήθηκε ως υπόθεση T-112/98, δεν υπέβαλε ωστόσο αίτηση ασφαλιστικών μέτρων στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, όπως μπορούσε να έχει πράξει σύμφωνα με τα άρθρα 242 ΕΚ και 243 ΕΚ. Ο τρόπος ενέργειας της Mannesmann ο οποίος συνίσταται στην αμφισβήτηση της νομιμότητας της αποφάσεως της 15ης Μαΐου 1998 ήταν, φυσικά, απολύτως νόμιμος και δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνιστών μη συνεργασία εκ μέρους της. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η Mannesmann δεν είχε δικαίωμα να εμμείνει στην άρνησή της να παράσχει τις εν λόγω πληροφορίες,

εφόσον δεν είχαν ληφθεί προσωρινά μέτρα αναστέλλοντα την εφαρμογή της αποφάσεως της 15ης Μαΐου 1998, και ότι, συμπεριφερόμενη ως εάν είχαν ληφθεί προσωρινά μέτρα υπέρ αυτής, ενώ ούτε καν τα είχε ζητήσει, δεν συμμορφώθηκε προς τις εκ του κοινοτικού δικαίου υποχρεώσεις της.

311 Εξάλλου, πρέπει να παρατηρηθεί ότι ναί μεν η Mannesmann επέτυχε τη μερική ακύρωση της αποφάσεως αυτής στο μέτρο που το Πρωτοδικείο, με την προμνησθείσα στη σκέψη 8 απόφασή του Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής, ακύρωσε ορισμένες από τις ερωτήσεις που αποτελούσαν το αντικείμενο της αποφάσεως της 15ης Μαΐου 1998, από την απόφαση, όμως, αυτή προκύπτει ότι τα περισσότερα από τα στοιχεία τα οποία η Mannesmann αρνήθηκε να προσκομίσει είχαν νομίμως ζητηθεί από την Επιτροπή. Κατά της εν λόγω αποφάσεως του Πρωτοδικείου η Mannesmann άσκησε αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου, η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως C-190/01. Ωστόσο, η απόφαση αυτή διεγράφη από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου με διάταξη της 4ης Οκτωβρίου 2001, Mannesmannröhren-Werke AG κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή. Συναφώς, από την περιεχόμενη στη διάταξη αυτή παραπομπή στο άρθρο 69, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, σε συνδυασμό με το άρθρο 122, τρίτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, προκύπτει ότι το Δικαστήριο θεώρησε, παρά τη μεία συμφωνίας μεταξύ των διαδίκων στην αρχική αίτηση διαγραφής που υπέβαλε η αναιρεσείουσα, ότι η αναιρεσείουσα απλώς απέσυρε την αίτηση αναίρεσέως της και, για τον λόγο αυτόν, έπρεπε να φέρει τα έξοδα της ανααιρετικής διαδικασίας.

312 Κατά συνέπεια, από την εν λόγω διάταξη προκύπτει ότι η προμνησθείσα στη σκέψη 8 απόφαση Mannesmannröhren-Werke κατά Επιτροπής κατέστη αμετάκλητη. Συνεπώς, πρέπει να συναχθεί ότι, λόγω της παράνομης συμπεριφοράς της Mannesmann, η Επιτροπή ουδέποτε είχε στη διάθεσή της σημαντικό αριθμό στοιχείων των οποίων την προσκόμιση νομίμως είχε ζητήσει κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η στάση της Mannesmann κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας, συνολικώς εκτιμώμενη, αποτελεί συμπεριφορά ουσιαστικής συνεργασίας εν προκειμένω.

313 Υπό το φως των προεκτεθέντων, οι αιτιάσεις της Mannesmann που αντλούνται από την υποτιθέμενη συνεργασία της κατά το στάδιο της διοικητικής διαδικασίας πρέπει να απορριφθούν.

Επί του υπολογισμού του προστίμου

- 314 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το πρόστιμο που επιβλήθηκε στη Mannesmann πρέπει να μειωθεί για να ληφθεί υπόψη το ότι η διάρκεια της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως καθορίστηκε, στην παρούσα υπόθεση, σε τέσσερα αντί σε πέντε έτη.
- 315 Δεδομένου ότι η μέθοδος υπολογισμού του ύψους των προστίμων που επελέγη στις κατευθυντήριες γραμμές καλώς εφαρμόστηκε από την Επιτροπή στην υπό κρίση περίπτωση, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, κατά την άσκηση της εξουσίας πλήρους δικαιοδοσίας, πρέπει να εφαρμόσει τη μέθοδο αυτή και κατόπιν του συμπεράσματος στο οποίο κατέληξε στην προηγούμενη σκέψη.
- 316 Έτσι, το βασικό ποσό του προστίμου καθορίζεται σε δέκα εκατομμύρια ευρώ, προσαυξανόμενο κατά 10 % για κάθε έτος διάρκειας της παραβάσεως, ήτοι συνολικώς κατά 40 %, οπότε προκύπτει ποσό 14 εκατομμυρίων ευρώ. Το ποσό αυτό πρέπει, στη συνέχεια, να μειωθεί κατά 10 % λόγω των ελαφρυντικών περιστάσεων σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις 168 και 169 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οπότε το οριστικό ποσό για τη Mannesmann καθορίζεται σε 12 600 000 ευρώ αντί 13 500 000 ευρώ.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 317 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να καταναείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων. Δεδομένου ότι κάθε διάδικος ηττήθηκε μερικώς στην υπό κρίση υπόθεση, η προσφεύγουσα και η Επιτροπή θα φέρουν εκάστη τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2003/382/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 1999, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (Υπόθεση IV/Ε-1/35.860-Β — Χαλυβδωσώληνες άνευ ραφής), καθόσον το άρθρο αυτό διαπιστώνει την ύπαρξη της παραβάσεως που προσάπτει στην προσφεύγουσα η διάταξη αυτή για το προ της 1ης Ιανουαρίου 1991 χρονικό διάστημα.
- 2) Καθορίζει σε 12 600 000 ευρώ το ποσό του προστίμου που επιβάλλεται στην προσφεύγουσα με το άρθρο 4 της αποφάσεως 2003/382.
- 3) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 4) Η προσφεύγουσα και η Επιτροπή θα φέρουν εκάστη τα δικαστικά έξοδά της.

Forwood

Pirrung

Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Ιουλίου 2004.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

J. Pirrung

Πίνακας περιεχομένων

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία	II - 2234
Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία	II - 2235
Αιτήματα των διαδίκων	II - 2235
Επί του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 2236
Επί των λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από πλημμέλειες της διαδικασίας	II - 2236
Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας συνιστάμενη στο ότι η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει στην προσφεύγουσα την πρόσβαση σε ορισμένα στοιχεία του φακέλου	II - 2236
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2236
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2239
Επί του ισχυρισμού ότι η προθεσμία προς απάντηση στην ΑΑ δεν ήταν επαρκής	II - 2243
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2243
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2244
Επί της χρησιμοποίησης του εγγράφου «sharing key» ως ενοχοποιητικού στοιχείου	II - 2248
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2248
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2250
Επί του ισχυρισμού περί προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας απορρέουσας από απόκλιση μεταξύ της ΑΑ και της προσβαλλομένης αποφάσεως ως προς την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 2 της αποφάσεως	II - 2255
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2255
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2255
Επί της υπάρξεως της παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, η οποία διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 2257
Επί του ισχυρισμού περί υπάρξεως αντιφάσεως μεταξύ του άρθρου 1 και του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως	II - 2257
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2257
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2259

Επί των προβαλλομένων αδυναμιών της συλλογιστικής της Επιτροπής όσον αφορά την παράβαση που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσαλλομένης αποφάσεως	II - 2261
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2261
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2264
Επί της υπάρξεως της παραβάσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ στην οποία αναφέρεται το άρθρο 2 της προσαλλομένης αποφάσεως	II - 2266
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2266
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2272
Επί του αιτήματος μειώσεως του προστίμου	II - 2287
Επί των κανόνων που διέπουν των υπολογισμό του προστίμου	II - 2287
Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2287
Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2289
Επί του καθορισμού του ύψους του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα	II - 2292
Επί της σοβαρότητας της παραβάσεως που διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσαλλομένης αποφάσεως	II - 2292
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2292
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2294
Επί της διάρκειας	II - 2302
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2302
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2303
Επί των προβαλλομένων ελαφρυντικών περιστάσεων	II - 2307
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2307
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2308
Επί της συνεργασίας την οποία ισχυρίζεται ότι προσέφερε η Mannesmann ...	II - 2312
— Επιχειρήματα των διαδίκων	II - 2312
— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου	II - 2314
Επί του υπολογισμού του προστίμου	II - 2320
Επί των δικαστικών εξόδων	II - 2320